

DJELOVANJE TAJNIH DRUŠTAVA¹

1

„Dokle će ovaj prokleti narod biti podeljen?“ pitao se mladi sveštenik Adam Vajshaupt dok se ovog vrelog dana 1773. godine svojim luksuznim kočijama vozio od Minhena prema Ingolštatu misleći na Nemce. Dva dana ranije, 21. jula 1773. godine, papa Kliment XIV „zauvek je poništio i ugasio jezuitski red.“ Ovaj mladi jezuitski sveštenik pomislio je i na to kako su se pre samo sto pedeset godina svi evropski katolici u krvavom tridesetogodišnjem verskom i građanskom ratu borili protiv svih evropskih protestanata, a da su baš nemačke zemlje, među njima i njegova domovina Bavarska, bile poprište tih bitaka. U tom krvavom sukobu, u kome su najveći nemački neprijatelji Francuzi katkad ratovali na strani Nemaca katolika, nastradalo je više od polovine nemačkog naroda, a sve nemačke države osim Austrije doživele su ekonomski krah i postale opustošene zemlje. U tim obračunima su bez svoje imovine i bez svojih života ostali i mnogi njegovi preci, bavarski Jevreji pokršteni početkom XVII veka. Sada je i papa uveo svojevrstu diktaturu u redove katoličke crkve. Bačen u najcrnje misli, Vajshaupt je razmišljao samo o tome kako bi se svemu ovome odupro. U njegovom je srcu i odranije tinjala, a sada se samo još više raspalila, iskra pobune protiv svega što ga okružuje; kao i želja da, ako bude mogao, uspostavi nešto novo. „Dokle će ovaj prokleti narod biti podeljen?“

Johan Adam Vajshaupt rodio se 1. maja 1748. godine u siromašnoj porodici u Ingolštatu. Bio je to inteligentan dečak nadaren za prirodne nauke. Bio je takođe i nestašan. Majka mu je gledala kroz prste i prelazila preko njegovih nestašluka tepajući mu kako je on zver 666 iz Otkrovenja. Jedino dete u svojim roditelja, čija deca pre njega poumiraše još na rođenju, morao je biti žrtvovan Bogu. Stoga je još kao golobradi dečak poslat da izučić crkvene škole. U osmoj godini umro mu je otac Georg. Do svoje dvadeset i pete godine života dobro je upoznao sve prirodne i društvene nauke i naučio dva mrtva i još tri puta toliko živih jezika, da bi najzad sa doktoratom katoličkog bogoslovske fakulteta dobio posao profesora kanonskog prava na Univerzitetu u Ingolštatu. Dvadesetpetogodišnji Adam Vajshaupt, sa svojih tek godinu dana radnog iskustva, već je bio omiljen i među profesorima i među studentima. Slovio je za jednog od najumnijih ljudi u Bavarskoj te 1773. godine.

Njegova najveća želja bila je da postane veliki jezuita čije će ime biti zapisano u analima istorije kao ime Ignacija Lojole. Ali nad njegovim željama nadvili su se tamni oblaci koji su mu u jednom trenutku pomračili svest - kako bi to rekli katolici i ostali hrišćani; ili su ga prosvetlili - kako bi to rekli pripadnici jednog drevnog svetskog bratstva ozvaničenog u Londonu 24. juna 1717. godine. Budući da je znao i dobro poznao i neka okultna učenja, stara koliko i ljudski rod, počeo je da ih prenosi na svoje najumnije i najpoverljivije studente. I već u toku 1774. i 1775. godine Vajshaupt je na univerzitetu držao hrišćanske propovedi i napredovao u karijeri, dok bi se posle predavanja sastajao sa svojim odabranim studentima, ako bi vreme bilo loše po njihovim kućama, a ako bi bilo lepo u prirodi, kao stari Germani, gde bi njegove propovedi bile sve drugo samo ne hrišćanske. „Dragi moji učenici,“ govorio im je, „bilo je potrebno četrdeset pisaca da napišu Bibliju u toku hiljadu šest stotina godina i dvanaest apostola da propovedaju hrišćanstvo! Ja ću dokazati da je

---

¹ Kompilovani materijal – određeni delovi se ponavljaju, ali istovremeno otkrivaju neke nove detalje.

dovoljan samo jedan čovek da sve to sruši za kratko vreme!” Nešto kasnije im se obraćao ovako: „Dragi moji sledbenici! Kucnuo je čas da se sruše sve tradicije i sve stare vrednosti zarad novog poretka koji tek treba uspostaviti. Osećam da sam baš ja pozvan za jednu takvu misiju.” Vremenom i Vajshaupt i svi njegovi sledbenici odbaciše sve hrišćanske „vrline”, negovane vekovima, kao što su sveštenečki celibat, svetost krvi i odbojnost prema svemu telesnom, uključujući tu i tradicionalnu hrišćansku odbojnost prema ličnoj higijeni. „Gospodo,“ obraćao im se Vajshaupt kao kakvo prevareno dete koga su roditelji učili da veruje u vampire, „vaspitali su nas da živimo u celibatu. I šta mi imamo od toga, osim što smo napeti i što se prekomerno znojimo? Ako su naši crkveni oci bili toliko revnosni da nas zaštite od ‘đavoljih zamki’, zašto nas onda ne naučiše da se uzdržavamo od pražnjenja creva ili mokraćne kese? Ja imam dvadeset i sedam godina i još uvek nisam bio sa ženom. I vi ste u istim mukama. To moramo sami da promenimo.” Nakon ovoga usledile su seksualne orgije. Budući katolički sveštenici, a u stvari već uveliko članovi jednog tajnog bratstva u povelju, nemilice su trošili crkveni novac na bavorske prostitutke. Vajshaupt je kao najstariji prednjačio u tome.

Malo-pomalo i njihova zajednica je sve više popimala elemente verskog kulta. Postao je to svojevrsan kult prirode. A kako je, zapravo, izgledalo to novo Vajshauptovo učenje?... Kao prvo, ne postoji Bog u onom obliku u kome ga propovedaju hrišćani: kao Otac, Sin i Sveti duh. Bog uopšte nije on, jer ako je on, ili otac, onda je bez sumnje muškarac. Ako je muškarac - onda on mora da poseduje polne karakteristike. Ako ih poseduje i ima potrebu za razmnožavanjem - onda je on životinja. U tom slučaju, naime ako je on otac, onda mora da postoji i majka. Da li su ljudi plod protiv-prirodnog bluda Boga oca i Majke prirode? Ako li je, pak, Bog stvorio ljude po svom obličju - onda on nije ni muško ni žensko - ili je u stvari i muško i žensko; onda je Bog hermafrodit. U tom slučaju bi njegov prvorođeni sin, kako je to jednom prilikom rekao italijanski pisac Tomazo Kampanela, kao i sva ostala njegova deca, da bi zadržali porodični karakter, morali biti to isto, što nije slučaj. Ako Bog uopšte postoji, onda je on zapravo ono ili oni, i više je neka vrsta samosvesne energije nego li što je neko živo biće i to živo biće sa polnim karakteristikama. Ono je stvoritelj svih svetova, bolje rečeno graditelj svih svetova, masonski Veliki Arhitekta, i najviše bi moglo ličiti na nekakvu najstariju i najveću zvezdu u svemiru. A i zvezde su neka vrsta svetlosnih živih bića. One svojim ponašanjem dokazuju da su živa bića. Kao drugo, to prastvorenje nije večno, već ima svoj početak u struji vremena; samim tim imaće i kraj. Ono je bilo prvi diktator u celom svemiru. Protiv njega se pobunilo iz tame drugoprobudeno biće svetlosti, željno slobode, koje je od njega preuzelo svu vlast u svim svetovima. Kao treće, ko god oni bili, i diktator i revolucionar, i jedan i drugi su prilično negativni. I jedno i drugo svetlosno stvorenje ljudima uopšte nije potrebno, iz prostog razloga što su ljudi bića sa telesnim karakteristikama, dakle obične životinje. Istina njima je bitno da imaju moralne zakone, samim tim i religiju, da bi u svom društvu zadržali kakav-takav mir i poredak. Prostodušni ljudi i ostali laici su oduvek verovali u Boga neba i zemlje i u Božju brigu za ljudski rod, u zadnjih hiljadu sedamsto i nešto godina izraženu kroz Božjeg sina koga taj isti Bog žrtvuje samome sebi kako bi kroz taj sadomazohistički izliv ljubavi spasao čovečanstvo. Nasuprot tome, najumniji ljudi su odvajkada verovali u nosioca svetlosti. Vajshaupt ga je prihvatio kao jedinog boga usvojivši njegovo drevno ime - Lucifer. Sebe i svoje sledbenike nazvao je Luciferovi apostoli. Kao četvrto, po pitanju odnosa između dobra i zla, Vajshaupt je naučavao da je dobro ništa drugo do samospoznaja zla, koje je mnogo starije, s tim što ta dva elementa moraju biti u ravnoteži. Ako svet posmatramo kao vagu, onda možemo primetiti da su dobro i zlo samo dva podjednako teška tega postavljena na tasove. Ako ta dva elementa nisu u ravnoteži - onda dolazi do velikih poremećaja u svim tim svetovima. Prevagne li dobro - onda se rađaju novi svetovi; prevagne li zlo - u tom slučaju dolazi do ratova, katastrofa, čak do nestanka čitavih skupina svetova. Da bi u svetu

bilo što više zla - trebalo bi činiti što više dobra. I obrnuto, ako se priželjkuje što više dobra - onda treba činiti što više zla. Činjenjem zla zlo se troši i tako u opticaju ostaje više dobra. Vajshaupt je propovedao spasenje preko potpunog utapanja u zlo. I njegovi učenici su ga bespogovorno sledili.

Kao i svaka druga ljudska organizacija, i Vajshauptovo bratstvo imalo je svoje zemaljske ciljeve. Nastalo iz pobune, to još uvek malo tajno društvo imalo je za cilj rušenje svega starog i uspostavljanje svega novog. Jedan od njihovih uzora iz istorije bio je veliki Nimrod, bivši kralj celog čovečanstva. U biti kosmopolitski opredeljeni, Luciferovi apostoli pred sebe su kao zadatak postavili tačno sedam velikih ciljeva: ukidanje svih vlada; zatim ukidanje privatne svojine, kako bi svi ljudi bili ravnopravni, čime bi se točak istorije vratio do postanka ljudskog roda; ukidanje prava na nasledstvo, jer je zajednica jedini vlasnik celokupne imovine; ukidanje patriotizma, jer patriotizam inicira podelu ljudi na rase i narode i odvodi ih u bespotrebne sukobe; ukidanje vere, što će reći rušenje svih verskih zajednica i prelazak na jednu, jedinstvenu svetsku religiju pod Luciferovom zastavom; ukidanje porodice, čime briga o potomstvu pada na celo društvo i uzdiže celu zajednicu; i na kraju, stvaranje svetske vlade, takođe pod Luciferovom zastavom, izgubljeni ideal ljudskog roda još od vremena Nimroda. Vajshaupt je zamislio da sa ovih sedam zahteva izazove svetsku revoluciju i uspostavi Novi svetski poredak. Upravo je on i bio glavni cilj tog društva. Amblem Vajshauptovog bratstva bio je krug u čijoj se sredini nalazi nedovršena, zarubljena piramida, iznad koje lebdi Luciferovo svevideće oko upisano u plameni trougao, dok se ispod te piramide sa tačno trinaest redova kamenih blokova nalazi pergament sa natpisom na latinskom jeziku „Novus ordo seclorum,“ što znači Novi svetski poredak. Bratstvo je i zvanično osnovano na Vajshauptov dvadeset i osmi rođendan, 1. maja 1776. godine, koja je, ispisana rimskim brojevima, upisana u prvi red kamenih blokova na zarubljenoj piramidi. Bratstvo je nazvano Perfekcionisti, Iluminati ili Prosvetljeni, baš kao i jedno malo tajno društvo osnovano u Španiji u petnaestom veku, koje nije dugo postojalo zbog strašne Inkvizicije.

Dva meseca kasnije nezadovoljni farmeri digli su ustanak u trinaest britanskih kolonija u Severnoj Americi. Nekolicina Vajshauptovih sledbenika emigrirala je u Novi svet odneviši sa sobom pred revoluciju svoje ideje u Ameriku i uspela da u rekordnom roku pridobije najuticajnije Amerikance, među njima i samog vođu revolucije Džordža Vašingtona. On je čak usvojio i amblem iluminata kao jedan od američkih državnih simbola, te ga postavio na poledinu novčanica koje je tek štampao. Najveće zasluge za sve to imao je Bendžamin Frenklin, predsedavajući novoosnovane američke misije u Parizu. Adam Vajshaupt ga je sreo već u jesen 1776. godine i tada mu izložio svoju viziju Novog sveta čija će osovina biti upravo Sjedinjene Američke Države. Jedina stvar oko koje nisu našli zajednički jezik bila je problem crnačkog ropstva. Vajshaupt je kao i svaki luciferijanac bio veliki protivnik bilo čijeg ropstva. Ali u tom pogledu nije mnogo uticao ni na Frenklina niti na ostale američke revolucionare, ako se zanemari to što je pod njegovim uticajem Frenklinov sluga, inače rob crnac, dok je boravio u Parizu bio slobodan čovek.

Red iluminata bio je jedno strogo hermetičko tajno društvo slobodnih mislilaca. Njegovi članovi postali su i francuski filozof Volter, nemački pesnik Gete i austrijski kompozitor Mocart. Sve pomenute Lučonošine apostole u Red je uveo sâm Adam Vajshaupt. Ovaj poslednji mu se nije naročito dopao. Nezreo i arogantan, više je ličio na dvorsku ludu i kreaturu nego na posvećenika. Sâm red nije imao mnogo šanse dok se nije dogodilo ono što je bilo od presudnog značaja za budućnost iluminata.

Naime, na jednom prijemu u Minhenu, krajem zime 1777. godine, Adam Vajshaupt sreće i upoznaje dva visokorangirana bavarska masona rozenkrojčera, barone Fon Knigea i Fon Cveka. Budući da su već čuli za njega, njih dvojica diskretno izražavaju želju da postanu iluminati, a za uzvrat ga pozivaju u svoju masonsku ložu. I ne samo to. Tu je prvi i poslednji put u životu sreo

najčudniju osobu na koju je ikada naišao, francuskog grofa Sen Žermena, koji se nalazio u društvu Đuzepea Balzama, najvećeg maga epohe prosvetiteljstva, zvanog grof Kaljostro. Čim je ugledao Vajshaupta, nasmejao se obrativši mu se kao da ga oduvek poznaje. „O, Jošua!“, uzviknuo je zagrlivši ga, „Mi smo se sreli u Palestini pre više od hiljadu i sedamsto godina. Prepoznao sam vas po očima.“ - „O čemu vi to?“, iznenadio se Vajshaupt. „O vašem prošlom životu“, bio je uporan Sen Žermen, „koga ste proveli u Palestini. Nije važno. Čekao sam vas sada i ovde.“ Grof Sen Žermen je slovio kao šarlatan. No i pored toga svojom uverljivom pričom uznemirio je duhove svoga vremena. Tvrdio je da se družio sa egipatskim faraonima, da je jahao konja uporedo s Julijem Cezarom, da je bio Kleopatrin ljubavnik, trinaesti Hristov apostol, da je prisustvovao padu Rima i učestvovao u svim krstaškim ratovima... Ubadalo je u oči i njegovo izvanredno poznavanje detalja iz svih istorijskih epoha. Najvrjedniji evropski istoričari su mu se divili i verovali mu sve do reči. „Faraon Keops bio je veliki čovek“, govorio bi on uzbuđenoj masi ljudi, feminiziranim plemićima i uštirkanim damama nimfomankama. „Gradio je piramide po narudžbini bogova i plaćao radnike u zlatu. Meni je dao zlata koliko sam težak. Zar ne dobri moj Kaljostro?“ - „Ne sećam se grofe“, odgovarao je mistični Đuzepe Balzamo. „Ja vas poznajem svega sedamsto godina.“ - „On je nefilim“, objasnio je Fon Knige Vajshauptu. „Njegov otac je dao Mojsiju deset zapovesti.“ Adam je upravo zakoračio u jedan svet iz koga nikad neće izaći. „Her Vajshaupt“, rekao mu je Žermen na rastanku diskretno mu pružajući jedan papirić, „drago mi je što smo se ponovo sreli. Fon Knige i Fon Cvek će vas uputiti dalje.“ Na papiriću se nalazilo ime Rotšild banke u Frankfurtu, kao i njena adresa.

Žermenova preporuka odvodi ga u masonsku ložu „Švapska svetlost“ u Minhenu. Njegovi jemci, Fon Knige i Fon Cvek, postigli su s njim usmeni dogovor da iskoriste svetsku masoneriju tako što će u nju infiltrirati iluminatske ideje. Na taj način je jedno do tada apolitično i bezopasno tajno društvo zidara i klesara postalo jedno veoma opasno političko elitno tajno društvo. Njih trojica donose odluku da formiraju iluminatske ćelije i da se Adam Vajshaupt povuče u strogu tajnost. „Okolnosti u kojima živim zahtevaju da ostanem nepoznat većini članova dokle god budem živeo“, kazao je tom prilikom Fon Knigeu i Fon Cveku. „Obavezan sam da sve obavljam posredstvom pet-šest ljudi.“ On se nalazio na vrhu iluminatske piramide i imao je dva saradnika koja je dobro poznao. Obojica njegovih saradnika imali su još po dva saradnika koji nisu poznavali Vajshaupta, niti su se poznavali međusobno. Njihova dva saradnika nisu poznavali ni Vajshaupta, ni Fon Knigea, ni Fon Cveka, kao ni po ostalu dvojicu podređenih saradnika od ravnopravnog brata saradnika svog nadređenog brata saradnika; i tako sve do dna piramide gde su se nalazili učenici koji su poznavali samo svoje jemce. Staro članstvo, odnosno iluminati koji su poznavali Adama pre zvaničnog osnivanja Luciferovog bratstva držali su jezik za zubima, dok novi članovi nisu znali ništa o trojici tajnih iluminatskih gospodara. Oni su svoja imena zamenili pseudonimima. Vajshaupt se „zvao“ Spartakus, kao vođa pobunjenih rimskih robova iz 71. godine naše ere, Fon Knige Filo, a Fon Cvek Katon. Promenili su i imena gradova u kojima su delovali. Tako se Ingolštat „zvao“ Eleuzina, Minhen je „bio“ Atina, Beč je „bio“ Rim... Njih trojica su do 1780. godine uspela da uvedu u Red oko dve hiljade aristokrata iz svih nemačkih zemalja.

Adam Vajshaupt nije dugo čekao prijem kod Rotšilda. Primio ga je najstariji član te velike bankarske porodice, Majer Amsel Rotšild. Za tu se porodicu u prostom narodu govorkalo kako svi njeni članovi komuniciraju sa demonima i sa samim nečastivim, ali prosvetljeni bavarski sveštenik je dobro znao da se tu radi samo o prostom narodnom sujeverju i Rotšildovim vezama sa nefilimima i njihovim očevima iz drugih svetova. „Gospodine Rotšild“, obratio mu se Spartakus dok su posle zvanične audijencije sedeli za okruglim stolom u jednoj bogato ukrašenoj prostoriji najbogatije frankfurtske i evropske banke, „vas i vaše potomke ja mogu učiniti gospodarima ljudskog

mravinjaka, u najmanju ruku gospodarima cele Evrope.” - „Šta vi tražite, a šta nudite?” nije se dao prevariti stari jevrejski bankar. „Preporučili su vas najbolji i zato se nadam da imate nešto veoma ozbiljno.” - „Ja neću ostaviti potomstvo. Za iluminare porodica ne znači ništa. I zato mi ne treba baš ništa. Zatražiću od vas samo to da vaši ljudi koji pišu istoriju moje ime ne stavljaju u anale obavezne literature. Naravno, moji poduhvati će imati izvesnu cenu. Vi ćete podneti tu cenu, ali ćete i vi i vaši potomci imati mnogostruke koristi od revolucija i svetskih ratova koje mi uveliko planiramo.” Vajshaupt je najvećem bankaru svoga doba predočio svoju viziju nove Evrope i sveta: ateistička revolucija u jednoj evropskoj zemlji, njen uspon i širenje revolucionarnih ideja; svrgavanje svih kraljevina, a ako su pripadnici nekih kraljevskih porodica članovi bratstva onda svođenje njihove uloge u državi na simboličnu, protokolarnu vlast; u kasnijim fazama voditi bar jedan svetski rat, slovenske zemlje zatvoriti u ateističko jednonumlje a u romanskim i germanskim zemljama zadajiti čitave generacije hedonizmom, bludom i razvratom; dovesti hrišćanstvo i ostale religije do ponora, delovanjem brojnih verskih sekti koje tek treba osnovati; a narode ratovima i revolucijama, kao i beskrajnim političkim sukobima izazvanim delovanjem političkih partija koje takođe treba tek osnovati dovesti pred svršen čin, da bi ti narodi na kraju povikali svi uglas: „Dosta nam je svega! Dajte nam svetski mir!” Tada se uspostavlja Novi Svetski poredak koji ruši sve staro. „Ja želim da stvorim uniju evropskih država, sa jednom valutom koju će kovati vaši potomci ovde u Frankfurtu,“ bio je uverljiv Vajshaupt. „Ta velika zajednica evropskih naroda nići će na krvi i pepelu jednog ili dva svetska rata i imaće u početku dvanaest a na kraju trideset i tri zemlje članice, zgrčene i stegnute u krug kao zmija koja guta svoj rep.” Adam je video budućnost ljudskog društva u ekonomskom savezu između ujedinjene Evrope i slobodne Amerike. „Ako budete želeli svetsku ekonomsku dominaciju”, predlagao je Spartakus glavi Rotšilda, „moraćete glavninu svojih bankarskih transakcija preneti u novu državu koja se upravo rađa na severnoameričkom kontinentu.” Po njemu, ceo svet će zavisiti od anglo-saksonske civilizacije koja u međuvremenu mora postati luciferska, svetlonoša među civilizacijama, kojima će nametnuti svoju volju. „Mi nećemo u ovom životu doživeti sve ovo”, rezimirao je Vajshaupt svoju priču, „ali treba da u skorijoj budućnosti izazovemo jednu veliku revoluciju koja će uzdrmati Evropu i svet i ozbiljno načeti stari poredak.” Vajshaupt je dobro znao da se tvorcima ljudskog roda nisu u potpunosti odrekli svoje pokretne imovine koju namerno drže u okovima neznanja i vladaju nad njima preko svojih eksponenata kao što su Rotšildi. Bilo ih je nemoguće poraziti. Uostalom to ni moćnom Nimrodu nije pošlo od ruke. Trebalo je iskoristiti njihove eksponente za prosvetljenje čovečanstva a da gospodari to ne primete ili bar ne uzmu za zlo. „Ja vam garantujem, gospodine Rotšild”, bio je optimističan Spartakus, „da će se ljudski rod u narednih dvesta do trista godina razvijati mnogo brže nego u proteklih trista hiljada godina, pod uslovom da moj plan bude ostvaren bez pogovora.” Adam je od tada bio čest gost porodice Rotšild, preko koje je upoznao uticajne bankare iz ostalih nemačkih zemalja. Njegov red je dobio finansijere za svoje buduće poduhvate.

U međuvremenu, američki ustanici su i pored svesrdne francuske pomoći doživeli katastrofalne poraze. Spartakusu je bila potrebna samo jedna, bilo koja zemlja, koja bi se revolucijom oslobodila hrišćanske tiranije, bilo katoličke, bilo protestantske. On je svoj genijalni plan do detalja izneo Filou i Katonu. „Mi već imamo puno aristokrata u našim redovima”, govorio im je. „Oni će pokupovati svu hranu u svojim krajevima, izazvaće glad, a onda će na ulice svojih gradova izvesti svoje plaćenike, koji će izvesti obične građane.” Plan je bio genijalan. Munjevitom akcijom narod bi zbacio i suverena i vladu, srušio crkvu, a sveštenike jednim delom pobio a drugim delom proterao. Iluminati aristokrate u okolnim zemljama učinili bi sve da se niko ne meša u unutrašnje stvari svog suseda, pošto bi se infiltrirali u njihove vlade, gde bi rovarili radeći za iluminatsku stvar. Posle prvih uspeha bila bi osnovana republika, a narod bi na prvim opštim izborima svojim glasovima

izabrao vlast, odnosno narodne predstavnike u Parlamentu. „Bilo je jako puno slučajeva u ljudskoj istoriji,“ protestovao je Spartakus, „da je glup čovek i lupež mogao biti na vlasti i provesti svoj majmunski život u izobilju, bogatstvu i slavi samo zato što se slučajno rodio kao kraljev sin. Nasuprot tome, mnogi geniji su svoje živote proveli u tami i anonimnosti samo zato što su se slučajno rodili u siromašnim porodicama. Ja ću sve to promeniti. Svako će imati šanse da dođe na vlast ako je za to sposoban.“ Po njegovom planu, carevine, kraljevine i ostale despotije trebalo je da zamene republike, a crkve je trebalo da zameni hram razuma, preteča Luciferovog hrama. „Od ovog trenutka pa sve do uspostavljanja Novog svetskog poretka“, zakleo se Spartakus, „naši ljudi će stajati iza svih prevrata, revolucija, ratova i konflikata. Neka se naša organizacija nikada i nigde ne pojavi pod istim imenom. Time će nam biti zagarantovana tajnost i uspeh koji proističe iz tajnovitosti. Da bi se postigao svetski mir i svetsko dobro svet se mora utopiti u zlo.“ Vajshaupt je godinama razrađivao taj plan.

Međutim, nije baš sve išlo po planu. Godine 1782. održan je Masonski kongres u Vilhelmsbadu. Na njemu su pojedini uticajni masoni napali iluminatsku trojku Spartakus - Filo - Katon za zloupotrebu svetskog masonskog bratstva zarad svojih ličnih ciljeva i ciljeva Reda iluminata. Najglasniji u osudi bio je Wolfgang Amadeus Mocart, koji se izletao u javnosti, neretko u svojim delima iznoseći izvesne masonske tajne. On je Vajshaupta nazvao podlacom i zaverenikom. Time je potpisao svoju smrtnu presudu. Vajshaupt mu se zakleo da će ga ubiti kad-tad. „Brate, ako odaš i najmanju tajnu, nabiću ti sveću u lobanju da ti do pakla osvetli putanju,“ kazao mu je krajem večeri pozdravivši se s njim. Zaključak Kongresa bio je da su iluminati opasno tajno društvo infiltrirano u svetsku masoneriju i da zaslužuju svaku osudu. No nisu svi masoni bili protiv iluminata. Bilo je i otvorene podrške Vajshauptovim principima. Najglasniji u odbrani bili su grof Kaljostro i kardinal Roan, najveći razvratnici svoga doba. I upravo ti protivurečni stavovi izazvali su sukobe u samom iluminatskom bratstvu. Iz reda je za sva vremena bez pogovora izašao prvo Fon Cvek, a zatim posle niza sukoba i svađa oko toga ko će biti starešina i Fon Knige. Vajshaupt ostaje sâm na svom putu.

Godinu dana kasnije Amerika stiče samostalnost, ali ne rešava problem ropstva. Naprotiv. Ona ga negira kao problem i ostaje robovlasnička država, što Vajshaupta navodi da odabere neku drugu zemlju za veliku revoluciju. U igri i dalje ostaje Bavarska, ali se sve više razmišlja i o Francuskoj. Francuski iluminati se nisu podelili kao nemački. Svom vođi su nudili svaku podršku i očekivali akciju u dogledno vreme. Vajshauptovim ne malim planovima najpozitivnije je odgovorio Maksimilijan Robespjer, glavni iluminat u Francuskoj.

Godina 1785. bila je najgora u istoriji Reda iluminata. Vajshauptov kurir, izvesni Lance, nosio je Robespjeru poverljiva iluminatska dokumenta o zaveri da se smeni francuska vlada, kao i vlada u Bavarskoj. Na putu od Frankfurta do Pariza doživeo je oluju. Munja je udarila u kočije i ubila ga na licu mesta, dok je vetar razneo papire na sve strane. (Hrišćanski maloumnici su to tumačili kao Božju kaznu.) Pismeni bavarski seljaci predali su papire kancelarijama bavarske policije širom zemlje, koja je sastavila mozaik i bila užasnuta „satanskom zaverom ne samo protiv svih evropskih vlada, već i protiv Boga i čoveka.“ Poverljivi papiri sadržavali su imena i adrese. Umesto da bude poražena, bavarska vlada porazila je iluminate proglašivši njihov red opasnom satanskom organizacijom i zvanično zabranivši njihov rad u Bavarskoj. (Kome je još pošlo za rukom da zabrani tajno hermetičko društvo?!) Policija je provalila u njihovo sedište u Ingolštatu, zaplenila svu imovinu i pohapsila dosta iluminata. Vajshaupt napušta zemlju. Odlazi prvo u Beč, zatim u Veneciju, gde premešta iluminatsku centralu, da bi se na kraju obreo u Francuskoj. Robespjer ga je sproveo u Ren-l-Šato, samostan na jugu Francuske. Samostan je nazvan Jakobinski dominikanski manastir, po jakobinskim klubovima čiji je predsednik bio upravo Maksimilijan Robespjer. Bavarska vlada obavestila je sve evropske vlade, čak i francusku sa kojom nije bila u najboljim

odnosima, na opasnost koja im pretila od iluminata. Ali braća u njihovim redovima zataškala su celu stvar. Za kratko vreme o iluminatima se više nije ni govorilo.

Naredne četiri godine Spartakus provodi u strogoj tajnosti, u pomenutom manastiru i na putu od manastira do Pariza, gde se sastajao sa masonima i iluminatima i učestvovao u pripremama za veliku revoluciju. Tu se redovno sretao sa velikim francuskim misliocima i budućim vođama revolucije. Na putu je imao malu pratnju svoje braće. Da bi sakrio svoj identitet morao se oblačiti kao običan fratar. Plamen revolucije trebalo je da zapali četiri hiljade ljudi, neredima u centru Pariza, i to dve hiljade mesara i razbojnika iz Marseja i južne Francuske, jako omraženih među Parižanima, hiljadu Venecijanaca i hiljadu Nemaca. Tada na scenu stupaju plemići iluminati koji podižu narod na ustanak, svaki u svom kraju, širom Francuske, koja preko noći postaje iluminatska država, pošto će kralj biti svrgnut s prestola. Vajshaupt je predviđao munjevit uspeh.

I najzad je osvanula nedelja, 14. juli 1789. godine. Bio je to topao i sunčan dan, i većina Parižana našla se na izletu u okolini grada. Vajshaupt je šetao vrtovima Monsoa u društvu lorda Ektona i izvesnog doktora Rigbija razgovarajući s njima o dnevno-političkim temama. (Obojica njegovih sagovornika bili su masoni i članovi britanskog poslanstva u Parizu.) U gradu je bilo neverovatno mirno. Tek negde oko podneva iz pravca Bastilje digao se jedan gust oblak dima. Sva trojica su ga primetila, ali je jedino Vajshaupt reagovao: „Izgleda da su izbili neki nemiri u gradu. Možda je na pomolu i revolucija.” - „Ma dajte, brate Vajshaupt”, hladnokrvno je odreagovao uštirkani engleski lord Ekton. „Verovatno neko pali smeće pored reke. Kakvi nemiri?... Kakva revolucija?...” I zaista, napad dve hiljade marsejskih koljača na Bastilju i Dom invalida i nije izazvao neku veliku pometnju u gradu. Kraljevski zatvor je brzo pao i bio spaljen do temelja. Revolucionari su u njemu zatekli svega sedam zatvorenika: četvoricu falsifikatora, dva ludaka, od kojih je jedan bio Markiz de Sad, i grofa De Solanža, zatvorenog na zahtev porodice. Besnim revolucionarima je danima pre toga bilo pričano kako je Bastilja puna političkih zatvorenika, protivnika kralja Luja XVI. Oni su svoj bes jednim delom iskalili na zatvorskim čuvarima, čije su odsečene glave nabili na koplja i prošetali ih okolnim ulicama, a drugim delom na slučajnim prolaznicima koje su nasumice ubijali. Kralj je čuo za nekakve nemire i poslao je vojsku da ih uguši. Tek krajem dana došlo je do sporadičnih sukoba između revolucionara i kraljeve garde, te su se obični građani pozatvarali u kuće. Moglo bi se slobodno reći da prva faza revolucije nije uspela.

Narednih dana na scenu stupaju pariski plemići iluminati. Oni kupuju svu hranu u gradu, preostalim Marsejcima dovlače pomoć od hiljadu Nemaca i isto toliko Venecijanaca plaćenika, koji zatvaraju prilaze gradu. Izazvane su veštačke nestašice hrane i gladan narod se spontano okuplja po ulicama. Tu ih dočekuju Robespjer i njegovi jakobinci sa zahtevom da se sruši kralj, svaljujući svu krivicu na njega. Njihove kolege u unutrašnjosti, svako u svom kraju, dižu narod na ustanak. Dolazi do masovnog stradanja sveštenika i plemića koji nisu članovi bratstva, do pljačke i paljevine zamkova i crkava širom Francuske, i do osnivanja Narodne garde. Kralj ostaje na prestolu, dok država tone u potpunu anarhiju. Došlo je do neslaganja političkih vođa oko glavnih pitanja revolucije, pošto su jedni bili za republiku a drugi za monarhiju. Narod je bio nezadovoljan, jer se u suštini ništa nije promenilo. Kralj je i dalje stanovao u dvorcu u Versaju odakle je nadgledao rad nove Skupštine. Pored anarhije, u gradu je vladao i teror. Svako je gledao da nahuška masu na svoje protivnike i da ih pošalje na giljotinu. Pariz je još bio i miran koliko je bilo krvavo u provinciji. Nekome je odgovarao sav taj kaos, a taj neko nije bio Adam Vajshaupt, i sâm nezadovoljan razvojem situacije. On se obraćao i svojim mecenama u Frankfurtu, ali oni su mu odgovarali da sve teče po planu. Prošle su čitave dve-tri godine u međusobnim razmiricama političkih rivala koji su održavali status quo. Vajshaupt je te godine provodio u osami, kajući se što se uopšte upuštao u jednu takvu avanturu, ne zbog silnih leševa širom zemlje, već zbog sopstvenog neuspeha. On je bio

jedan od glavnih pokretača krvoprolića koje je nadmašilo Vartolomejsku noć i pokolje protestanata iz 1572. godine, ali već je bilo kasno za sve.

U poznu jesen 1791. godine, pri jednoj od njegovih retkih poseta haotičnom Parizu, Spartakus je izdao prvi, poslednji i jedini nalog za nečije ubistvo. Dogodilo se to tako što je u jednoj pariskoj loži po ko zna koji put sreo Volfganga Amadeusa Mocarta, koga je zbog njegovog detinjastog ponašanja mrzeo iz dna duše bez obzira što je voleo njegovu muziku. Na izlasku iz lože Mocart ga je bratski pozdravio, naklonio mu se i ispustio neobično zvučne vetrove pri tom gledajući ga pravo u oči i cerekajući se, zapravo vrišteći kao kakvo podlo dete. Vajshaupt ga je tada zadnji put video. Nije se smirio sve dok od bečkog kompozitora Antonija Salijerija, Mocartovog najvećeg suparnika koji ga je mrzeo više nego bilo ko drugi, nije dobio obaveštenje da ga je otrovao, da je njegovoj porodici rečeno kako je umro usled premnogo rada a premalo sna (Mocart je diktirao note Salijeriju i uspeo da završi Rekvijem, koga je u stvari pisao za svoju sahranu a da toga nije ni bio svestan), a da je njegovo telo sahranjeno bez obeležja na sirotinjskom groblju. Zbog odavanja izvesnih masonskih tajni u profanim krugovima njegovu su smrt priželjkivali brojni masoni. Bio je to neravnopravan obračun dva švapska genija.

Vajshaupt je u manastiru dočekaao vest o pogubljenju kralja Luja XVI, dalekog potomka Isusa Hrista,² januara 1793, optuženog za izdaju naroda i kontrarevolucionarno delovanje. Još pola godine traju trvenja između jakobinaca i žirondinaca oko uređenja zemlje, sve do juna kada Robespjer zavodi jednogodišnju jakobinsku diktaturu. Na spoljnom planu, revolucionarna Francuska odnosi veličanstvene pobeđe nad koalicijom svih zapadnoevropskih feudalnih država i kapitalističke Engleske i Holandije, dok se na unutrašnjem planu, pored do tada nezapamćenog progona crkve i sveštenika, i masovne konfiskacije zemlje, događa ono što je Vajshaupt najmanje očekivao: zbog svoje sujete, jedne majmunske osobine, udaraju iluminati na iluminare. Brat Robespjer poslao je mnoge svoje dojučerašnje saradnike na giljotinu. Iskusni Spartakus je procenio da Robespjer neće još dugo terorirati zemlju i narod. Za sve vreme terora on nijedanput nije došao u Pariz. Sedeo je u manastiru i u potpunoj samoći započeo rad na svom životnom delu, koje je polako pisao u narednih desetak godina. Pomenuto delo više je podsećalo na traktat i nosilo je radni naslov „Protokoli iluminata.“ U njemu je tek trebalo izneti detaljan plan, podložan promeni od strane ovlašćene braće u doglednoj budućnosti, o potpunom osvajanju sveta i uspostavljanju Novog svetskog poretka. Na početku tog obimnog posla, jula 1794. do njega stiže vest da je jakobinska diktatura oborena a Robespjer završio na giljotini, što ga nije mnogo iznenadilo. Iluminatska Francuska uspostavila je unutrašnji mir, i pored neuspelih jakobinskih ustanaka iz 1795. i 1796. godine, da bi se okrenula osvajačkim ratovima pod konzulom a kasnije i carem, velikom iluminatskom zvezdom, Napoleonom I Bonapartom. Ostareli Vajshaupt imao je prilike da ga sretne samo jedanput, u jednoj pariskoj loži, početkom devetnaestog veka, i da mu poželi sve najbolje kao prvom caru cele Evrope. Njihov kratki susret omaleni Bonaparta je iskoristio da mu se zahvali na blagoslovu i pohvali, i da ga nazove najumnijim čovekom epohe. „Čovek kao ja mora da dokaže kako je lako jednoj pametnoj glavi da vlada stotinama hiljada ljudi,“ kazao mu je Vajshaupt na rastanku.

Adam Vajshaupt se vratio u nemačke zemlje 1807. godine, nedugo nakon prodora Napoleonove vojske i osnivanja Rajnskog saveza, svenemačke države po njegovom modelu, i nastanio se u tirinškom gradiću Goti. Ostatak života proveo je na putu između Gote i Lajpciga, gde se često susretao sa bratom Johanom Volfgangom Geteom i raspravljao o tome šta je mogao a šta ne da učini. Njemu je predao i rukopis „Protokola iluminata.“ Umro je 1811. u Goti, u šezdeset i trećoj

---

² Ovaj podatak je naravno lažan, nastao kao dio zavjere za obaranje autentičnosti biblijske vjere – prim. ured.

godini života, uveren da će Napoleon ostvariti njegove snove, izgovorivši poslednje reči: „Nikad nisam ni pomislio da ću stvoriti novu religiju.” Tri godine kasnije, avgusta 1814, papa Pije VII vratio je jezuitima sva njihova pređašnja prava i privilegije, čime je pokopan Vajshauptov razlog za opštu pobunu, ali ne i ono što je ostalo od nje. Mnogo kasnije, krajem devetnaestog veka, tačnije 1897, trinaestočlani savet iluminata završio je novu verziju njegovih „Protokola iluminata” i dao im ime „Protokoli sionskih mudraca”. Ta knjiga je u dvadesetom veku podmetnuta Jevrejima i bila je jedan od razloga za progon tog naroda. Ona je nagovestila velike svetske revolucije, dva svetska rata i sve ostale Vajshauptove vizije. A bankarska porodica Rotšild ispunila je svoje obećanje: ime Adama Vajshaupta ostalo je poznato jako malom broju ljudi.

2

Izveštaji u svetskim medijima često navode, u osnovi tačnu tvrdnju, da svo zlo sveta proizlazi od onih ljudi koji poseduju globalnu kontrolu nad svetskim kapitalom, kao i moć da odlučuju gde će i kada on biti uložen.

Govori se o Svetskim Bankarima. Međutim, reč koja se vrlo retko spominje, a još manje i razume su - ILLUMINATI - intelektualna, ekonomska i politička elita čiji je plan uspostava potpune kontrole nad čitavim svetom. Pripadnici Illuminata ljudi su visokog obrazovanja, eksperti na svom području, podučavani da efikasno deluju na svim nivoima i u svim strukturama svetskih vlada. Njihov je zadatak infiltracija politike čiji su tvorci ljudi koji stoje na čelu tajnih organizacija, od kojih je najpoznatija već spomenuta grupa Bilderberg.

Po pravilu, pripadnici Illuminata deluju iz senke, a osim izuzetaka i kada to nalaže potreba, vrlo su retko eksponirani u javnim medijima. Njihova politika „*divide et impera*” (zavadi pa vladaj) dobro je poznata još iz vremena Starog Rima, a u efikasnost te politike možemo se uveriti, između ostalog, i na primeru našeg balkanskog prostora unazad poslednjih desetak godina.

Illuminati su kreatori vojnih sukoba koji nastaju gde i kada to oni žele, a njihov je osnovni cilj politička i ekonomska kontrola svih svetskih regija, što postižu i postavljanjem marionetskih vlada u državama koje uskoro ekonomski gotovo u potpunosti postaju zavisne od kredita i stranog kapitala. Mnoge od novonastalih država sroznih ekonomija i još sumnjivijih demokratija, u kojima cveta siromaštvo najširih slojeva, privredni kriminal i korupcija vladajućih struktura, vrlo dobro svedoče o rezultatima pomno planirane politike Illuminata.

Recept je jednostavan i vrlo efikasan - dovesti na vlast vladajuću strukturu koja, po pravilu, brine isključivo o svojim interesima, a istančanim smislom za pljačku državne imovine za nekoliko godina bezobzirno i u potpunosti ekonomski upropasti vlastitu zemlju. Tada se za sopstvene greške i kriminalne radnje pronalaze fantomski krivci koji ne postoje, ekonomski kolaps putem kontrolisanih medija šminka se i pokušava prikazati kao ekonomski procvat, ali ta kratkoročna politika ne daje rezultata, jer realnost je sasvim drugačija a ekonomski zakoni neumoljivi.

U grčevitim pokušajima očuvanja vlasti i hitne potrebe za novcem, preostala imovina rasprodaje se stranim kompanijama (uključujući delimično i onu već preotetu), sa stranim preduzećima zaključuju se „poslovi veka” (često u korist vlastite štete) i slično. Kada vladajuća struktura dovede zemlju na rub egzistencije, a time konačno ugrozi i svoj vlastiti položaj, na sceni se pojavljuju pravi gospodari.

Tada se, zavisno od potrebe, vlada ili ruši (ima nekoliko načina), ili se zemlji odobravaju simbolični krediti kojima vlada nastoji da sanira ono najnužnije, istovremeno putem medija prikazujući te kredite kao predznak još boljih vremena koja uskoro treba da nastupe. No, zapravo, vladajuća struktura pretvorena je u poslušnu marionetu koja je u svetskim političkim krugovima

beznačajan faktor, koja po svaku cenu želi da zadrži vlast, pa stoga pristaje na sve ustupke koji se od nje zatraže, i kojom upravlja strani kapital koji kontrolišu Illuminati.

KO SU ILLUMINATI I KADA SU NASTALI

U senci svake vlade Sjedinjenih Američkih Država već duži niz godina deluje manja grupa ljudi čiji je jedini i isključivi cilj - zagospodariti svetom i uspostaviti „Jednu Svetsku Vladu.“ Da bismo dobili potpuniju predstavu o toj velikoj zaveri, potrebno je da se vratimo unazad sve do sredine XVIII veka, kada je i nastala ideja čija se realizacija bliži svom kraju

Pojam Illuminati (Prosvetljeni) uveo je 1760. godine katolički sveštenik Adam Weishaupt. Nedugo zatim napustio je Katoličku Crkvu i osnovao pokret istomišljenika (1. maja 1776. godine) pod istim imenom, koga su finansirali internacionalni bankari.

Od tada, počevši s Francuskom revolucijom, iza svakog svetskog sukoba stoje Illuminati i njihov kapital. Budući da su uskoro postali previše poznati i zbog svojih ideja i planova ozloglašeni, Illuminati započinju delovanje pod raznim drugim imenima, no suština njihovih aktivnosti ostaje nepromenjena. Reč Illuminati Weishaupt je odabrao, kako je i sâm objasnio, zbog toga jer je ta reč izvedena iz pojma Lucifer (Svetlonoša), te da ona označava ljude koji su „nosioci svetla.“

Weishauptov generalni plan bio je kontrola vladajućih struktura u većini zemalja i uništenje svih religija. Inspiraciju je crpeo iz luciferskih tekstova i učenja koja je prihvatio još kada se nalazio u redovima Katoličke crkve. Smatrao je da svoj cilj može postići isključivo ako se narodi pretvore u suparničke tabore koji bi se razlikovali politički, socijalno i ekonomski. Kada bi to bilo postignuto, bilo bi potrebno isprovocirati sukobe, istovremeno naoružavajući obe strane. Ratni sukob iscrpeo bi sve učesnike, a postupno bi slabile i njihove vlade kao i verske institucije.

Današnje aktivnosti Illuminata u svojoj osnovi nimalo ne odstupaju od Weishauptove ideje.

PLAN OPERACIJE

Osnovna obeležja aktivnosti Illuminata:

1. Podmićivanja i ucene uticajnih političara i ostalih ljudi na visokim položajima, u svrhu postizanja potpune kontrole nad njima. Jednom uhvaćena u mrežu Illuminata, osoba je primorana da postupa kako joj se naredi, jer u protivnom sledi kazna - finansijska ili politička propast, diskreditacija u javnosti, fizička pretnja (uključujući i članove porodice), pa čak i smrt.

2. Pripadnici Illuminata koji obavljaju dužnost profesora na raznim Univerzitetima, odabiraju studente s natprosečnim intelektualnim sposobnostima, kao i one koji dolaze iz bogatih i uticajnih porodica. Njima se poklanja naročita pažnja i oni se usmeravaju prema Internacionalizmu. Dodeljuju im se posebne stipendije, odvajaju se od ostalih studenata u nameri da steknu svest o sebi kao o izuzetnim osobama čije je pravo da vladaju onima koji su manje nadareni od njih.

3. Sve uticajne osobe koje potpadnu pod kontrolu Illuminata, uključujući i posebno obučavane studente, u vladama i crkvenim organizacijama odabranih zemalja, deluju „iz senke“, najčešće kao raznorazni savetnici. Na taj način, dugoročno, prihvaćeni od onih koji odlučuju, sprovode tajni plan Illuminata.

4. Nad velikim novinskim izdavačkim kućama potrebno je uspostaviti kontrolu, stoga se odabrani pripadnici Illuminata promovišu za njihove vlasnike. Isti je slučaj i sa nacionalnim TV stanicama.

Uzevši u obzir ove četiri navedene tačke i situaciju koja vlada u masovnim medijima i svetskim političkim strukturama, mora se priznati da su Illuminati u ostvarivanju svog plana vrlo uspešni. Iako prosečni konzument vešto zapakovanih informacija toga nije svestan, svetski mediji su, uključujući i Internet, gotovo u potpunosti kontrolisani. Isti je slučaj i sa vladama gotovo svih

zemalja. Baš kako je daleke 1760. Weishaupt i planirao.

Vratimo se počecima Illuminata.

Budući da su Velika Britanija i Francuska na izmaku XVIII veka bile najveće svetske sile, Weishaupt je naredio Illuminatima da podstaknu i izazovu kolonijalne ratove, u nameri da se što više oslabi Britanska Imperija. Francuska revolucija imala je istu svrhu - slabljenje Francuske Imperije. Francuska vlada odbila je da poveruje u postojanje Illuminata i njihov plan o početku revolucije koja je trebala da započne 1789, mada je još 1784. godine videla tajni dokument u kome se to navodi i koga joj je Bavarska vlada dala na uvid. Priča je interesantna.

1784. godine Weishaupt je Illuminatima izdao naredbe za početak Francuske revolucije. Nemački pisac Zwack te je naredbe, uključujući i celu priču o Illuminatima i ostalim Weishauptovim planovima, pretočio u formu priče i napisao je knjigu. Kopija te knjige poslata je francuskim Illuminatima na čijem je čelu bio Robespierre, koga je Weishaupt odabrao da započne revoluciju. Čoveka koji je iz Nemačke u Francusku nosio kopiju knjige, izvesnog Lanzea, ubila je munja, a policajci koji su pronašli mrtvo telo i knjigu, odneli su je nemačkim vlastima.

Nakon pažljivog proučavanja sadržaja knjige, bavarske vlasti naredile su policiji pretres Weishauptove novoosnovane lože Veliki Orijent, uključujući i domove najuticajnijih članova. Svi pronađeni dokazi govorili su u prilog tome da se u pronađenoj knjizi nalaze planovi o budućim ratovima i revolucijama.

Godine 1785. bavarska vlada stavila je Illuminate van zakona i zatvorila ložu Veliki Orijent. Godine 1786. javno su objavili detalje zavere u knjizi „Originalni rukopis sekte Illuminati.“ Kopije knjige poslate su svim poglavarima evropskih crkava, kao i svim vladama. Međutim, uticaj i moć Illuminata bili su vrlo veliki, tako da je upozorenje bilo uglavnom ignorisano. Bez obzira što su Illuminati stavljeni van zakona, nastavili su sa svojim delovanjem.

U to vreme Weishaupt je naredio Illuminatima da se infiltriraju u Masonske lože, jer je smatrao da su se jedino Masoni pokazali kao pravi internacionalisti. Budući da je dobro poznavao Johna Robinsona, profesora filozofije na Edinburg University i škotskog masona visokog stepena, odlučio je da ga upozna sa svojim idejama i planovima.

Robinson je u Weishauptu prepoznao suparnika, obzirom na planove koje je ovaj imao, ali odlučio je da ćuti i da započne saradnju s njim. Francuska revolucija započela je 1789. godine, baš kako je Weishaupt i odredio. Ali tada je Robinson odlučio da upozori ostale vlade šta im Weishaupt sprema. Iduće godine objavio je knjigu „Dokazi o zaveri protiv vlada i religija,“ ali knjiga nije pobudila previše pažnje jer je malo ko verovao da se u tekstu iznose stvarne činjenice. Naravno, Weishauptu je to išlo u prilog.

NAPOLEONOVI RATOVI

Ljudi koji su upravljali Francuskom revolucijom odlučili su da krenu dalje, stoga su započeli sukob širih razmera - Napoleonove ratove. Iskoristili su situaciju u kojoj je jedan deo bankara finansirao Napoleona, dok su drugi finansirali Britaniju, Nemačku i ostale zemlje, ali ono što je bilo ključno bila je činjenica da su svi bankari primali naredbe od Illuminata.

Neposredno nakon početka Napoleonovih ratova, Illuminati su uvideli da će sve zemlje učesnice ratova ubrzo početi da razmišljaju o primirju, jer sukobi su bili ekonomski vrlo iscrpljujući. Odlučili su da organizuju sastanak koji je postao poznat pod imenom „Bečki Kongres.“ To je, zapravo, bio njihov prvi pokušaj uspostavljanja jedne svetske vlade, odnosno saveza naroda. Njihova pretpostavka da će prezađuženi vladari pristati na njihove uslove i zajednički dogovor bila je tačna, no Ruski car se žestoko usprotivio bilo kakvom savezu. Besni bankari zakleli su se da će jednog

dana uništiti i Cara i celu njegovu porodicu, što je i učinjeno 1917. godine.

Ovde treba napomenuti da su ciljevi Illuminata bili dugoročni i pomno planirani. Zavery bilo koje vrste najčešće su kratkoročne i njihov se cilj ostvaruje u relativno kratkom roku, no to pravilo za Illuminate ne važi. Pripadnici Illuminata u potpunosti su predani svom cilju koji mora biti postignut, nezavisno od toga koliko je za to potrebno vremena.

Ruski Car i njegovi protivnički stavovi na Bečkom Kongresu nisu nimalo pokolebali Illuminate. Shvatajući da se, trenutno, ideja jedne svetske vlade ne može ostvariti, odlučili su da uspostave još jaču kontrolu ekonomija svih evropskih zemalja.

Nakon konferencije u Beču, internacionalni bankari su (odredbom Illuminata) prisilili Britaniju da osnuje novu „Bank of England,“ koju su u potpunosti kontrolisali, a koja je pod njihovom kontrolom još i danas.

Weishaupt je umro 1811. godine, a neposredno pre smrti pripremio je plan koga su Illuminati uspešno sprovodili u delo.

REVOLUCIONARNI PROGRAM

Karl Marx je 1848. godine napisao „Komunistički Manifest,“ na zahtev i pod kontrolom jedne grupe Illuminata, dok je Karl Ritter, profesor na Frankfurtskom Univerzitetu, napisao anti-tezu, takođe na zahtev i pod kontrolom jedne druge grupe Illuminata. Ideja je bila sledeća - iskoristiti različitost ideologija i time svrstati čovečanstvo u dva suprotna tabora, te potencirati međusobne razlike koje bi dovele do sukoba širokih razmera.

Nakon što je Ritter preminuo, njegov rad nastavio je nemački filozof Friedrich Wilhelm Nietzsche. Njegov zadatak bio je razvijanje ideje rasizma i nacizma, što je kasnije iskorišćeno u Prvom i Drugom Svetskom Ratu.

Godine 1834. italijanski revolucionarni vođa Giuseppe Mazzini bio je odabran od strane Illuminata da predvodi revolucionarni program širom sveta. Nekoliko godina pre nego što je preminuo (1872.), Mazzini je u Illuminate uveo američkog generala Alberta Pikea, koga je fascinirala ideja o jednoj svetskoj vladi. Uskoro je postao ključna figura pokreta Illuminati, te je sastavio nacrt budućih svetskih ratova i revolucija.

SVETSKI RATOVI

Prvi Svetski rat trebalo je, između ostalog, da sruši ruskog Cara, kako su Illuminati i planirali. Prema planu Illuminata, Rusiju je trebalo pretvoriti u ateističku i komunističku zemlju. Kada bi to bilo postignuto, Komunistički svet bi se postupno širio, slabeći crkvene institucije širom sveta.

Drugi Svetski Rat trebalo je da izbije kao sukob između fašističke ideologije i ostatka sveta. Internacionalni Komunistički svet trebalo bi da postane snažan isto kao i ostatak hrišćanskog sveta. Kada bi to bilo ostvareno, manipulacija obema stranama ne bi predstavljala problem za Illuminate.

Treći Svetski Rat trebalo bi da izbije između Muslimana i ostatka sveta. Sukob bi bio vrlo iscrpljujući - fizički, psihički, ekonomski i duhovno. Po njegovom završetku, pozornica na koju bi nastupila Jedna Svetska Vlada bila bi pripremljena.

JEDNA SVETSKA VLADA

U poslednjoj fazi zavere, Jedna Svetska Vlada sastojala bi se od nekoliko diktatora - članova Ujedinjenih Nacija, Veća za Inostrane Poslove (američka grupa Illuminata), nekolicine najbogatijih ljudi sveta, i naučnika koji su svojim radom dokazali odanost Illuminatima. Ostatak sveta bio bi organizovan u saveze pod totalnom kontrolom Jedne Svetske Vlade.

Neposredno nakon Prvog Svetskog Rata, Illuminati su u SAD-u osnovali Veće za Inostrane

Poslove kojim upravljaju još i danas. U Velikoj Britaniji deluje Britanski Internacionalni Institut, takođe zasnovan i vođen od strane Illuminata. U sklopu tih organizacija postoje i neke manje, no Illuminati upravljaju svakom od njih.

3

CRNO PLEMSTVO, ILUMINATI

Red Illuminata osnovao je Adam Weishaupt, rođen 6. februara 1748. u Ingolštatu u tada nezavisnoj državi Bavarskoj. Vodi poreklo iz jevrejske familije koja je prihvatila hrišćanstvo. Bio je profesor na Katedri za prirodni i kanonski zakon univerziteta u Ingolštatu. Oko 1768. godine, Adam Weishaupt je počeo sakupljati velike količine spisa pomoću kojih je nameravao osnovati vlastitu akademiju za učene ljude. Posebno se zanimao za okultizam i bio je fasciniran piramidom u Gizi, koja će postati kasnije osnova poznate piramide moći, simbolom njegovog Reda. Veruje se da ga je već tada vrlo uticajna familija Rotšild privolila da joj pomogne u planovima vladanja svijetom. Weishaupt je od tog trenutka počeo sa planovima 'transformacije' ljudske rase i kreiranju novog svetskog poretka. Tako je 1. aprila 1776. osnovao red Illuminata. Ime Illuminati je preuzeo od prevedenog naziva starog španskog kulta 'alumbrados'. Članovi ovog kulta verovali su da primaju znanje sa onog sveta. Illuminatus znači 'prosvetljeni', onaj koji vlada pomoću razuma, oslobođen od mraka u kojem ljude drži organizirana religija. Weishaupt je u početku oko sebe okupio oko dve hiljade plaćenih sledbenika kojima je obećao svjetsku moć. To su bili pripadnici tadašnje intelektualne elite, iz sveta književnosti, nauke, ekonomije. Weishaupt je uložio mnogo truda kako bi se na fakultetima odgajali budući članovi Illuminata, koji su bili pogodni za njegove ciljeve. Stoga bi odabrani i talentirani učenici dobili stipendije za takvu obuku. Glavni cilj Illuminata je bio ukidanje monarhije, privatnog vlasništva, patriotizma, institucije braka i svih religija. Svima koji rade ka tom cilju bila su dozvoljena sva sredstva na korišćenje, a regrutovanje novih članova bio je lak posao. Ubrzo nakon osnivanja, Weishaupt je shvatio kako je najbolji put za sprovođenje svojih planova infiltracija članova Illuminata u masonske lože. Masoni su u to vreme bili polutajno društvo sa dosta uticaja na tadašnja dešavanja i u svoje redove je takođe okupljalo elitno društvo. Infiltracija u masonske lože imala je za iluminate dve prednosti: pošto su tada za društvo masona svi znali a njihovi obredi su bili tajni, Weishaupt je računao na to da će njegovi planovi biti obavijeni velom tajnosti, ali javnost na njih neće obraćati pažnju jer je znala i navikla na masone. Drugo, pošto su mnogi masoni bili vrlo uticajni ljudi, oni bi se lako mogli iskoristiti za iluminatske ciljeve. Tako je Adam Weishaupt zajedno sa svojim drugom masonom Knigeom, regrutovao brojne iluminate iz najviših redova masona.

I društvo Illuminata Weishaupt je organizovao hijerarhijski po klasama. Postojale su tri klase Illuminata: Nursery, koja se sastojala od Pripravnika, Početnika, Minervali i Illuminatusa minora. Druga, Masonska klasa, je sadržavala stepene Illuminatus major i Illuminatus dirigens. Treća klasa zvana Misteriji je bila podjeljena u Niže (Prezbiter i Regent) i više misterije (Magus i Rex). U najnižoj klasi napredovanje se postizalo pisanjem naučne disertacije, napredovanje u srednjoj klasi je bilo slično kao i kod masona i obavljalo se određenim ritualima inicijacije, dok je za najviše klase obavijeno velom tajnosti.

Illuminati svom cilju planetarne vlasti pristupaju tajno. Njihova metoda dolaska na svetsku vlast nije vojnim putem ni javnom pobunom, već delovanjem iza kulisa. Illuminati nikada ne istupaju javno, oni rade tajno, infiltriraju svoje članove u visoke položaje vlada moćnih država, koriste se podmićivanjem i ucenama visokih dužnosnika kako bi oni provodili njihovu volju. To je vladavina nevidljive ruke. Članovima iluminata nije cilj ostvariti svjetsku vladu za vreme njihovog života, već

postupno obavljati pripreme i voditi svetsku politiku ka centralizaciji, sa Ujedinjenim narodima kao centrom svih operacija.

Manipulacija medijima ovdje ima glavnu ulogu, kao i postavljanje ključnih ljudi na čelo važnih organizacija. Jedna metoda postizanja njihovih ciljeva je u teoriji zavjere poznata kao Problem-Reakcija-Rešenje. To na primeru Ujedinjenih Naroda znači sledeće, nakon 2. svetskog rata osnovan je UN kao organizacija koja će osigurati mir u svetu kroz internacionalnu politiku i „svetsku policiju”. Veruje se da su iluminati bili ti koji su potaknuli svetske ratove (Problem). Svetska populacija je reagirala na te ratove (Reakcija) težnjom da se osnuje institucija koja će regulirati ratove. Stoga su iluminati kreirali Rešenje, to jest UN. Teoretičari zavera smatraju Ujedinjene narode institucijom koja će ostvariti novi svetski poredak. Već poznata činjenica da je David Rockefeller donirao zemljište za Zgradu UN-a daje povoda raznim nagađanjima. Ujedinjeni narodi su organizacija sa svetskim uticajem. Europska unija ima istu svrhu kao i UN: ujediniti evropske države pod zajednički Ustav i valutu. Time svaka država ima manje moći koja se tako sve više sakuplja u rukama elite. Kao prvi veliki uspeh iluminata u stvaranju novog svetskog poretka smatra se Francuska Revolucija. Tada su agenti iluminata navodno naveli ljude na pobunu i inspirisali jakobince i prosvetitelje svojim idejama. Skoro nakon Napoleonovih ratova, iluminati su uvideli da je Evropa toliko pogođena ratnim stradanjima da će prihvatiti svaku političku soluciju koja će je izvući iz krize. Veruje se da je obitelj Rotšild ta koja je organizovala Bečki kongres 1814. godine kako bi pokušala skrojiti političku kartu Evrope po svojoj viziji Novog svetskog poretka. Nakon prvog svetskog rata, osnovana je Liga naroda kao prvi pokušaj političkog ujedinjenja sveta. Tada je navodno ruski car prozreo njihove planove i bojkotirao Ligu. Međutim Liga naroda je propala a jedan od razloga za to smatra se što nije imala stvoren način kojim bi se kažnjavale države koje su prekršile međunarodne zakone. Danas je to malo drugačije. Sud u Hagu je danas njihovo sredstvo kažnjavanja neposlušnih naroda i pojedinaca. Ujedinjeni narodi se smatraju nastavkom Lige naroda i njenih planova.

Kao jedan od velikih svetskih vođa, ni Hitler nije pošteđen toga da se oko njegove ličnosti ispletu teorije zavere koje su povezane sa iluminatima. Smatra se da su već u vreme njegove mladosti, Rotšildovi uočili njegovu karizmu i talent. Kad je završio u zatvoru, napisana je knjiga „Mein Kampf” u njegovo ime i dana mu je puna finansijska i politička podrška kako bi došao na mesto nemačkog kancelara. Neki čak i tvrde da je Hitler bio izdanak obitelji Rotšild, a progon jevreja imao je svrhu da se skrene pažnja sa ljudi koji zapravo stoje iza svega.

Takođe smatra se da postoji veza između iluminata i Karla Marksa. Po toj teoriji Karlu Marksu je pristupila grupa koja se nazivala „Društvom pravednih ljudi” i ona ga je navodno nagovorila da napiše „Komunistički manifest.” Ta knjiga je trebala u stvari da posluži kao mamac koji će siromašno stanovništvo lako progutati.

Prema knjizi „Verske sekte“ Zorana Lukovića ciljevi iluminata su sledeći:

* Rimokatolicizam jezuitskog tipa je predhodio redu, ali više nije neophodna veroispovest iluminata.

* Unapređenje odnosa poverenja, te tolerancija između pripadnika različitih kofesija i na taj način se obezbeđuje preduslov za nastanak jedne svetske religije.

* Građanska i socijalna jednakost.

* Pravilna raspodela materijalnih dobara.

* Ravnomernije vrednovanje ljudskog rada. Racionalnije korišćenje prirodnih resursa.

* Očuvanje životne sredine.

* Oslobođanje ljudskih intelektualnih moći radi opšte dobrobiti.

Prema delu „Novi svetski poredak“ Pet Robertsona, ciljevi iluminata učlanjenih u razne javne i

tajne organizacije bili su:

- * Ukidanje privatne svojine.
- * Ukidanje nacionalnih vlada i nacionalne suverenosti.
- * Stvaranje svetske vladajuće elite.
- * Borba protiv judeo-hrišćanskog teizma.

Običan svet verujući da se iluminati bore za socijalne reforme i građansku jednakost, masovno pristupa redu, kako duhovno, tako i materijalno. Samo su oni u najvišim redovima znali kolika se bogastva zgrću i koliko brzo se osvaja politička moć. Oni tako postaju među prvim komercijalno verskim grupama - sektama (kako ih danas zovemo).

Njima su pripadali komunistički šefovi – Lenjin, Trocki, Zinovjev a i Tito...

Službeni simbol iluminata je piramida moći, koja je inače preuzeta od masona. Taj simbol predstavlja piramidu na čijem vrhu se nalazi oko okruženo svetlosnim zracima. Piramida je staroegipatski okultni simbol koji predstavlja konvergenciju prema vrhuncu prosvetljenja. U ovom slučaju taj vrhunac je „oko koje sve vidi,“ a zovu ga još i „trinacria.“ Iluminati su verovali da će najinteligentniji čovek zauzeti mesto oka i vladati pomoću apsolutne moći i razuma. Može se zaključiti kako je celokupni simbol prosvetljenja odabran zbog illuminatskih ciljeva da rasprše mit religije i dovedu svetlo uma i znanosti. Iako je prvi i najvažniji cilj iluminata bio svetska dominacija, oni su imali i druge aspiracije. To su bile transcendentalna iluminacija (oslobađanje uma od svih ovozemaljskih okova), besmrtnost, te apsolutno znanje i moć. Da bi to postigli, intenzivno su proučavali stare magijske spise i bavili se metodama astralne projekcije. Američki dolar je čisti primer kako se iluminati služe simbolima i magijom u svojim namerama ka uspostavljanja apsolutne planetarne moći.

Američki dolar je simbol farisejsko-lihvarske internacionale i praktično sredstvo kojim planeri Novog svetskog poretka uspostavljaju planetarnu vlast. Novčanica od jednog dolara je ugaoni kamen u piramidi svetske monetarne vlasti. Stvorena je po zamisli teozofa Sergeja Makronovskog, a naručena od potpredsednika SAD, masona Henrija Valasa. Simbolička osnova zelene novčanice preuzeta je od Iluminata koje je osnovao Adam Vajshaupt. Njegove ideje rado su prihvatili i širom sveta razvili farisejski bankari i masoni. Centralni simbol na desnoj polovini novčanice je 'američki' orao (velika slika dole) koji nosi štit sa trinaest pruga. U desnoj kandži orao drži maslinovu ili po nekima bagramovu grančicu sa trinaest listova i trinaest pupoljaka. Bagrem je sveto drvo na grobu Hirama, graditelja Solomonovog hrama i navodnog osnivača masonerije. Simboliše trajnost masonske tradicije i posedovanje moćnih tajnih znanja. U levoj kandži orao nosi trinaest strela. One simbolišu snagu kroćenja, porobljavanja ili uništavanja nepokornih naroda ili pobunjenih podanika. Svaka od trinaest strela preta jednom od trinaest nizova cigala u piramidi pokorenog čovečanstva. Piramida je predstavljena na levoj polovini novčanice. Orao u kljunu drži traku sa latinskim izrazom od trinaest slova, *E Pluribus Unum* - Iz Mnoštva Jedno. Ovo predstavlja osnovno masonsko geslo. Naime, da bi se vlast lakše ostvarila neophodno je jednoobrazno suziti raznoliko bogatstvo mnogih naroda. Na svim tačkama sveta pije se koka kola i jede fast food, reklamama nametnuto običnom svetlu. Svuda haraju američki filmovi i njihove fabrikovane vesti. Smučeni ljudi batrgaju se uhvaćeni u farisejsku mrežu. Lihvarski bankari ih zadužuju zelenim novčanicama bez pokrića, a nadnacionalne kompanije pljačkaju. Zatupljivanjem svetskih razmera proizvodi se bezoblična masa poslušnika u kojima se brišu bogolika svojstva čoveka. Iznad glave orla lebdi kruna - Davidova zvezda sastavljena od trinaest masonskih petokraka, one simbolišu magijsko pomirenje suprotnosti, Kako je gore, tako je i dole. Pitate se zbog čega se simbolika na dolarskoj novčanici oslanja na Judin i farisejski broj trinaest? U širem smislu on označava nesklad i nepotpunost ovoga sveta i naroda koji ga nastanjuju. I tu se sada farisejski masoni javljaju kao

„spasioci.“ Oni proturaju ideju da se jedino pod njihovom svetskom nadvladom mogu izbeći opasnosti na koje ukazuje Judin broj.

Na levoj polovini novčanice simbolički je prikaz „novog svetskog poretka.“ Dat je u obliku zaravljene piramide nad kojom, u bleštavoj svetlosti, vlada izdvojeni trouglasti vrh sa svevidećim okom masonskog božanstva - Velikog Arhitekta Univerzuma. Time je jasno naglašeno na kog boga se odnosi geslo sa središta zelene novčanice, In God We Trust (Mi verujemo u Boga). To nije vera u živoga Boga, nego u mrtvi kosmički princip.

Zaravljena masonska piramida sastavljena je od trinaest nizova cigala. Svaka cigla označava pojedini narod ili državu sa njenom monetom. Iznad piramide je trouglasto oko, a nad njim stoji latinski natpis od trinaest slova, Annuit coeptis - koji ističe da je 'izabrana klasa' predodređena da vlada svetom. Era farisejske vlasti data je još jednim izrazom koji je upisan ispod piramide, 'Novus ordo seclorum' - Novi svetski poredak. Težnju za sjevlašćem potvrđuje i engleski natpis pri dnu novčanice, The Great Seal - Veliki Pečat. On simboliše gospodarstvo koje imaju posednici pečata nad bogatstvima, uslugama i radnom snagom celog sveta.

4

U Nemačkoj u XIX veku Adam Vajshaupt (1748 – 1830), jezuita, profesor kanonskog prava na Univerzitetu u Ingolstatu osniva 1. maja 1776 satanski red „Društvo bavarskih iluminata“ čije je drugo ime „Veliki templarski majstori.“

Za njega istoričari i znalci masonerije i satanizma kažu da se „Čudovisni Adam Vajshaupt može smatrati za jednog od najvećih zločinaca sa najpaklenijim umom za koji zna istorija ljudske rase... anarhista... čovek koji kao i svi masoni najvećeg stepena koristi satanizam u političke svrhe. Na kongresu ovog satanskog reda u Frankfurtu 1876 odredjeni su karakter i ciljevi reda, a oni su: baciti narode u bedu, tiraniju, kaos i svet dovesti do anarhije, posrestvom monstruoze organizacije crne internacionale satanista.“

Treba napomenuti da u trenutku osnivanja ove sekte, ili reda - kako hoćete - ona nije pripadala masoneriji. Sam Vajshaupt nije bio mason, ali u cilju daljeg jačanja i obezbeđivanja reda, pristupa masoneriji, kao i drugi iluminati posle njega.

Vrlo moćni iluminati ubrzo postaju interesantni za „arhitekta svetske harmonije“ i od tada počinje njihov moralni pad, ali ubrzo postaju elita same masonerije jer su u svakom pogledu po svom ustrojstvu i elitizmu članova - koji su bili za to vreme u samom intelektualnom svetskom vrhu.

Opšteobjavljeni ciljevi ovog jezuitskog reda prilikom njegovog osnivanja su bili i ostali vrlo napredni i to u svim vremenima i prostorima. Dalje, kosmopolitsko i vandržavno ustrojstvo iluminata je zahtevalo piramidalno unutrašnje organizovanje reda.

Pored Vajshaupta i njegovog portparola i maga reda - Kaliotra, ideološki drugovi su im bili i knez Meternih, Mirabo, Mesmer, veliki pesnik Gete i drugi.

Našavši zajedničke interese – važno je napomenuti, da je Društvu bavarskih iluminata ubrzo pristupila elita tadašnjeg evropskog i svetskog bankarstva i masonerije: Majer Amsel Rotšild. Stern, Štajer, Vermajer i Šuster, a kasnije i kolosi kao Rokfeler, Maknamara, bivši ministar odbrane SAD Tomas Votson, kao i mnogi drugi do Keri Granta. Oni su finansirali izgradnu hrama svetske crkve u Vašingtonu...

Običan svet verujući da se iluminati bore za socijalne reforme i gradjansku jednakost, masovno pristupa redu, kako duhovno, tako i materijalno. Samo oni u najvišim redovima znali su kolika bogastva zgrću i koliko brzo se osvaja politička moć. Oni tako postaju medju prvim komercijalno

verskim grupama - sektama (kako ih danas zovemo). Pored ideologa i vodje Francuske buržoaske revolucije njima su pripadali i velikani komunističkih revolucija – Lenjin, Trocki, Zinovjev, Tito...

Zoran Nenezić u knjizi „Masoni u Jugoslaviji” kaže: „Nije sporno članstvo Karla Marksa u njegovim mladičkim danima u jednoj loži iluminatskog reda, pobočnog masonskog sistema... Ovaj ideolog komunizma, tipičan jevrejin i mason, koji je ustao protiv svih svetinja, pokušao je satanski da pokrade Boga i vlastiti narod. Naime, mesijansku ideju, koja se odnosila na jevrejski narod kao izabrani Božiji narod, Karl Marks je preneo na jednu klasu, na proleterijat.“

Ova isprepletanost interesa vladajućih krugova sveta, krupnog kapitala, politike sa ezoteričnim i verskim redovima i sektama još više dovodi u sumnju sve poznate teorije o nastanku masonstva jer u toj prepletenosti teško je sa sigurnošću tvrditi ko je koga ustvari porodilo. Pa se i postavlja pitanje nastanka samih Protokola – da nije to još jedna u nizu pakosti podmetnutih jevrejskom narodu, ili ne. Činjenica da ima dosta Jevreja u tim mračnim redovima ne može se tumačiti stereotipom da su samo Jevreji i krivi za sve to – i ko ima pravo da tako generalizuje nešto na jedan narod. Sa druge strane sami Protokoli su genijalna tvorevina – program za dalje osvajanje sveta. Da je Ruska obaveštajna služba htela samo da napakosti Jevrejima ne bi morala da izmišlja jedan tako genijalan spis, već bi bio dovoljan i neki bolji pamflet.

Masoni nastoje da ispolje samo izvesne simpatije za satanizam, priznavajući ga jedino kao sebi paralelni ideološki pravac. Ali usudili bi se dokažemo da se isto tako može s pravom smatrati da je masonerija potekla iz satanizma, pre nego ovaj iz masonstva. Jer satanizam ne treba smatrati samo za tamo neku sektu – to je vrlo ozbiljan pravac koji ne treba potcenjivati i treba znati da obožavaoca satane je bilo od vremena od kad je i nastao što znaci od početka vremena, kao što smo napred i izneli.

Zapadnoevropski pesnici (Igo, Bodler, Renan, Bajron, pa i Ljermontov) svi redom masoni, himnama i odama koje pišu čast Lucifera, pokušavahu da opravdaju svog patrona optužujući hrišćanskog Boga za „nepravednu“ osudu palog andjela, (jer to je andjeo koji se udaljio od ideje i značenja ove reči, dakle, pali andjeo).

Iako je opšte rašireno mišljenje o antimasonskom stavu nacističkih vlasti, manje je poznato i prećutkavano je ono što su nemački slobodni zidari učinili nacističkoj Nemačkoj. Rasistički i nacionalistički usmerena masonerija organizovana u organizaciji „Tule” umnogome je obezbedila podršku krupnog kapitala Hitleru i omogućila mu dolazak na vlast.

Iluminati su tesno je povezani sa francuskom ložom Veliki Orijent. Naziv prosvetljeni znači da su članovi upućeni u tajna učenja mračne ezoterije Lucifera i tako su na neki poseban način – „progledali.“

Govoreći o raznim predstavnicima vlada koje su iluminati odredili kao metu svog podrivačkog delovanja, Vajshaupt je (prema knjizi Dž. Robinsona – Dokazi zavere – 1798) primetio: „Stoga je naša dužnost da ih (vlade) okružimo njihovim (iluminističkim) članovima, tako da oni profani, nemaju pristup njima... Ako je neka osoba sklonija da sluša prinčeve nego red, onda ona nije dostojna toga i ne može se više uzdići. Moramo dati sve od sebe da omogućimo postavljanje iluminata na sve važne državne položaje. Pomoću tog plana mi ćemo upravljati celim čovečanstvom... Položaji moraju biti tako dodeljeni i vešto planirani, da možemo tajno uticati na političke poslove’.

Neverica je najznačajniji faktor koji radi u korist masonerije. Pristojni ljudi teško da mogu poverovati da postoje pojedinci po prirodi tako opaki da pokušaju da zavladaju svetom u ime Lucifera.

Da bi ostvarila svoje planove masonerija stvara druge organizacije, kao što su bili iluminati, kojima dodeljuje posebne zadatke. Na taj način, ako stvari krenu naopako, ili ako se operacija

otkrije, masonerija ostaje netaknuta, tvrdeći da sa svime time nema nikakavog posla.

Prvo veliko „dostignuce“ iluminističke masonerije bilo je podsticanje Velike francuske revolucije kroz Jakobinsko društvo i Napoleona Bonapartu koji je bio njihov čovek. Pomoć su dobili i od Voltera, Robespjera, Dantona i Maraa koji su bili istaknuti masoni.

„Kada je narod uvideo da mu se u ime slobode čine svakojaka ustupanja i popuštanja, on je na mah uobrazio da postaje gospodar i gurnuo u vlast, ali je naravno, kao i svaki slepac, nabasao na masu prepreka, pojurio je da traži rukovodioica, nije se dosetio da se vrati predjašnjem i položio je svoja punomoćja pred naše noge. Setite se Francuske revolucije kojoj smo mi dali ime Velika. Tajne njene pripreme dobro su nam poznate, jer je ona delo naših ruku.“

Iluministički masoni, biće delimično odgovorni i za postojanje Američkog građanskog rata sredinom XIX veka. Grad Čarlston u državi Južna Karolina, gde je secesionistički pokret i otpočeo, bio jer u to vreme i sedište masonerije reda Škotskog rituala. To je malo poznata činjenica koju je masonerija uspešno krila od javnosti.

Predsednik SAD Tomas Džeferson svestan zavere protiv mlade američke nezavisnosti od strane evropskih masonskih krugova koji su svojim ogromnim kapitalom hteli da ekonomski preovladaju, govorio je: „Ako američki narod ikad dopusti privatnim bankama da kontrolišu izdavanje njegovog novca, najpre inflacijom, a potom i deflacijom, banke i korporacije koje će se oko njih stvoriti, lišiće ljude sve njihove imovine, tako da će njihova deca osvanuti kao beskućnici na kontinentu koji su njihovi ocevi osvojili.“

Abraham Linkon se snažno suprostavljao snagama iluminističkih masona da uspostave privatnu centralnu banku svestan opasnosti od mogućih zloupotreba, naročito, jer je bio svestan i masonskih namera u tom pogledu. Njegova moć predviđanja i mudrost sprečili su to za još četrdesetak godina. Stvaranjem sistema Savezne rezerve 1913. godine koji je obezbeđivao evropskim iluminističkim snagama stalnu ulogu u američkim finansijama, kao i Zakonom o osnivanju Banke savezne rezerve (privatne banke) koji je potpisao vudro Vilson – strahovanja prvih američkih predsednika su se ostvarila.

Esencija masonskih odnosa prema nacionalnim državama, posebno nacionalnim monarhijama i nacionalnim crkvama, izražna je u sižeu programa Adama Vajshaupta: „Udavite poslednjeg sveštenika crevima poslednjeg kralja.“

Budući da su nacionalne elite misleći i vodeći sloj svakog naroda i kao takve nezaobilazna prepreka na putu ostvarenja masonskog cilja – svetske imperije, slobodni zidari su ih gde su god mogli „pobili ili spletkama ocrnili ili ih proglasili nenaprednim i reakcionarnim.“

U pravoslavnoj Rusiji oni su na život države i duštva uticali još od Petra Velkog, a odlučno se borili protiv monarhijskog državnog uređenja. Njihova rušilačka delatnost omogućila je dolazak boljševika i najstrašnji rat koji je poveljen protiv Crkve Hristove još od Dioklecijanovih vremena. Razaranje ruske monarhije masoni su pomagali i finansijski – malo je poznata činjenica da je bogati jevrejski bankar Jakob Šif dao Trockom 20.000.000 dolara (ili njegovih ili Rotšildovih, ili specijalnog ratnog fonda američke države) i poslao ga iz Njujorka da razbukti revoluciju koju je Lenjin već bio otpočeo u carskoj Rusiji. Lenjinov prelaz iz Švajcarske u Rusiju, plombiranim diplomatskim vozom, preko Nemačke udesio je judejski bankar, major Maks Varburg, koji je igrao ulogu šefa Kajzerove obaveštajne službe. Mnogo je novca ispumpano i kasnije iz američke države da bi se pomogle nefunkcionalne socijalističke države.

Prema Zbignjevu Bžežinskom, jednom od vodećih masona sveta, bivšem savetniku za nacionalnu bezbednost u administraciji predsednika Džimija Kartera i direktoru i ideologu Trilateralne komisije, uloga boljševizma u Rusiji sastojala se u tome - da ograniče posledice jednog nacionalnog budjenja. Bez Staljina caristička Rusija bi postala šovinistička moderna diktatura,

mного opasnija nego boljševička Rusija. Sa Sovjetskim Savezom se moglo diskutovati, kao sa manjim zlom, jer je boljševizam zauzdao ruski imperijalizam, ali prema nacionalnoj Rusiji ne treba imati milosti.

Bžežinski poslednju etapu svetske istoprije vidi kao „tehnokratsku eru“ odnosno kao ideal „razumnog humanitarizma u svetskim razmerama.“ A što ustvari znači: prema Websterovom rečniku – humanitarizam znači „princip koji negira božansko biće Isusa Hrista.“ To je doktrina da su obaveze čoveka ograničene na čoveka i međuljudske odnose i da proističu isključivo od njega. Postepeno dolazi jedno društvo (po Bžežinskom) koje će sve više biti kontrolisano i usmeravano. Takvim jedniom društvom vladala bi jedna elita, neometana tradicionalnim vrednostima. Ta elita se ne bi ustezala da svoje političke ciljeve ostvari uvodjenjem najmodernije tehnike kojom se može uticati na ponašanje naroda i kojom se društvo može potpunije nadgledati i kontrolisati. U časopisu „Encounter“ (1-68) Bžežinski na istu temu izvodi sledeće: ...“biće moguće vršiti gotovo stalan nadzor nad svakim pojedinim građaninom...” (Des Griffin: *Ko upravlja svetom*).

5

MASONERIJA U SRBIJI

Što se Masonerije na našim prostorima tiče, pa može se reći da se neki prvi zapisi o istoj javljaju sa kraja 18. veka. Među prve članove masonske lože u Srbiji se ubrajaju Hadži Mustafa Paša, mitropolit Metodije, Janko Katić, Petar Ičko, mitropolit Stratimirović, Aleksa Nenadović, kao i Riga od Fere. Kako se zvala ova loža - nije poznato. Pretpostavlja se da je ova grupa Masona odgovorna i za I srpski ustanak. Kada su dahije preuzele vlast u beogradskom pašaluku 1801. godine, ubili su Hadži Mustafa Pašu. Petar Ičko prelazi u Zemun (tada u sastavu Austrougarske) i traži pomoć od Braće Masona (pretpostavlja se lično od mitropolita Stratimirovića. Mitropolit Stratimirović je pružio nesebičnu podršku i povezuje Petra Ička sa Braćom Masonima: Aleksom Nenadovićem i Jankom Katićem. Oni se povezuju i sa Đorđem Petrovićem Karađorđem. Zanimljivo je da Karađorđe nije bio Mason (ali jedan njegov potomak jeste, ali o tome kasnije). Kako su dahije saznale za planiranje ustanka protiv njih, 1803. se desila Seča knezova... Do ustanka je došlo 1804. godine, a Karađorđe je i postavljen za prvog gradonačelnika slobodnog Beograda (na urgenciju Petra Ička). Pretpostavlja se da je pripadnik Masona bio i Dositej Obradović (pretpostavka je da je on iniciran u Trstu), koji je svojim vezama i delovanjem, takođe, mnogo pomogao srpski narod.

Međutim, neuspeh ustanka iz 1813. godine dovodi do toga da Masonerija malo zamre u nas. Već 1848. godine se javljaju prvi pisani tragovi o Mazonskoj Loži pod nazivom „Ali Koč.“ Članovi ove lože su bili i Turci i Srbi, a kao najpoznatiji srpski predstavnik se navodi Simo Milutinović Sarajlija. Pretpostavlja se da je i knez Mihailo Obrenović bio Mason. Kao dokaz za ovu tvrdnju se navode redovni kontakti našeg kneza sa Garibaldijem i Macinijem koji su bili osvedočeni Masoni.

1876. godine u Beogradu se formira prva srpska loža pod nazivom „Svetlost Balkana“. Ova loža je bila pod direktnim patronatom italijanske lože „Veliki Orijent Italije“. Postoje podaci o još jednoj srpskoj loži (koja je, takođe bila pod patronatom pomenute italijanske lože), a koja se zvala „Srpska zadruga“. Međutim, zbog Timočke bune obe lože se gase. Već 1883. pod patronatom pomenute italijanske lože formira se nova srpska loža „Sloga, Rad i Postojanstvo.“ Ovu ložu su činili mahom članovi prethodne dve srpske lože. Ali, kako neki članovi ove lože nisu bili zadovoljni italijanskom potporom, oni se obraćaju za pomoć „Simboličkoj Velikoj Loži Ugarske“ i formiraju novu ložu „Pobratim“ 1890. godine. Osnivači lože „Pobratim“ i njeni prvi članovi su bili: Đorđe Vajfert,

Stevan Mokranjac, Andra Đorđević, Tihomir Đorđević, Đorđe Milovanović, Svetomir Nikolajević i Maksa Antonijević. 1892. formirana je i prva masonska loža u Nišu pod nazivom „Nemanja.“

Tako stižemo i do Majskog prevrata 1903. kada su ubijeni kralj Aleksandar Obrenović i supruga mu Draga Mašin. Ne postoje čvrsti dokazi da je Dragutin Dimitrijević Apis bio član ijedne masonske lože, ali (uvek neko ali) se pouzdano može reći da je budući kralj Petar I Karađorđević bio (iniciran je u Tajno Društvo tokom svog boravka u Francuskoj). Pretpostavlja se da su Majski prevrat inicirali i organizovali neki članovi lože „Pobratim“, a u korist kralja Petra I Karađorđevića.

Konačno, 1909. godine u Srbiji se formira prva velika i samostalna masonska loža pod nazivom „Ujedinjenje,“ a koja je bila pod patronatom lože „Velikog Orijenta Francuske“. Loža „Pobratim“ se otečila od „Velike Lože Ugarske.“ Loža „Pobratim“ je bila i matica za osnivanje udruženja „Ujedinjenje ili smrt“, odnosno udruženja „Crna ruka,“ kao i nove lože „Šumadija“ (koja je formirana 07.07.1910. godine). Loža „Pobratim“ je bila bez patronata neke velike lože, a „Šumadija“ pod patronatom lože iz Hamburga. Ove tri lože, „Pobratim“, „Šumadija“ i „Ujedinjenje“ bude ponovo ložu „Sloga, Rad i Postojanstvo“, a loža „Ujedinjenje“ prelazi pod patronat grčke vrhovne lože.

09.05.1912. godine predstavnik vrhovne grčke lože, Cefalas, uzdiže na 33. stepen vlasti Đorđa Vajferta, Svetomira Nikolajevića, Jovana Aleksijevića, Milutina Perišića, Dimitrija Jankovića, Petra Šrepalovića, Manojla Klidisa, Petra Pačića, Dimitrija Mijalkovića i Pavla Horstiga; a loža „Šumadija“ traži otpust od „Velike Lože Hamburga“ (da bi prešla pod patronat „Velike lože Srbije“), a loža „Pobratim“ prelazi pod patronat Velike srpske lože koja je konačno formirana 11.05.1912. godine.

Kasnije formiranjem države Srba, Hrvata i Slovenaca, te Jugoslavije, šire se i masonske lože... Do drugog svetskog rata bilo je preko 1000 članova raznih masonskih loža na teritoriji bivše Kraljevine Jugoslavije. Ove lože su se bavile i dobrotvornim radom: u Beogradu je osnovan dom za siročad, obrazovni centar za decu iz južne Srbije „Sveti Sava Gesellschaft“, ustanova za gluvonemu decu „Kralj Dečanski“, fondacija „Sveti Đorđe“ za pomoć deci i ratnim invalidima, dom za slepe, obrazovni centar za omladinu, savezi za borbu protiv prosjačenja, za borbu protiv tuberkuloze... Organizovana je akcija pomoći nezaposlenima pod nazivom „Hleb nasušni“. Pred početak II svetskog rata, vrhovna loža Jugoslavije se odlučila na samospajljivanje, čime su prekinule delovanje sve ostale lože na teritoriji pomenute države.

Rad Masona u nas je obnovljen 1990. Kao jedan od istaknutijih članova se navodi naš preminuli slikar Tapi...

U Kragujevcu se, recimo, u staroj crkvi može videti delovanje masonske lože „Šumadija“. Postoje indicije da su ktitori te crkve bili Masoni. U toj crkvi se može videti Svevideće oko.

6

Od kada je sveta i veka u ljudskom rodu se začinju razna javna i tajna udruženja, grupe, organizacije, timove... radi ostvarenja nekih svojih legitimnih i nelegitimnih ciljeva, legalnim i nelegalnim sredstvima...

Naravno svim istraživačima tajnih društava uvek su najzanimljivija bila tajna društva koja su želela da dugo ostanu u što većoj tajnosti. To su uspevala isturajući neke druge ljude da sa nekakvim navodno vrlo bitnim pričama, radnjama, i delima odvuku pažnju javnosti, a i zvaničnih službi, na neku drugu stranu. A oni su dalje nastavljali da u miru i nesmetano izvode pripreme radnje za izvršenje svojih ciljeva.

Nekako, gotovo u isto vreme se krajem 18. veka na tri mesta zemljine kugle formiraju tri tajna društva (bilo ih je i više međutim ova tri su najbitnija jer su odnela prevagu).

U Nemačkoj se formiraju „Illuminati početkom osme decenije 18. veka u Engleskoj je počela enormno da se bogati klika oko Gornjeg doma (dom lordova) parlamenta i kraljevske porodice koja je kasnije organizovana kao osnova „Komiteta 300. Gotovo u isto vreme u Americi su se na jednom univerzitetu formirali Fi Beta Kapa, i na drugom univerzitetu Jejl 1780 formira udruženje „Mrtvačka glava”, gde su diplomirani studenti društva obezbedili direktnu vezu između tajnih društava i državnog aparata.

Kolika je duga tradicija u postojanju delanju tih organizacija govori i činjenica da su bivši predsednik SAD-a Džordž Buš i Bil Klinton kao i bivši državni sekretar Voren Kristofer, i mnogi drugi članovi „Mrtvačke glave”.

U poslednjih par vekova organizovana su još neka tajna društva, međutim ova tri su odnela pobjedu na svetskoj sceni. Ova tri tajna društva su se tokom 19. veka veoma približili jedni drugima i početkom 20. veka udružili u jednu vrlo moćnu organizaciju. Svi su u taj novi pakt uneli ono šta su najbolje imali, a sa ciljem da globalizuju svet: političke, ekonomske, društvene tokove i da ih lično kreiraju i, ne birajući sredstva i načine, stave pod svoju šapu. Te tako postanu gospodari sveta u novom njihovom poretku.

I evo za nepunih 100-tinak godina od njihovog udruživanja, a posle 2 svetska i 150 lokalnih ratova enormnog bogaćenja na uništavanju ljudi i dela planete, u tome su skoro uspeli. Illuminati su u pakt uneli početnu doktrinu ‘novog svetskog poretka’ pod nazivom „protokol sionskih mudraca,“ tajno englesko udruženje je unelo ogromno bogatstvo i uvod u globalizaciju preko bezbroj kolonija na 5 kontinenta, dok je tajno američko udruženje unelo infrastrukturu i resurse najveće i najače industrijske zemlje sa zapadne hemisfere i dominirajuće vojne i ekonomske sile sveta posle Drugog svetskog rata.

Posle Drugog svetskog rata put ka globalizaciji je bio širom otvoren i načini rada su se strahovito ubrzali. Došlo je do razrade i unapređenja prvobitnog plana ‘Illuminata’.

Zapad je ujedinjen u „Atlanski savez”, Istok u „Varšavski ugovor”, a zemlje Trećeg sveta je ujedinio-svrstao Josip Broz-Tito u „Nesvrstane”. I jednog dana kada bi počeo da se i faktički ostvaruje „Novi svetski poredak“, neko je te delove buduće celine trebalo da preda jednom svetskom predsedniku, novom svetskom caru. Videli smo da je Istočni blok raspušten u vreme vladavine Gorbačova kao predsednika (tj. predat je na dalje osvajanje), „nesvrstani“ će se predati sami pojedinačno zemlja po zemlja ili su se već predali, dok je Zapad postao eksponent ujedinjenja u globalni svetski poredak preko NATO pakta i Ujedinjenih nacija.

Illuminati kao preteča „novog svetskog poretka“

Illuminati kao preteča, u teoretskom delu su napisali i doktrinu kako porobiti svet, to jest dejstva, prave ratne operacije protiv čovečanstva na svim slojevima i nivoima, ništa ne prepuštajući slučaju. Ovde je srž tih operacija za porobljavanje sveta:

Politička dejstva

„Treba napomenuti, da su ljudi sa rđavim instinktima mnogobrojniji od dobrih, pa prema tome najbolji rezultati u upravljanju njima postižu se nasiljem i zastrašivanjem, a ne akademskim rezonovanjima. Svaki čovek teži k vlasti, svaki bi hteo da bude diktator, kad bi samo mogao, ali je pri tome redak onaj koji ne bi bio gotov da žrtvuje sveopšto dobro radi postignuća svoga ličnog blaga.”

Naravno ovo je učenje Illuminata i ostalih tajnih društava koji teže da porobe svet, i u tome

nemaju nikakvih skrupula. Dok im kao ljudima na vrlo niskoj lestvici moralnosti i ostalih pozitivnih civilizacijskih tekovina nesmeta da sve poznate negativnosti upotrebne protiv kompletnog čovečanstva.

„Politika nema ničega zajedničkog sa moralom. Ko hoće da upravlja mora pribegavati i lukavstvu i licemerstvu. Velike narodne osobine - otvorenost i poštenje - poroci su u politici. Ove osobine treba da budu atributi gojskih država.”

„Naše pravo je u sili. Dajte mi ono što hoću, da bih time pribavio dokaz da sam jači od vas.”
„U državi, u kojoj je slaba organizacija vlasti, bezličnost zakona i vladaoca koji su obezličeni umnoženim zbog liberalizma, pravima, u toj državi ja crpem novo pravo: da jurnem po pravu moćnoga i da zbrišem sve postojeće poretke i ustanove i da stavim svoju ruku na zakone, da preustrojim sve ustanove i da postanem gospodar onih koji su nam prepustili prava svoje sile, odrekavši se njih dobrovoljno, liberalno.“

„Otac je predavao sinu znanje toka političkih poslova, tako da ga niko nije znao sem članova dinastije. U toku vremena smisao dinastičke predaje pravog stanja političkih poslova bio je izgubljen, što je poslužilo uspehu naše stvari.”

„Okolnost pak da se narodni predstavnici mogu smenjivati stavljala ih je na raspoloženje nama i našim ciljevima.”

„Za nas je neophodno potrebno da ratovi, po mogućnosti, ne donose nikakve teritorijalne koristi; to će prebaciti rat na ekonomsku osnovicu. Tada će naša međunarodna prava smrviti nacionalna prava i vladace narodima.”

„Administratori, koje mi vrbujemo iz publike u zavisnosti od njihovih ropskih sposobnosti, neće biti lica pripremljena za upravljanje, i stoga će oni lako postati pioni u našoj igri, u rukama naših učenih i genijalnih savetnika, specijalista vaspitanih još iz ranog detinjstva za upravljanje poslovima celoga sveta. U tom cilju mi stalno, putem naše štampe, pothranjujemo slepu veru u njih.”

Da li današnji „administratori“ po celom svetu a pogotovu ovi ovde kod nas u bivšoj BiH i na Kosovu i Metohiji imaju veze sa predhodnim pasusom ili je sličnost njihovog lika, predhodnog dela nešto što ih je preporučilo za sadašnji posao, i sadašnje funkcije sasvim slučajna?

„Narodi su sirotinjom prikovani za teški rad jače nego što ih je prikovalo nekadašnje ropstvo; od njega su se ovako ili onako mogli osloboditi, no od nevolje se ne mogu otrgnuti. Sva ova takozvana prava naroda mogu postojati samo u ideji koja se na praksi nikad ne ostvaruje.”

„Narod je pod našim rukovođenjem uništio aristokraciju, koja je bila njegova prirodna zaštita.”

„Kad dođe vreme da se naš gospodar celoga sveta kruniše tada će te iste ruke zbrisati sve ono što bi ovome moglo biti na smetnji.”

„Cara despota Sionske krvi kojega mi pripremamo svetu.”

„Istina, te zveri zaspaju svaki put kad se napiju krvi, i za to vreme lako ih je okovati u lance. Ali, ako im se ne da krvi, one ne spavaju i bore se.” Da li je slučajan ovoliki broj lokalnih ratova?

„Sem tog, veština upravljati masama i pojedincima pomoću vešto podešene teorije i frazeologije, pravilima zajednica i svakim drugim majstorijama, u kojima se Goji ništa ne razumeju, spada takođe u specijalnosti našeg administrativnog uma vaspitanog na analizi, na posmatranju, na takvim tankočama kombinacija u kojima mi nemamo takmaca, kao što nemamo ni u sastavljanju planova političke akcije i solidarnosti.”

„Privremeno s nama bi mogla izaći na kraj svetska koalicija Goja; ali ste strane nas osigurava ono duboko korenje nesuglasica među njima, koje se već ne može iščupati. Mi smo im jedno drugome protivstavili lične i nacionalne interese, religiozne i plemenske mržnje koje smo odnegovali u njihovim srcima u toku dvadeset vekova. Blagodareći svemu tom, nijedna država ni s koje strane neće dobiti traženu potporu jer svaki mora misliti da je sporazum protiv nas

neprobitačan za njega samog. Mi smo odveć jaki o nama se mora voditi računa. Države ne mogu čak ni mali, delimični sporazum da naprave, a da u njemu tajno ne učestvujemo i mi.” Znači da se uopšte ne trebamo pitati odakle toliki broj komisija, posrednika pri sklapanju primirija i sporazuma.

„Druga tajna, potrebna za uspeh da se u tolikoj meri razmnože narodni nedostaci, navike, strasti, da se niko u tom haosu ne bi mogao snaći i da ljudi usled toga prestanu razumevati jedan drugoga. Ta će nam mera poslužiti još i za to, da posejemo razdor među partijama, da razjedinimo sve kolektivne snage koje još neće da nam se pokore, da obeshrabrimo svaku ličnu inicijativu koja bi mogla koliko bilo smetati. Nema ništa opasnije od lične inicijative.”

„Od toga dolaze teški moralni udari, razočaranja, neuspesi. Sve to tako će zamoriti Goje, da ćemo ih prinuditi da nam ponude međunarodnu vlast koja će moći po svom raspoloženju bez ikakva lomljenja usisati u sebe sve državne sile sveta i obrazovati Nadvladu. Na mesto savremenih upravljača mi ćemo postaviti strašilo koje će se zvati Nadvladina Administracija. Ruke njegove biće opružene na sve strane, kao klješta.”

„Svim putevima i načinima treba da razvijemo značaj naše Nadvlade, predstavljajući je kao zaštitnika i nagradodavca svima onima koji nam se dobrovoljno pokore.”

„Neophodno je postići da, sem nas, u svim državama budu samo mase proletarijata, nekoliko odanih nam milionara, policajci i vojnici.”

„Da bismo to postigli mi treba da se naoružamo velikim lukavstvom i pronicljivošću za vreme pregovora i sporazuma, ali u onom što se zove službeni jezik mi ćemo se držati suprotne taktike i izgledaćemo poštenu, popustljivi i spremni za sporazum.”

„Smatraće nas još za dobrotvore i spasioce roda ljudskog.”

„Naš sistem obuzdavanja gojskih vlada u Evropi, mi ćemo jednoj od njih pokazati svoju snagu atentatima tj.j. terorom, a svima, ako se dopusti njihov ustanak protiv nas, odgovorićemo američkim ili kineskim ili japanskim topovima.”

Ipak u atentatima je stradalo mnogo evropskih kraljeva i predsednika tokom 20. veka, međutim pored brojnih pokušaja neki nisu stradali kao francuski predsednik Šarl de Gol na koga je pokušano čak 32 atentata. A narod koji je u 20. veku doživeo atent na svog kralja a u nastavku i teror „američkim topovima” od evropskih naroda doživeo je samo srpski narod.

„Mi ćemo morati iznalaziti u najfinijim izrazima i začkoljicama pravnog rečnika opravdanje za one slučajeve kada budemo morali donositi odluke koje se mogu učiniti prekomerno smeće i nepravilne, jer je važno da se te odluke izraze takvim izrazima koji bi izgledali kao najviša moralna pravila pravog karaktera.”

„Za vreme dok još ne bude bilo bezopasno da se odgovorni poslovi u državama daju našoj braći Jevrejima, mi ćemo ih poveravati licima čiji su karakteri i prošlost takvi da između njih i naroda leži čitava provalija, takvim ljudima koji u slučaju neposlušnosti prema našim naređenjima mogu očekivati samo ili sud ili izgnanstvo ovo zato da bi oni štitili naše interese do poslednjeg daha.”

„Sada pak, ako kakve države ulože protest protiv nas, to je samo radi forme i po našem nahođenju i rasporedu, jer nam je njihov antisemitizam potreban radi upravljanja našom mlađom braćom.”

„Samo u ovom trenutku mi smo zakonodavci, mi vršimo sud i sve rasprave, mi kažnjavamo i vršimo pomilovanje.”

„U našoj su službi ljudi svih mišljenja, svih doktrina: restauratori monarhija, demagozi, socijalisti, komunisti i svakojaki utopisti.”

„Ova akcija je izmučila sve države; one vapiju za mirom, gotove su za njega sve da žrtvuju; ali mi nećemo dati mira sve dotle dok ne priznaju našu internacionalnu Nadvladu otvoreno i pokorno.”

„Kada mi izvršimo naš državni prevrat mi ćemo tada reći narodima: Sve je išlo strahovito rđavo,

svi ste se namučili. Mi razbijamo i pištimo uzroke vaših muka: narodnosti, granice, raznolikost moneta. Naravno, vi ste slobodni da o nama iskažete svoj sud, ali može li on biti pravičan ako ga vi donesete pre nego što oprobate ono što ćemo vam dati.“

„Tada će nas oni uzdići i na rukama nositi u jednodušnom ushićenju pada i uzdanja. Glasanje, koje smo mi napravili oruđem našega zacarenja naviknuvši na nj najsitnije jedinice iz broja članova čovečanstva, sastavljajući grupne skupove i sporazume, učiniće svoju uslugu i odigraće ovoga puta svoju poslednju ulogu jednoglasnošću.“

„Pod raznim nazivima u svim zemljama postoji približno jedno isto. Predstavništvo, Ministarstvo, Senat, Državni Savet, Zakonodavno i Izvršno Telo.“

„Svaka od pomenutih ustanova odgovara nekoj važnoj državnoj funkciji, pri čemu vas molim da imate u vidu da reč važan ja ne vezujem za ustanovu nego za funkciju; sledstveno, nisu ustanove važne nego su važne njihove funkcije. Ustanove su podelile među sobom sve funkcije uprave: administrativnu, zakonodavnu, izvršnu, te su prema tome počele dejstvovati u državnom organizmu kao organi u čovečijem telu. Ako povredimo jedan deo u državnoj mašini, država će se poboleti, kao čovečje telo, i umreće.“

„Ustavna država, kao što nam je dobro poznato, nije ništa drugo do škola razdora, raspre, nesuglasica, prepirke, besplodnih partijskih agitacija, partijskih tendencija, jednom rečju, škola svega onoga što čini bezličnom delatnost države. Tribuna je, ništa manje od štampe, osudila vladare na isaktivnost i nemoć i time ih učinila nepotrebnim, zbog čega su i bili zbačeni u mnogim zemljama. Tada je mogla ponići republikanska era i tada smo zamenili vladara karikaturom vlade - predsednikom, uzetim iz gomile, iz sredine naših kreatura, naših robova.“

„Da bismo doveli naš plan do takvih rezultata mi ćemo podešavati izbore takvih predsednika u čijoj prošlosti ima kakvih bilo neotkrivenih mračnih dela, kakvih bilo panama tada će oni biti verni izvršitelji naših naređenja iz bojazni da se to ne otkrije i iz težnje, svojstvene svakom čoveku koji je došao do vlasti, da održi svoje privilegije, preimućstva i počasti vezane za zvanje predsednika.“

„Nezavisno od ovoga mi ćemo prepustiti predsedniku pravo objavljivanja opsadnog stanja. Ovo poslednje pravo motivisaćemo time što predsednik, kao šef celokupne zemaljske vojske, mora je imati na svom raspolaganju u slučaju zaštite novog republikanskog ustava, na čiju odbranu on ima pravo kao odgovorni predstavnik i čuvar toga ustava.“

„Sesija parlamenta mi ćemo skratiti njihove sednice i svesti na nekoliko meseci. Sem toga predsednik, kao šef izvršne vlasti, imaće pravo da saziva ili raspušta parlament, i u slučaju raspuštanja da produži vreme do određivanja novog parlamentskog skupa.“

„Mi ćemo dati ministrima i drugim višim administrativnim činovnicima koji okružuju predsednika misao da svojim vlastitim merama obilaze njegova naređenja, za šta će i biti odgovorni mesto njega. Naročito preporučujemo da se ova uloga daje na izvršenje Senatu, Državnom Savetu ili Ministarskom Savetu, a ne posebnim ličnostima.“

„Beskorisne promene vladavina. Toliko će dosaditi narodima da će oni pretpostaviti da trpe od nas sve, samo da se ne izlažu riziku da ponovo iskuse pređašnje nemire i nevolje.“

„Naši pametni ljudi, naročito vaspitani za to da rukovode Goje, sastavljajući govore, projekte, memoare, članke, kojima ćemo uticati na duhove, vodeći ih ka pojmovima i znanjima koje smo mi obeležili.“

„Kada se mi definitivno zacarimo, blagodareći državnim prevratima koji će svugde biti pripremljeni za jedan isti dan, posle definitivnog priznanja nepodobnosti svih postojećih vlada (a dotle će proći dosta vremena, možda i ceo jedan vek), mi ćemo se postarati da protiv nas ne bude zavera.“

„Toga radi mi ćemo nemilosrdno kazniti sve one koji predusretnu našu vladavinu s oružjem u

rukama. Svako novo osnivanje kakvog bilo tajnog udruženja biće takođe kažnjeno smrću, a ona koja danas postoje, koja mi poznajemo i koja su nam učinila izvesne usluge, ukinućemo i poslaćemo ih u daleke kontinente izvan Evrope. Tako ćemo postupiti s onim Gojima masonima koji odveć mnogo znaju; one pak, koje ćemo iz bilo kojih razloga pomilovati, biće u stalnom strahu od izgnanstva. Mi ćemo izdati zakon po kome će svi bivši učesnici tajnih društava podležati progonstvu iz Evrope kao centra naše uprave.” Po svedočenju jednog srpskog masona (33 stepen) s kraja 30-ih godina 20. veka u knjizi memoarskog tipa, samo masoni preko 30 stepena znaju punu istinu svoje politike, svi ostali su „korisni idioti”.

„U gojskim društvima, u kojima smo posejali tako duboko korenje nesloge i protestantizma, moguće je ustanoviti red samo nemilosrdnim merama koje jasno i oštro dokazuju vlast.”

„Tako je bilo do poslednjeg doba, rusko Samoderžavlje jedini u svetu naš ozbiljni neprijatelj, ako ne računamo Papstvo.”

„Za vreme do početka našega carstva mi ćemo, naprotiv, stvoriti i umnožiti frank masonske lože u svima zemljama sveta, uvući ćemo u njih sve koji mogu biti i koji već jesu istaknuti poslanici, jer će u tim ložama biti glavno obaveštajno mesto i uticajno sredstvo.”

„U tajna društva obično najradije stupaju aferisti, karijeristi i uopšte ljudi većinom lakomisleni, sa kojima nam neće biti teško da vodimo poslove i pomoću njih da navijamo mehanizam mašine koju smo projektovali.”

„Ako u njegovoj sredini ponikne zavera, onda će na čelo njeno stati niko drugi do jedan od naših najvernijih sluga.”

„Mi kažnjavamo masone tako da niko sem braće o tome ne može posumnjati, šta više ni same žrtve kazne: svi oni umiru kad je to potrebno, reklo bi se, od normalnog oboljenja”

„U najvažnijim političkim i principijelnim stvarima i pitanjima sudije rešavaju onako kako im mi naredimo, vide stvari u onoj svetlosti kojom ih mi osvetlimo, za gojsku administraciju, naravno, preko podmetnutih lica sa kojima mi tobože ničeg zajedničkog nemamo - mišljenjem novina ili drugim putevima. Čak i senatori i viša administracija slepo primaju naše savete.”

„Onaj koji ne dostavi viđeno i čuto iz oblasti političkih pitanja biće podvrgnut odgovornosti za prikrivanje, ako se dokaže da je on u tome kriv.”

„Vama je poznato da smo mi razbili prestiž Gojskih vladara čestim atentatima na njih preko svojih agenata, slepih ovnova našega stada, koje je vrlo lako sa nekoliko liberalnih fraza pokrenuti na zločine, samo ako oni imaju političku boju.”

„Naš vladar biće štićen samo najnepretnijom stražom, jer mi nećemo dopustiti ni misao o tome da bi protiv njega mogla postojati takva buna sa kojom on ne bi mogao da se bori i od koje bi morao da se krije.”

„Kad bismo mi dopustili takvu misao, kao što to čine Goji, onda bi samim tim potpisali presudu, ako ne njemu lično, a ono njegovoj dinastiji u nedalekoj budućnosti.”

„Naš vladar će u narodu uvek biti okružen gomilom tobož radoznalog muškinja i ženskinja koji će zauzeti prve redove oko njega, po izgledu slučajno, a zadržavaće ostale redove tobož iz poštovanja prema poretku. To će izazvati i posejati primer uzdržljivosti kod drugih. Ako se u narodu nađe kakav molilac koji bi želeo probijajući se kroz redove da preda molbu, onda će prvi redovi primiti tu molbu i na očigled moliocu predati je vladaru, te da svi znaju da ono što se predaje dolazi tamo kuda je označeno, da sledstveno, postoji kontrola vladaočeva. Oreol vlasti zahteva, opstanka svoga radi, da narod uvek može reći: Kad bi za to znao car ili car će o tome saznati”. Zar ovo nije opis raznih levičarskih mitinga po SFRJ i SRJ.

„Ukoliko mi nećemo dopustiti samostalno bavljenje politikom, utoliko ćemo, naprotiv, podsticati svakovrsne izveštaje i peticije sa predlozima na uviđaj vlade svakojakih projekata za poboljšanje

narodnog života.”

„U tom cilju mi smo preko štampe i u govorima indirektno, u pametno sastavljenim udžbenicima istorije, reklamirali mučeništvo koje su tobože primili na sebe buntovnici radi opšteg dobra i blagostanja. Ova reklama je uvećala kontigent liberala i stavila hiljade Goja u redove našeg živog inventara.”

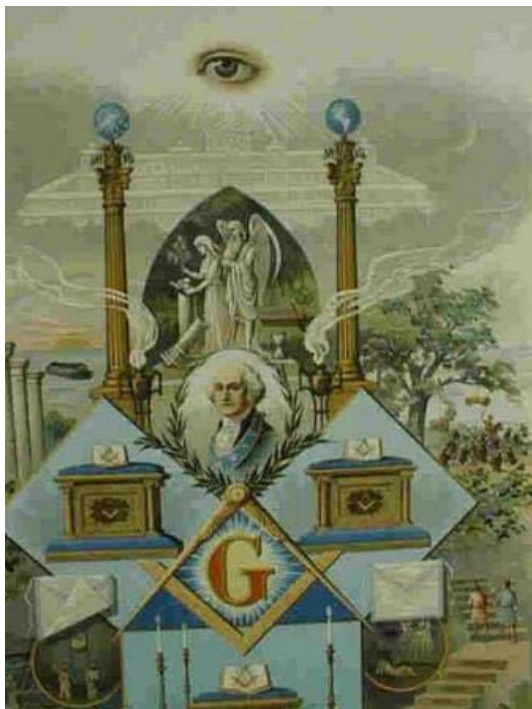
„Samo oni koji su bezuslovno sposobni za čvrsto, makar i surovo, budno upravljanje, dobiće njegove dizgine od naših mudraca.

„Da bi narod znao i voleo svoga cara neophodno je da on besedi na trgovima svome narodu. To stvara potrebno spajanje dveju sila koje smo mi sada terorom odvojili jednu od druge.”

Komunističko-socijalistički predsednici SFRJ i SRJ.

7

Masonerija i satanizam

Kada je reč o odnosu masonerije i satanizma pitanje je da li o tome odnosu treba govoriti kao o odnosu dva zasebna entiteta, ili kao o entitetima koji su samo pravno – formalno zasebni. Činjenice govore u prilog ovog drugog. Ljudskim jezikom kazano Satana je porodio masoneriju, a ova opet rađa satanističke sekte.

Radi se o tome da je masonerija intelektualni deo, a satanističke sekte delatni, praktični, trgovački deo jedinstvenog organizma. Oni su u organskom i akcionom jedinstvu. Masonerija je glava, a satanističke sekte trup, noge i ruke istog tela. Masonerija stvara, oblikuje i u raznovrsnim i raznobojnim formama i uniformama (prevrati, revolucije, ratovi: lokalni, religiozni, građanski, međunacionlani, svetksi, verski...) na ljudsko tržište plasira satanističke ideologije, a sekte svojom delatnošću omekšavaju teren i obezbeđuju plasman robe. Delatnost masonerije i satanista bila je sinhronizovana kroz sve epohe, a kako i ne bi kad im je sve zajedničko: mržnja prema Bogočoveku Hristu i svemu što je hrišćansko, ciljevi, metode i sredstva realizacije ciljeva, kultovi, ikonografija, rituali, amblemi, kreatori, vođe i izvršioci...Istorija masonerije i satanizma neporecivo svedoči o njihovom zajedništvu. Evo nekih primera tog zajedništva. U Francuskoj je u 18. veku osnovan masonski red „Izabranog sveštenstva.“ Njegovi članovi bave se prizivanjem duhova, belom magijom, teurgijom. Njihov rad može se pratiti u Francuskoj i do danas.

U Nemačkoj u 19. veku Adam Vajshaupt (1748 – 1830), jezuita, profesor kanonskog prava na Univerzitetu u Inglatu osniva 1776. satansko – masonski red „Društvo bavarskih iluminata” čije je drugo ime „Veliki templarski majstori”. Za njega istoričari i znalci masonerije i satanizma kažu da se „čudovišni Adam Vajshaupt može smatrati za jednog od najvećih zločinaca s najpaklenijim umom za koji zna istorija ljudske rase... anarhista”... čovek koji kao i svi masoni najvećeg stepena koristi satanizam u političke svrhe. Na kongresu ovog satanskog reda u Frankfurtu 1776. određeni su karakter i ciljevi rada, a oni su: „baciti narode u bedu, tiraniju, haos i svet dovesti do paraklizma anarhije, posredstvom monstruoze organizacije crne internacionale satanista”.

Vajshauptov portparol i mag reda Đuzepe Balsamo, zvani grof Kaliostro je „svakako najveći čarobnjak epohe prosvetiteljstva, mag u drevnom smislu te reči, i moglo bi se reći poslednji čarobnjak,“ bavio se nekromantijom, a đavoli su mu se prikazivali u likovima umrlih. Na večerima koje su, u njegovu čast, u svojim dvorovima organizovali evropski vladari i plemići, pa i kardinal Roan, demoni su mu se javljali u likovima ideologa i vođa francuske buržoaske revolucije: Voltera, Didroa, Monteskjea, Robespjera i Dantona.

Ovaj vodeći mason 18. veka bio je i vodeći satanista toga stoleća. Vajshauptovi i Kaliostrovi ideološki drugovi bili su knez Meternih, Mirabo, Mesmer, pesnik Gete, vajmarski vojvoda Karl – Avgust i drugi. Shvativši da je cilj iluminata gospodarenje svetskim bogatstvima, uspostavljanje svetske vlade i sveopšte crkve, njima se odmah posle osnivačkog kongresa u Vilhemsbadu pridružila elita tadašnjeg evropskog i svetskog bankarstva i masonerije: Majer Amsel Rotsild, Štern, Stajer, Vertmajer i Šuster. U 20. veku ovom redu pristupiće kolosi američkog bankarsko – industrijskog kompleksa: Rokfeler, Meknamara bivši ministar odbrane SAD, Tomas Vatson predsednik multinacionalne kompanije IBM, Čester Boulus savetnik predsednika SAD, Eleonora Ruzvelt iz Teosofskog društva, Džems A. Linen predsednik „Tajm“-a, Roj Velinski premijer Rodezije, Miguel Fuentes predsednik Gvatemale, Fread Džordan predsednik spiritualističke internacionale,... kao i drugi do Keri Granta. Oni su finansirali izgradnju svetske crkve u Vašingtonu.

Ovom satanističko – masonskom redu pripadali su i svi prevratnici, anarhisti i revolucionari u vremenima koja su sledila iza njegovog osnivanja. Pored ideologa i vođa francuske buržoaske revolucije tu su i „velikani“ komunističkih revolucija: Lenjin, Trocki, Zinovjev, Kamenjev, a najverovatnije i Josip Broz. Zoran Nenezić u knjizi „Masoni u Jugoslaviji“ piše da „nije sporno članstvo Karla Marksa u mladičkim danima u jednoj lozi iluminatskog reda, pobočnog masonskog sistema, kao što je izvan sumnje i Marksov idejni obračun sa Prudonom, Bakunjinom i Macinijem koji su bili slobodni zidari.“

Ovaj ideolog komunizma, „tipičan Jevrejini i mason koji je ustao protiv svih svetinja, pokušao je satanski da pokrade Boga i vlastiti narod. Naime, mesijansku ideju, koja se odnosila na jevrejski narod kao izabrani Božiji narod, Karla Marks je preneo na jednu klasu, na proleterijat. I slično tome, kako je Izrailj bio izabrani narod, sada je novi Izrailj radnička klasa, koja je izabrani Božiji narod, narod koji je pozvan da oslobodi i spase svet.“

Da komunizam i satanizam, odnosno satanističke sekte, potiču iz iste centrale, da imaju zajedničku majku – masoneriju, nema nikakve sumnje, iako masoni to roditeljstvo nastoje da prikriju ispoljavajući samo izvesne simpatije za ovaj prevratnički i rušilački pokret, priznavajući ga jedino kao sebi paralelni ideološki pravac. Sredinom dvadesetih godina (1925) istaknuti ruski mason B. V. Astromov uputio je u ime Autonomnog ruskog masonstva, GPU i sovjetskoj vlasti poziv na saradnju. Astromov kaže sledeće: „Šta zbližava Autonomno rusko masonstvo sa komunizmom? Pre svega, petokraka zvezda... Ta zvezda je u masonstvu vrlo poštovana... Dalje, komunizam je na svoju zastavu stavio opšte samoopredeljenje i bratstvo ugnjetavanih naroda. Ruski masoni takođe pozivaju na takvo bratstvo, nazivajući sebe građanima sveta – i u tome se sastoji sličnost između dva pomenuta pravca. Na kraju, stremeći ka uspostavljanju jednakosti vaspitanja i životnih uslova, masonstvo se ne razlikuje od komunizma, koji je sebi postavio iste zadatke, pri čemu parola komunizma o uništenju lične svojine nailazi na pun odziv u masonstvu.“ Astromov dalje govori o tome da „uloga masonstva u izgradnji komunizma ne bi smela da bude mnogo vidljiva, jer bi se to ruskoj inteligenciji učinilo kao slugenjarstvo CEKI“.

Devetnaesti vek obeležile su brojne poznate ličnosti i pokreti koji su dali značajan doprinos razvoju satanističke „kulture“ u Evropi. To su na planu filosofije Ogist Kont sa svojim

pozitivizmom, „religijom čovečanstva.“ Bio je mason velikog stepena u francuskoj loži „Veliki Orijent“. Ostrašćeni neprijatelj hrišćanstva, Kont je predlagao čovečanstvu jednog novog Boga – ljudsku vrstu i sinkretičku svetsku religiju sastavljenu od rimokatolicizma, islama i pravoslavlja.

„Velikani“ ovoga veka vrše pokušaj spajanja magije i nauke. Zapadnoevropski pesnici (Igo, Bodler, Renan, Bajron, pa i Ljermotov) svi redom masoni, himnama i odama koje pišu u čast Lucifera, pokušavaju da opravdaju svog patrona optužujući hrišćanskog Boga za „nepravednu“ osudu palog andela.

Đuzepe Macini, italijanski revolucionar, u saradnji sa američkim generalom Albertom Pikeom, šefom Vrhovnog masonskog saveta u Čarlstonu (SAD) i masonom Palmerstonom, ministrom kraljice Viktorije, stvara upravni aparat, zvani paladizam, preko koga vrhovi masonerije kontrolišu rad svih loža u svetu. Cilj im je da uz pomoć tajnih satanističkih društava stvore „univerzalnu republiku.“ Pike je u svom stanu i u masonskim hramovima u Vašingtonu prizivao duhove. Pikeov naslednik, Adriano Lemi, morbidni neprijatelj hrišćanstva i egzaltirani poštovalac satanističkog kulta, šef italijanske masonerije, multimilijarder i finansijer italijanske revolucije, Garibaldijev prijatelj, uredio je u svom rimskom stanu, u vili Borgeze, oltar Satani. Kada su opštinski činovnici posle njegove smrti, otvorili njegovu radnu sobu ugledali su ogromnu sliku Lucifera iznad koje je pisalo: Paladijski hram.

Najzad, 19. vek je na svom kraju (1888) doživeo i osnivanje „Kabalističkog reda ružinog krsta (Rozenkrojceri)“, s ciljem da se hrišćanskom svetu objave tajne iz astrologije i alhemije.

8

ENIGMA ZVANA JOSIP BROZ TITO

Jozef Klajn je pravo ime Josipa Broza

Šesti stepen u masona zove se Titus, pa je ime Tito verovatno tog korena.

Nedavno je izašla je iz štampe knjiga „Enigma Broz“ s podnaslovom „Ko ste Vi družu predsedniče,“ autora dr Aleksandra Matunovića, čoveka koji je četiri godine bio njegov lični lekar. Ovo je drugo dopunjeno izdanje istog naslova koje je autor značajno proširio i u kojem se nalazi, po svemu sudeći, odgovor na pitanje ko je ustvari bio Josip Broz višedecinijski vladalac države i partije u Jugoslaviji.

U rešenju Enigme Broz, pokušao je da mu pomogne i jedan Amerikanac jugoslovenskog, odnosno hrvatskog porekla, koji mu je poslao opširno pismo i dozvolio da njegovu sadržinu publikuje, s tim da čak ni inicijale njegovog imena i prezimena ne navodi.

Gospodin iz Amerike je visokoobrazovana ličnost sa završena dva fakulteta. Nasilac je velikog broja zvanja i titular, kao i pisac nekoliko knjiga. Iz pisma se vidi da je veliki poznavalac masonskog pokreta, čak bi se moglo reći da je i sam mason - iluminat. Pošto u pismu ima veliki broj podataka od kojih su neki dobro poznati, autor pomenute knjige je iz pisma izdvojio po njegovom mišljenju malo poznate ili nepoznate podatke.

Kao i autor, gospodin iz Amerike Titovom ličnošću se ne bavi iz ideoloških, političkih, nacionalnih ili drugih razloga. Posredi je intelektualna radoznalost, objektivnost i istinoljublje. Prema njegovim saznanjima, Titov otac je bio Jevrejin Josip Klajn, veterinar, koji je radio na imanju poljske grofice Marije u koju se zaljubio i s kojom se oženio. U braku su imali dva sina. Jedan od njih se zvao Jozef, i to je Tito, a drugi Henrich.

Jozef je bio vrlo inteligentno i radoznalo dete. Sve je hteo da proba i pokuša. Sve mu je lako išlo

od ruke. Rano je naučio jahanje, mačevanje, sviranje klavira i okretne igre. Klavir je bio njegova velika ljubav. Da je nastavio sa sistematskim vežbanjem, uz talenat koji je posedovao, smatra se da bi bio veliki pijanista. Kada je Tito posle rata u jednoj privatnoj vili pred Zdenkom Marasovićem, poznatim pijanistom, svirao Šuberta i Šopena, Zdenko je bio ushićen njegovim izvođenjem.

Jozefovi rođaci bili su poljski, a zatim meksički violinista Henrih Šerina i američki glumac Kirk Daglas.

Vido Latković (šef Katedre za slovensku fonetiku), analizirao je akcenat Titovog govora i našao da je to poljski govorni akcenat. Smatra se da se maternji akcenti u govoru nikad ne mogu izgubiti. Jozef je bio mason, član tajne organizacije „Slobodni zidari,“ čiji je cilj bio menjanje svetskog poretka na globalnom planu. Intelektualno i finansijski, ova organizacija delovala je preko svojih loža i banaka pojedinih zemalja.

Centri moći ove organizacije bili su Velika engleska i Francuska loža, kao i veliki broj loža širom SAD. Beograd je bio jedan od značajnih centara evropske masonerije. Najuticajniji i najradikalniji deo masona su iluminati (prosvetljeni). Iluminati je osnovao Nemač Adam Vajshaupt u 18. veku. Jezgro iluminata čine najveći svetski bankari. Maksimalna iluminata je: „Kada zli ljudi mogu da rade zlo da bi ostvarili svoje ciljeve, zašto mi ne bismo radili zlo da bismo ostvarili dobre ciljeve”.

Jozef je s bratom učestvovao u Oktobarskoj revoluciji 1917. godine u kojoj mu je brat ubijen ili poginuo, ne zna se tačno. Za vreme Oktobarske revolucije, Tito je stupio u ČEKA, odnosno NKVD. Dobio je novi identitet i upućen je u Pariz.

U Parizu preko Francuske masonerije stupa u službu Intelligence service (engleska obaveštajna služba) i upoznaje se s Čerčilom, koji je pripadao redu iluminata. Čerčil je Tita uveo u englesku masoneriju. Šesti stepen te organizacije zove se Titus (zadužen za socijalna pitanja). Otuda, najverovatnije, potiče njegov naziv Tito, odnosno njegovo konspirativno ime.

Tito je znao veliki broj jezika. Znanje poljskog jezika uvek je krio, iako mu je poljski bio maternji jezik. Mada je bio dvostruki agent, Tito je prvenstveno radio za svoj račun, odnosno interes. On je okrenuo leđa masoneriji, Staljinu i katolicizmu. Povremeno, kada mu je to trebalo radi realizacije ličnih ciljeva, on se vraćao starim ljubavima. Masoni, katolička crkva i Staljin ne samo da su bili protiv Kraljevine Jugoslavije, nego su bili i protiv njenog reintegrisanja posle Drugog svetskog rata. Oni su smatrali da je nagodba Čerčila sa Staljinom o podeli Jugoslavije na dva podjednaka dela za njih najprihvatljivije rešenje.

Tito je imao svoje ciljeve koje je nastojao da realizuje i u tome uspeo uprkos takvih oponenta. On je vešto koristio antagonizam tri velike svetske internacionale (masonske, katoličke i komunističke).

U cilju dezintegracije Jugoslavije, a posebno izdvajanja iz nje Hrvatske, masoni su u sadejstvu sa ustašama, štićenicima fašističke Italije i Mađarske, i članovima VMRO-a, organizovali ubistvo kralja Aleksandra u Marseju. Po nalogu francuskih masona, povučeno je najuže kraljevo telesno obezbeđenje što je omogućilo ustašama i VMRO-vcima nesmetan pristup kraljevom automobilu.

Francuski masoni nisu dozvolili učešće članova jugoslovenske vlade u istrazi kraljevog ubistva. Kada su neki članovi jugoslovenske kraljevske vlade saopštili vest o ubistvu kralja Aleksandra njegovoj supruzi kraljici Mariji, ona im je rekla: „Vi ste ga ubili, znajući da su ta gospoda masoni”.

Mnogi jugoslovenski komunisti bili su masoni. Najpoznatiji među njima bili su Moša Pijade, Koča Popović, Vladislav Ribnikar, Ivan Ribar, Boris Kidrič, Vladimir Bakarić i Edvard Kardelj, po nekima i Milovan Đilas. Tito je bio vrlo vešt političar. On se nije čvrsto vezivao ni za jednu organizaciju ili pokret. Čak i kada je bio vođa nesvrstanog pokreta, čija se politika razlikovala od politike Amerike i Rusije, on je nastojao da s američkim i ruskim vođama održava dobre odnose.

Isto tako, nastojao je da održava dobre odnose i s katoličkom crkvom. Godine 1973. posetio je papu Pavla Šestog i s njim puna četiri sata vodio razgovor u četiri oka.

Ako se Titu pripisuje neko antisrpsko raspoloženje zato što je navodno bio Hrvat, to nije tačno. On kao mason-iluminat možda nije bio naklonjen Srbima, jer su Srbi svesno ili nesvesno kao ljudi koji ne trpe nikakve šablone ni uređenje njihovog društva protiv njihove sopstvene volje, uvek bili na putu masona, odnosno ostvarenju njihovih planova.

Čak i srpski masoni nisu bili verni poslušnici engleske, francuske i američke masonerije.

Slične podatke o Titovom poreklu autor je dobio od gospodina R.R. koji mu je napisao da je na osnovu pouzdanih podataka doznao da je Titovo pravo ime Josip Klajn, Poljak, jevrejskog porekla. Titova majka Marija potiče iz poljske aristokratske porodice. Titov otac bio je veterinar pored koga je Tito zavoleo životinje i ta ljubav prema životinjama kod Tita je ostala do kraja života jako izražena.

Pokazalo se da Tito nije enigma samo za pomenutog autora nego i za mnoge druge koji su nastojali da mu pomognu u njenom rešavanju. Više puta se pitao zašto Sovjeti posle Rezolucije Informbiroa, kada su na njega bili ogorčeni i kivni i kada su ga nazivali svakakvim imenima, nisu rekli nešto i o njegovom identitetu.

Na ovo pitanje odgovor je dobio od gospođe Dragice Buđanovački, nastavnice iz Beograda. Tajno, slušajući emisije Radio Moskve, čula je kada je spiker jednom prilikom rekao:

- Jugoslovenski narode, ti živiš u velikoj zabludi. Čovek koji je na tvom čelu nije Josip Broz, Hrvat iz Kumrovcia i metalostrugar za koga se predstavlja, već Josip Klajn, mađarski Jevrej, rođen u Belgiji. „Gospodin u belom”, kako su ga u mondenskim krugovima zvali, nije metalni radnik, već aristokrata koji je bio stalni posetilac briselskih balova i miljenik belgijskih dama.

Kominternu je u saglasnosti sa sovjetskom obaveštajnom službom postavljala, finansirala, smenjivala i likvidirala sekretare i pojedine istaknute članove komunističkih partija drugih zemalja. Pri postavljanju za sekretare, više se vodilo računa o sposobnosti tih ljudi i njihovoj odanosti Sovjetskom Savezu, a manje o njihovom nacionalnom poreklu.

Titov prethodnik na mestu generalnog sekretara Komunističke partije Jugoslavije postavljen je, smenjen i likvidiran, a da članovi jugoslovenske Komunističke partije nisu znali da on nije Srbin, već da se iza imena Milan Gorkić krije Poljak Josip Čižinski. Zbog toga ne bi bio predsednik da se iza imena Josipa Broza krije neka druga ličnost.

Sekretari komunističkih partija drugih zemalja bili su agenti SSSR-a, a te partije agenture.

Sovjetska obaveštajna služba bila je vrlo dobra i vrlo jaka organizacija koja je vodila dugoročnu politiku. Ona je pored partijskih agentura u stranim zemljama, a naročito u velikim evropskim i azijskim zemljama, imala i agente druge vrste i druge namene. Imala je svoje agente u najpoznatijim institucijama pojedinih zemalja, čak i u generalštabovima mnogih stranih armija.

Tito je kao agent Kominterne iz sovjetske obaveštajne službe upućen u Jugoslaviju sa zadatkom da se uključi u rad KPJ, da se afirmiše, da bi ga u određenom momentu Sovjeti mogli postaviti za sekretara KPJ.

On prvo počinje politički da radi i da se probija u zagrebačkoj partijskoj organizaciji, gde biva zapažen u borbi protiv frakcionaštva i biva podržan u tome od pojedinih drugova, među kojima je bio i Andrija Hebrang.

Da bi se afirmisao na jugoslovenskom planu, on sudu 1928. godine javno izjavljuje da je član jugoslovenske Komunističke partije i da ne priznaje nadležnim državni sud.

Godine 1937. Staljin je želeo da uništi staru Kominternu pošto je prethodno likvidirao sve revolucionare iz Lenjinovog perioda, među kojima su bili: Zinovjev, Kamenjev i Buharin. Uhapšen je veliki broj članova nemačke, španske, jugoslovenske, mađarske, poljske, bugarske, austrijske,

estonske, letonske i drugih komunističkih partija.

U komunističkim partijama Meksika, Turske i Irana smenjeni su generalni sekretari. Staljin je ostavio samo one koji su kroz izdaju svojih najboljih prijatelja pokazivali vernost i odanost njemu. Komunistički bog, da bi se umilostivio, tražio je ljudske žrtve. Tito je izdao Milana Gorkića. Kao nagradu za to, on je postavljen za generalnog sekretara KPJ. To naimenovanje u Parizu su očekivali Sreten Žujović i Rodoljub Čolaković.

Rodoljub Čolaković je jednom prilikom, kada je na Tita bio nešto ljut, ispričao profesoru Medicinskog fakulteta, a njegovom ličnom prijatelju (B.M.) da je u Parizu jedno vreme stanovao zajedno s Titom. Tito je, prema kazivanju Čolakovića, svako poslepodne negde odlazio.

Jedne večeri, Čolaković je zatekao Tita gde pere krv s košulje i odela. Posekao sam prst, rekao je Tito. Povreda je tako ozbiljna da ću možda ostati bez njega. Zavoj na prstu nosio je dva dana. Treći dan zavoj je skinuo. Iako je pažljivo gledao, Čolaković na navodno povređenom prstu nije video posekotinu, ni bilo kakav drugi znak povrede. Posle ovoga, jasno mu je bilo da je Tito bio likvidator ili u najmanju ruku pomagao pri likvidaciji članova jugoslovenske KP, a možda i drugih partija. Verovatno da od tada počinje tvrdnja da Tito nije imao jedan prst. Godine 1938. Staljin je uhapsio i likvidirao veliki broj uglednih jugoslovenskih komunista.

Tada je Tito izdao ne samo svoje prijatelje, nego i bivšu ženu Pelagiju Belousovu. Ona je uhapšena kao agent Gestapoa. Posle njenog hapšenja, Tito je poslao pismo Staljinu u kome je napisao da nije mogao pretpostaviti da je njegova žena nepouzdana i tu svoju političku neopreznost okarakterisao velikom mrljom u svom životu. Ovim je još jednom pred velikim voždom položio ispit.

Nije on bio jedini komunista koji se peo preko palih žrtava. U tu grupu spadaju Toljati, Kaganović, Molotov i drugi koji su izdali svoje najbliže. Molotov, koji je bio jedan od najvernijih saradnika Staljina, nije smeo da ga zamoli da mu oslobodi ženu koja je ležala u zatvoru kao Jevrejka i nepouzdana elemenat.

Godine 1939. Staljin osniva novu Kominternu u koju ulaze provereni i njemu odani ljudi. Tito je bio čovek zadatka Kominterne i boljševičke partije, čovek zadužen za rad na rušenju Kraljevine Jugoslavije. U tom cilju, KPJ je sarađivala sa ustašama i drugim neprijateljskim organizacijama.

Povratak Mustafe Golubića

Staljin verovatno nije bio zadovoljan Titovim radom, ili iz nekih drugih razloga, i prema kazivanju načelnika Kabineta predsednika Republike Mirka Milutinovića, odlučio je da Tita smeni.

Vlado Popović, jedno vreme sekretar Komunističke partije Hrvatske i Mirkov odličan drug, u poverenju mu je rekao:

- Na moje ime 1941. godine, od Kominterne je stigla pismena depeša kojom se obaveštavam da je Josip Broz Tito odlukom ovog organa smenjen s funkcije generalnog sekretara KPJ kao nepodobna ličnost za vođenje partije u novonastalim uslovima. Zahtevano je da se sa sadržajem depeše sve članstvo odmah upozna. S depešom je upoznao Tita. Dogovorili su se da o tome nikome ništa ne govore, a da depešu unište. Pokazalo se da se Vlado Popović nije prevario u proceni Titovog jugoslovenskog opredeljenja.

Pošto nalog i depeša nije sprovedena u delo, u Beograd je odmah doputovao Mustafa Golubić, Staljinov čovek od velikog poverenja, verovatno s ciljem likvidacije Tita i još nekih nepouzdanih jugoslovenskih komunista.

Neko je iz beogradske partijske organizacije po naređenju „izvesnog druga” Golubića izdao Gestapou, koji ga je uhapsio i odmah zatim streljao.

Ako se na osnovu ljubavi prema određenim stvarima ili vrednostima, posebno kada je ta ljubav

jako izražena, može naslućivati nečije poreklo, vredan pažnje je i autorov razgovor s Titom u jesen 1978. godine.

U Igalu za vreme terapije u bisernoj kadi, vidno raspoložen, Tito mu je rekao: „I ja ću biti bogat čovek. Imaću i ja pare. Izlaze mi sabrana dela za koja treba da dobijem veliki honorar.“

Doktor ga je gledao začuđeno. Čudilo ga je da ga je ta vest toliko uzбудila. Uzбудila njega, koji ima sve i kome ništa ne fali. Razmišljao je šta da mu kaže. Prva misao koja mu je pala na pamet, a koja nije bila baš mnogo umesna, bila je:

- Druže predsedniče, zar za vas pare nešto znače?

Začuđeno ga je pogledao kao da je izvalio neku glupost.

- Druže doktore, čudi me od vas takvo pitanje. Zar ima čoveka kome pare ništa ne znače? Po čemu onda i meni pare ne bi nešto značile? Tačno je da ja imam sve, ali lično praktično nemam ništa. Sve ono čime ne možete slobodno raspolagati, to nije vaše. Ja čak i kada su u pitanju lične stvari ne znam šta je moje, a šta državno. Značaj novca ni u komunizmu, a pogotovo socijalizmu, ne može se potcenjivati. Mi se zalažemo za robno-novčanu privredu koja se ne može vršiti bez novca.

- Slažem se da kapitalisti preteruju kada je u pitanju novac. Oni su novac glorifikovali. Za njih je novac merilo svih vrednosti. U njih je novac moć, vlast, privilegija, uspeh, prijateljstvo i zakon. S novcem se može sve postići, a bez novca ne može ništa.

- Bez novca nema standarda, nema obrazovanja, nema nauke i umetnosti. Bez novca nema dobročinstva, kavaljerstva i humanosti. Bez novca nema prijateljstva, ljubavi i uživanja. S novcem se čovek oseća moćniji, sigurniji, nezavisniji, slobodniji i preduzimljiviji. Ljudi cene bogatstvo, dive mu se i žele ga. U nas, u odnosu na novac, postoje dvostruki pristupi i aršini. S ideološkog aspekta, teorijski se novac izjednačava s ostalim vrednostima kao što su materijalna dobra i roba. Taj pristup je ideološki ispravan, ali s praktične strane u današnje vreme nema puno opravdanja. Jedan japanski ekonomista tvrdi potpuno opravdano da roba i sve ostalo ima svoju vrednost samo ako se može novčano realizovati. Roba koja ne može da se proda nema nikakvu vrednost. Pamet, znanje i iskustvo imaju ili treba da imaju odgovarajuću novčanu vrednost. Vi svoju pamet i svoje znanje prodajete preko svoje profesije. Pisac to radi preko knjige, umetnik preko umetničkog dela. Dok materijalna dobra i roba kod nas polako počinju da dobijaju svoju pravu novčanu vrednost, duhovna dobra i proizvodi duha još uvek su slabo vrednovana i slabo plaćena.

Doktor ga je pažljivo slušao. U njegovom govoru sve je bilo istina, ali istina koju nije očekivao da bi od njega mogao čuti. Zamišljeno je gledao u njega. On je to primetio i govor o novcu završio:

- Pare su pare, druže doktore!

On nije ništa odgovorio. U sebi je pomislio: „Sigurno da znam šta znači nemati para, jer sve do završetka studija najčešće ih nisam imao. Ne znam šta znači imati velike pare, jer velike pare takođe nisam imao. Pouzdano znam da je Tito uvek imao dosta para. Kao predsednik SFRJ možda najmanje, zbog čega mu jako nedostaju, i zbog čega im se tako raduje.“

Verovatno Tito potiče iz naroda čija je jedna od vrlo značajnih karakteristika velika ljubav prema novcu. Njihova deviza je: novac treba ceniti, stvarati, posedovati, umnožavati i štedeti.

I posle ovog događaja, on se s pravom pitao: „Ko ste vi, druže predsedniče?“

Uloga Ivana Krajačića

Jedan od najvećih neprijatelja Sovjetskog Saveza bila je Kraljevina Jugoslavija, zbog čega su NKVD, kasnije KGB i Kominternu, nastojali svim silama da je razbiju preko Komunističke partije Jugoslavije, ali im je to slabo polazilo za rukom. Tito je trebalo da bude glavni izvršilac te zamisli, ali sticajem okolnosti i igrom sudbine, desilo se nešto sasvim suprotno. Tito je bio onaj koji je reintegrirao Jugoslaviju. Kao Hrvat, to nikada ne bi učinio, što najbolje pokazuje slučaj Hebranga i

Bakarića.

Logično se postavlja pitanje: Ako je Tito stranac, zašto je reintegrirao Jugoslaviju i sanjao o balkanskoj konfederaciji?

Sigurno ne iz jugoslovenskog patriotizma i altruizma, već iz ličnih interesa i pobuda. Da bi bio vođa, on je morao imati državu kojom će vladati. Što veća država, tim veći i vođa. Potvrda mišljenja o Titovim liderskim ambicijama koje su išle do lidera svetskog formata je - nesvrstana politika Jugoslavije.

Moje sumnje u autentičnost Titove ličnosti, za vreme autorovog boravka kod njega u svojstvu ličnog lekara, u poverenju je izneo nekim ličnostima koje su ga dobro poznavale i koje su njegove sumnje na direktan ili indirektan način potvrdile. Prilikom Titove posete Kumrovcu, odmah posle rata, njegovi najbliži ga nisu prepoznali. Govorili su da to nije njihov Jože, ili se on toliko izmenio da ga nisu mogli prepoznati, tvrde neki borci Pratećeg bataljona.

Šef kabineta Aleksandra Rankovića, Milutin Šuković, ispričao mu je kako je jednog dana, dok je on razgovarao sa Rankovićem, u kabinet nenajavljen upao Ljubodrag Đurić i s vrata reкао: „Leko, siguran sam da Tito nije ona osoba za koju se predstavlja.“ Ranković, kao da je nešto znao, pokazao je glavom na Šukovića i Đurića, i reкао: „O tome ćemo drugi put razgovarati.“

Rodoljubu Čolakoviću otvoreno je reкао: „Vama je Tito oprostio izjašnjavanje za Rezoluciju IB-a. Mora da ste ga mnogo zadužili ili mu znate neke velike tajne koje ste na papir stavili i držite ih kao adut.“ On ga je začuđeno pogledao i filozofski odgovorio: „Svaki čovek je tajna. Tito je tajna i to velika tajna, ali je najbolje za ovu zemlju da to i ostane.“

Titov odnos sa Stevom Krajačićem zahteva posebnu studiju i posebno objašnjenje. Auto rove knjige je stekao utisak da se Tito plašio Steve Krajačića, zbog čega mu je sve dozvoljavao i sve opraštao. Tito je znao da je Krajačić bio oficir NKVD-a i do kraja života oficir KGB-a. Za vreme Rezolucije IB-a, Krajačić je dobio zadatak da likvidira Tita.

Tito je znao da je Krajačić zakleti antijugosloven, boljševik, nepopravljivi kominternovac, proustaški orijentisan Hrvat i veliki srbomrzac. Isto tako, znao je da je Krajačić u mnogo čemu negativna ličnost.

Sama njegova pojava i njegov izgled u čoveku su izazivali osećaj odbojnosti prema njemu. I pored svega toga, Krajačić je u svako doba mogao nenajavljen doći kod Tita i reći mu sve što drugi nisu smeli da mu kažu. U posebnim odnosima Tito je bio i sa Josipom Kopiničem, poznatim sovjetskim obaveštajcem i agentom Kominterne. Jovanka, znajući za takav njihov odnos, često je igrala na kartu Steve Krajačića i od njega tražila uslugu kada je htela da od Tita nešto iznudi.

Ovakav odnos između Tita i Krajačića mogao bi se objasniti jedino sledećim: Josip Franje Broz - mašinbravar i austrijski kaplar, verovatno je poginuo ili streljan u Rusiji. NKVD je njime identifikovao svog odabranog agenta koga su zajedno sa Pelagijom Belusovom, oficijom NKVD-a, uputili u Hrvatsku, odnosno Jugoslaviju.

Stevo Krajačić - oficir NKVD-a i kasnije KGB-a, u tome je igrao glavnu ulogu. On je Tita uveo u porodicu Broz kao njihovog sina Jožu, što mu nije bilo teško, jer se mlad čovek u liku brzo menja, a Brozovi Josipa nisu videli dugi niz godina.

Karakteristično je i to da se posle povratka iz Rusije Josip - odnosno Tito, vrlo kratko vreme zadržao u Kumrovcu. Otišao je u Veliko Trojstvo gde je nastavio da živi.

I pored vrlo verovatnih i ubedljivih indicija, kao i logičnih pretpostavki, autor je svestan da nije dobio, odnosno da nije došao do sigurnog odgovora na pitanje: „Ko ste vi, družo predsedniče?“

Ono što je nepobitna činjenica, to je da je on upoznao samo deo njegove ličnosti koji je nepoznat i osvetlio deo ličnosti koji je bio nedovoljno poznat.

Slažemo se s mišljenjem Čolakovića da je Tito tajna, ali se ne slažemo da treba da ostane tajna i

sve ovo piše, između ostalog, u tom cilju.

Nadamo se da će jednog dana biti dobijen tačan odgovor na pitanje: „Ko ste vi, družo predsedniče, odnosno, ko ste vi, Josipe Broz Tito?”

Tajna jedne tašne

Tito je imao jednu malu akt-tašnu od zmijske kože. Tašnu je uvek nosio sa sobom. Sadržaj tašne, pored ključa, bio je obezbeđen i malim katancem.

U dva navrata - prilikom ulaska u njegove prostorije, autor ga je zatekao kako pretura po tašni. U oba slučaja leđima je bio okrenut vratima, a tašna mu je bila u krilu. Kada bi on ušao u prostoriju, tašnu je brzo zatvarao i delovao kao čovek koji je zatečen u nedozvoljenoj radnji.

Po tome je njegov lični doktor znao da se u tašni nalaze neke za njega značajne stvari.

Posle Titove smrti, kod članova komisije za sređivanje Titove zaostavštine, interesova se šta su pronašli u toj tašni. Jedan od članova komisije, ađutant Zvonko Kostić, rekao mu je da su u tašni pronašli, pored nešto zlatnog nakita, umrlicu Davorjanke - Zdenke Paunović, od 1. maja 1945. godine, izvod iz matične knjige venčanih sa Jovankom Budisavljević, 1952. godine, sliku Pelagije Belousove i kopiju izveštaja austrougarskog Ministarstva rata, s jeseni 1915. godine, u kojoj se nalazi spisak poginulih austrijskih oficira, podoficira i vojnika u vreme bitke u Galiciji. U spisku se nalazi ime kaplara Josipa Franje Broza.

Nađeni izveštaj ide u prilog iznetoj sumnji, odnosno mišljenju da Tito nije Josip Franje Broz iz Kumrovca, već da se iza toga imena skriva druga ličnost.

Sumnje grupe penzionera

Interesantno je pismo jedne grupe penzionera iz Beograda. Oni su nekim svojim istraživanjima došli do saznanja da je Tito vanbračni sin Čerčila i poljske grofice Marije, koja je bila jevrejskog porekla. Marija je živela u Varšavi, gde je Tito stekao visoko obrazovanje. Poljskog akcenta, kao akcenta maternjeg jezika, nikada se nije mogao osloboditi.

Prema njima, prijateljstvo Čerčila i Tita je prijateljstvo oca i sina koje je duboko i trajno. Pensioneri u pismu tvrde da Tito nikada nije radio u Smederevskoj Palanci i da je dokumentacija iz tog perioda namerno uništena.

To je pobudilo autorovo sećanje na Titovu posetu Smederevskoj Palanci, kada je u okviru fabrike otvorena spomen-soba i evocirane uspomene na Titov rad u ovoj fabrici.

Dok je Tito razgovarao sa rukovodiocima fabrike i partijskim funkcionerima, on se namerno umešao u narod koji ga je dočekao da čuje njihove komentare. Dva starija čoveka razgovarali su glasno. Jedan od njih pitao je drugoga:

- Da li se ti Stanoje sećaš Tita? Ispade da je on u fabrici radio u isto vreme kada i mi, ali se ja njega uopšte ne sećam.

- Ni ja se njega ne sećam, - odgovorio je Stanoje. - Ne samo njega, nego i njemu sličnog.

- Palanka je tada bila malo mesto i svi smo se međusobno dobro poznavali. Ne sećam se da je taj čovek stanovao u Palanci.

Ovaj razgovor je više shvatio kao provokaciju, jer mu ni na pamet ne bi mogla pasti takva drskost i smelost sa Titove strane. U toku dugih razgovora, Titov lični doctor je primetio da je bio sklon - kada mu je to bilo potrebno - da činjenice izvrcé i događaje prikazuje onako kako njemu odgovara da su se desili, a ne kako su se stvarno desili.

Smatrao je da mu to sada nije bilo potrebno i da je vreme njegovog boravka registrovano u postojećoj fabričkoj arhivi i dokumentaciji koja to može da opovrgne, ili potvrdi.

Ako arhiva stvarno ne postoji, tvrdnje penzionera ne mogu se odbaciti. Tito se još jednom

pokazao kao veliki opsenar i veliki glumac, a mi svi kao navijačka i nekritična publika.

Često se postavljalo pitanje, a i danas se postavlja, da li je Tito bio aktivan učesnik Oktobarske revolucije i Španskog građanskog rata. Na osnovu pisanja i njegove priče, Tito je u bici u Galiciji 1915. godine ranjen u levu lopaticu čerkeskim kopljem, zbog čega je proveo više od godinu dana u jednom ženevskom ruskom samostanu.

Više od godinu dana proveo je kao mehaničar-mašinista u jednom mestu pored Omska kod bogatog seljaka Isaija Džaksentijeva, koji je imao svoj mlin.

U Omsku je upoznao Pelagiju Belousovu i s njom se vratio u Hrvatsku, ali ne u Kumrovec, nego u Veliko Trojstvo, gde su živeli nekoliko godina. Tito je tvrdio da je za vreme Oktobarske revolucije bio daleko od revolucionarnih zbivanja.

Međutim, svojim delom on je demantovao sebe, jer sve što je kao vođa jugoslovenske revolucije osmislio, uradio, ostvario i legalizovao, bila je verna kopija dela Lenjina, Trockog i Staljina.

Po njemu, jugoslovenska revolucija je autentična, a njegove ideje originalne i zasnovane na Marksovom učenju, što je samo delimično tačno, ako se stvari suštinski posmatraju. Za vreme rata, on se retko pozivao na Lenjina, nešto češće na Staljina, dok Trockog nikada nije spominjao, jer je Trocki bio anatemisan od strane Staljina.

Sva revolucionarna delatnost Trockog, koja je bila vrlo značajna, pripisana je Lenjinu i Staljinu. Trocki, ako se spominjao, spominjao se kao negativan primer. Najteža osuda nekog komunista u vreme Staljina, bila je ako je isti proglašen trockistom.

Da nije bilo publicističke delatnosti Trockog nakon progonstva iz Sovjetskog Saveza, on bi i pored velikih zasluga za revoluciju, bio politički i istorijski mrtav. Zbog toga samo aktivni učesnici Oktobarske revolucije znali su pravu ulogu Trockog u njoj.

Uporednom analizom revolucionarne delatnosti i uloge Lenjina, Trockog i Staljina u Oktobarskoj revoluciji i revolucionarne delatnosti Tita u jugoslovenskoj revoluciji najbolje se vide njihove sličnosti i razlike, odnosno, može se zaključiti u kojoj je meri Tito koristio iskustvo svakog od njih pojedinačno i u kojoj je meri prihvatio i primenio metode sovjetske revolucije.

Veliki broj publikacija koje su izašle poslednjih desetak godina o Oktobarskoj revoluciji i njenim akterima Lenjinu, Trockom, Staljinu, Sverdlovu, Zinjajevu, Kamenjevu i Buharinu i drugim istaknutim revolucionarima, baca novo svetlo na ove događaje, prikazujući ih svestranije i kompleksnije, što je najvažnije istinitije od Staljinove historiografije koju smo prihvatili kroz njegovu istoriju SKPB-a (istoriju Sovjetske komunističke partije boljševika).

Čovek sa velikim iznenađenjem danas saznaje ko su, pored ruskih revolucionara, bili inspiratori a ko finansijeri ruske revolucije i šta su bili njihovi ciljevi.

Samo aktivni učesnik Oktobarske revolucije, i to učesnik kome je mnogo šta bilo dostupno, mogao je da to tada vidi i upozna.

Isto tako, mogao je da se upozna sa metodama revolucionarne borbe i da ih kasnije primeni u drugim uslovima i na nešto drukčiji način. Kada autor ovo kaže - misli na Tita. Ruska Oktobarska revolucija s pravom se može nazvati boljševička, a njeni učesnici boljševici.

Ona ne samo da ima malo veze sa marksističkim načelima revolucionarne borbe, nego sve marksističke postavke negira.

Rusija je u Prvi svetski rat ušla kao div, ali div koji je bolestan. Ruski div je primao udarce i razbacivao svoju ogromnu snagu, ali je bio nesposoban da udarce na odgovarajući i efikasan način uzvрати.

Protiv toga diva bili su ne samo njegovi neprijatelji Nemci i Austrijanci, nego i njegovi prijatelji Englezi, Francuzi i Amerikanci, zbog ideja svoje masonerije koja je smatrala da diva treba uništiti, odnosno srušiti Rusko carstvo zajedno sa Nemačkim i Austrougarskim.

Jevreji, koji su predstavljali značajan deo ruskog stanovništva, bili su s pravom najveći neprijatelj carskog režima. Uslovi njihovog života i rada u carskoj Rusiji bili su vrlo teški. Oni su bili diskriminisan narod iako ih je bilo nekoliko miliona. Nisu mogli ni smeli imati nikakva nepokretna dobra. Za sve nevolje carske Rusije, oni su smatrani najvećim krivcima i zbog toga su proganjani od carskog režima. Nije ni čudo što su Jevreji bili najveći zagovornici revolucionarnih promena, kao što nije čudo što su oni bili glavne vođe ruske revolucije i što su u Lenjinovoj vladi, osim Staljina, koji je bio gruzijske nacionalnosti, sva ključna mesta zauzimali Jevreji.

Februara meseca 1917. godine, u Rusiji je došlo do Buržoasko-revolucije koju je izvela Socijaldemokratska partija. Nakon pobede Revolucije, formirana je Privremena vlada na čijem čelu je bio Kerenski.

Privremena vlada prisilila je cara na abdikaciju i sa celom porodicom prognala ga u Sibir. Američki masoni i nemački Generalštab plašili su se da se u Rusiji ne uspostavi demokratska vladavina koja bi zemlju mogla izvući iz haosa, ponovo je dići na noge i ojačati.

Masonima je u Rusiji bio potreban haos za sprovođenje svojih ideja koja su predstavljale negiranje svake centralne vlasti i svih institucija sistema, koje onemogućavaju slobodno kretanje kapitala i vlast finansijske oligarhije.

Nemačkom Generalštabu haos u Rusiji odgovarao je radi likvidiranja Rusije kao vojnog protivnika i prebacivanja svojih trupa sa Istočnog na Zapadni front. Radi toga, Trocki je iz Amerike upućen u Rusiju sa punim koferom dolara, a Lenjina je nemački Generalštab preko Švajcarske i Finske prebacio u Petrograd. Sa Lenjinom u vozu bilo je oko 30 revolucionara i velika količina novca.

U osvajanju vlasti, Lenjin je postavio nekoliko načela iz kojih su proizilazile metode revolucionarne borbe. Prvo od tih načela bilo je - sva vlast sovjetima. Lenjin nije želeo da vlast deli sa manjševcima i eserima, ni sa bilo kojom frakcijom unutar socijaldemokratske partije. Da bi to ostvario, on je formirao Komunističku partiju boljševika koja je bila monolitna i u kojoj je vladalo jednonumlje. Partija je sve odluke vodećih revolucionara, a posebno Lenjina, morala bespogovorno izvršavati. Drugo Lenjinovo načelo je bilo: U osvajanju vlasti sva sredstva su dozvoljena.

U cilju pobede revolucije, nikakve žrtve nisu velike. Revolucija se ne sprovodi u belim rukavicama.

Tito i masoni

„Prve ozbiljne kontakte Josipa Broza sa slobodnim zidarima beleži Zoran Nenezić u knjizi „Masoni u Jugoslaviji 1764-1999“. On navodi kako je Broz intenzivne kontakte imao sa masonima lože „Libertas“, i to preko advokata Ive Politea i dr Srećka Šalovića. Interesantno, Politeo je branio Broza na „Zagrebačkom procesu“ 1928. godine, što govori o njihovom bliskom kontaktu, dok je dr Šilović, inače lekar, prvo bio član lože „Vrhovac“, a od 1929. godine i član „Libertas“.

O predratnom intenzivnom odnosu Josipa Broza sa slobodnozidarskim redom govori i njegova autobiografska izjava, koju beleži Nenezić, a odnosi se na upozorenja upućena Sovjetskom savezu pred početak Drugog svetskog rata. Tito je govorio kako „samo upozorili Sovjetski savez. Ja sam se, na primer, sastao sa sovjetskim vojnim atašekom i rekao mu da se nemačka vojska kreće prema njihovoj granici i da će sigurno doći do napada. Imao sam informacije iz Zagreba od nekih slobodnih zidara, koji su bili upoznati sa onim što se sprema. Sve sam mu to saopštio i kazao da to treba primiti ozbiljno...“

Očigledno je da je Tito veoma dobro znao ko su bili predratni slobodni zidari, kao da je, po sopstvenom priznanju, sa njima imao intenzivne, a sudeći i po kvalitetu informacija, izuzetno bitne kontakte. Ali, to nije sve.

Verovatno najintenzivniji i najbitniji kontakt Josipa Broza sa slobodnim zidarima odnosi se na period tokom Drugog svetskog rata, i neposredno posle njega. Upravo tokom tog perioda najneposredniji je kontakt između Broza i Vinstona Čerčila, čoveka koji je u tom trenutku bio jedan od najvažnijih šrafova u mehanizmu stvaranja svetske istorije.

Izlišno je pomenuti da je Čerčil bio visokorangirani mason, istovremeno jedan od onih iz svetske političke elite, a da ga je Broz, veličajući Čerčilov uticaj na njega samog, jednom prilikom nazvao i „svojim duhovnim ocem”. Istovremeno, kada je kreirana nova karta sveta, na Jalti, osim Čerčila, mason je, naravno, bio i Frenklin Delano Ruzvelt. Već po tradiciji, predsednik Sjedinjenih Američkih Država je slobodni zidar, a Ruzveltovo članstvo čak je bilo do te mere otvoreno da je u najviđenijim svetskim časopisima i literaturi objavljivana njegova fotografija na kojoj je opasan masonskom keceljom i okružen simbolima slobodnog zidarstva.

Koliko je ovo prijateljstvo bilo bitno, a kolika je uloga Broza bila posle rata, ne samo u našoj već i u svetskoj istoriji, najbolje govori kreiranje i vođstvo pokreta nesvrstanih. Taj međunarodni milje, koji je ujedinio zemlje takozvanog „trećeg sveta”, u suštini bio je veoma bitan za balans dva izuzetno suprotstavljena politička bloka u vreme takozvanog hladnog rata.

Ser Vinston Spenser Čerčil iniciran je u masoneriju u Londonu, 24 maja 1901. godine. Tada je imao 26 godina. Do drugog stepena dosegao je 19. jula 1901. godine, a do trećeg 25. marta 1902. godine.”

MILINKO STOJANOVIĆ U NOVOJ KNJIZI OTKRIVA DETALJE U VEZI SA IDENTITETOM JOSIPA BROZA

Tita je u masonski pokret uključio Čerčil

U Parizu preko Francuske masonerije Tito stupa u službu Intelidžens servisa (engleska obavještajna služba) i upoznaje se sa Čerčilom koji je pripadao redu iluminata. Čerčil je Tita uveo u Englesku masoneriju. Šesti stepen te organizacije zove se Titus (zadužen za socijalna pitanja) – otuda potiče njegovo konspirativno ime.

Da postoji „enigma Tito” Milinko Stojanović, predsjednik Udruženja Goli otok u Crnoj Gori, se slaže ali se ne slaže da treba da to i ostane tajna, tako da je dio svoje nove knjige napisao u tom cilju.

- Tito je imao jednu malu akt-tašnu, čini mi se od zmijske kože koju je uvijek nosio sa sobom. Sadržaj tašne, pored ključa, bio je obezbijeden i malim katancem. Poslije Titove smrti, kod članova komisije za sređivanje Titove zaostavštine interesovao sam se šta su pronašli u toj tašni. Jedan od članova komisije, ađutant Zvonko Kostić, rekao mi je da su u tašni pronašli, pored nešto zlatnog nakita, umrlicu Davorjanke - Zdenke Paunović, bivše supruge, od 1. maja 1945. godine, izvod iz knjige vjenčanih sa Jovankom Budisavljević 1952. godine, sliku Pelagije Belousove, bivše supruge, i kopiju izvještaja austrougarskog Ministarstva rata, s jeseni 1915. godine. U izvještaju se nalazi spisak poginulih austrijskih oficira, podoficira i vojnika u vrijeme bitke u Galiciji. U spisku se nalazi ime kaplara Josifa Franja Broza. Nađeni izvještaj ide u prilog sumnji da Tito nije Josip Franjo Broz iz Kumrovca, već da se iza toga imena skriva druga ličnost – kaže Milinko Stojanović.

Tito je bio čovjek zadatka Kominterne i boljševičke partije, čovjek zadužen za rad na rušenju kraljevine Jugoslavije. U tom cilju KPJ je sarađivala sa ustašama i drugim neprijateljskim organizacijama. Staljin vjerovatno nije bio zadovoljan Titovim radom ili iz nekih drugih razloga, prema kazivanju načelnika Kabineta predsjednika Republike Mirka Milutinovića, odlučio je da Tita smijeni.

Vlada Popović jedno vrijeme sekretar KP Hrvatske i Mirkov odličan drug u povjerenju mu je

rekao: „Na moje ime 1941. godine od Kominterne je stigla pismena depeša kojom se obavještavam da je Josip Broz Tito odlukom ovog organa smijenjen sa funkcije Generalnog sekretara KPJ kao nepodobna ličnost za vođenje partije u novonastalim uslovima.“ Popović je sa depešom upoznao Tita. Dogovorili su se da o tome nikome ništa ne govore, a da depešu unište. Pošto nalog i depeša nije sprovedena u djelo u Beograd je doputovao Mustafa Golubić, Staljinov čovjek od velikog povjerenja vjerovatno sa ciljem likvidacije Tita i još nekih nepouzdanih jugoslovenskih komunista. Neko je iz beogradske partijske organizacije po naredenju „izvjesnog druga“ Golubića izdao Gestapou, koji ga je uhapsio i odmah zatim strijeljao – kaže Stojanović.

U rješenju „enigme Broz“ Stojanoviću je pokušao da pomogne i jedan Amerikanac jugoslovenskog, odnosno hrvatskog porijekla, koji mu je poslao pismo i dozvolio da njegovu sadržinu publikuje.

Gospodin iz Amerike je visokoobrazovana ličnost, nosilac je velikog broja zvanja i titula kao i pisac nekoliko knjiga. Vidi se da je poznavalac masonskog pokreta, čak bi se moglo reći da je i sam mason - iluminat. Prema njegovim saznanjima Titov otac bio je Jevrejin Josip Klajn, veterinar koji je radio na imanju poljske grofice Marije u koju se zaljubio i oženio je. U braku su imali dva sina. Jedan od njih zvao se Jozef i to je Tito, a drugi Henrih. Jozef je bio vrlo inteligentno i radoznalo dijete. Rano je naučio jahanje, mačevanje, sviranje klavira i okretne igre. Klavir je bio njegova velika ljubav. Kada je Tito poslije rata u jednoj velikoj vili pred Zdenkom Marasovićem, poznatim pijanistom svirao Šuberta i Šopena, Zdenko je bio ushićen njegovim izvođenjem. Jozefovi rođjaci bili su poljski, a zatim meksički violinista Henrih Šerina i američki glumac Kirk Daglas - prenosi Stojanović djelove pisma. Jozef je bio mason, član tajne organizacije „Slobodni zidari,“ čiji je cilj bio mijenjanje svjetskog poretka na globalnom planu.

Beograd je bio jedan od značajnih centara Evropske masonerije. Najuticajniji i najradikalniji dio masona su iluminati (prosvjetljeni). Iluminati je osnovao Njemac Adam Vojšaupt u 18. vijeku. Jezgro iluminata čine najveći svjetski bankari. Maksimalna iluminata je: „Kada zli ljudi mogu da rade zlo da bi ostvarili svoje ciljeve, zašto mi ne bi radili zlo da bi ostvarili dobre ciljeve.”

Jozef je sa bratom učestvovao u Oktobarskoj revoluciji 1917. Godine u kojoj mu je brat ubijen ili poginuo, ne zna se tačno. Za vrijeme Oktobarske revolucije, Tito je stupio u CEKA-u, odnosno NKVD. Dobio je novi identitet i upućen je u Pariz. U Parizu preko Francuske masonerije stupa u službu Intelidžens servisa (engleska obavještajna služba) i upoznaje se sa Čerčilom koji je pripadao redu iluminata. Čerčil je Tita uveo u Englesku masoneriju. Šesti stepen te organizacije, zove se Titus (zadužen za socijalna pitanja). Otuda najvjerovatnije potiče njegov naziv Tito, odnosno njegovo konspirativno ime - prenosi Stojanović. Stojanović zaključuje da mada je bio dvostruki agent, Tito je prvenstveno radio za svoj račun, odnosno interes. On je okrenuo leđa masoneriji, Staljinu i katolicizmu, koristeći ga samo povremeno kada mu je trebalo i za realizaciju posebnih zadataka.

9

TAJNA DRUŠTVA

Artur Edvard Vejt (Arthur Edward Waite) napisao je sledeće:

„Ispod široke plime istorije teku nevidljive struje tajnih društava, koje često, u dubini, određuju promene koje će se dogoditi na površini”.

Britanski premijer Bendžamin Dizraeli (Benjamin Disraeli, 1874-1880) potvrdio je prethodnu tvrdnju o kontroli tajnih društava nad istorijskim događanjima, kada je napisao:

„Postoji u Italiji snaga koju mi retko spominjemo u ovom Domu (Parlamentu)... Mislim na tajna društva... Beskorisno je poricati, jer je nemoguće sakriti, da je veliki deo Evrope... o drugim zemljama da i ne govorimo... prekriven mrežom ovih tajnih društava... Koji su njihovi ciljevi? Oni ne žele ustavne vlasti... Oni žele da promene vlasništvo nad zemljištem, da oteraju prethodne vlasnike i da ukinu crkveni sistem.”

Zapažate da su dva cilja tajnih društava, prema Dizraeliju, potpuno istovetna sa ciljevima organizovanog komunizma: ukidanje privatnog vlasništva i obračun sa „crkvenim sistemom,” odnosno s religijama u svetu. Je li moguće da je takozvani komunizam u stvarnosti oruđe tajnih društava? Da li je realno verovati da komunizam kontrolišu snage koje su iznad njega, poredane u jednoj organizovanoj hijerarhiji?

Današnja verzija istorije kaže da je komunizam svesni rezultat javnih zahteva za promenama u organizaciji društva, obično izražen revolucionarnim dejstvima i zbacivanjem starog sistema. Da li je moguće da su sve revolucije u stvarnosti mahinacije tajnih društava koje teže da komunistuju svet?

Ima ljudi koji veruju da je tako:

„Komunizam nikada nije spontana, ili čak svesna pobuna podjarmljenih masa protiv gospodara koji ih eksploatišu - već sasvim suprotno. On je uvek ljudima nametnut odozgo, od strane moćnika koji žele da svoju moć uvećaju. Celokupno pokretanje na dnu izazvano je, razvijano, finansirano i kontrolisano od strane insajdera na vrhu, da bi im donelo način i izgovor za grabljenje još veće moći - uvek pod plaštom zaustavljanja ili sprečavanja ovih revolucionarnih aktivnosti među masama na dnu.” Komunizam je maska za nešto dublje. Komunizam nije revolt „siromašnih”, već zavera „bogatih.” Međunarodna zavera ne počinje u Moskvi - već najverovatnije u Njujorku. Ona nije neki idealistički krstaški rat za siromašne i ponižene, već prikriveno grabljenje moći bogatih i arogantnih.

Priča o komunizmu naših dana počinje s tajnim društvom pod nazivom Red iluminata. O ovoj organizaciji svedočio je „Izveštaj Istražne komisije o obrazovanju države Kalifornije” iz 1953. godine:

„Takozvani moderni komunizam je očigledno ista hipokritska svetska zavera da se uništi civilizacija, koju su otpočeli Iluminati i koja je podigla glavu u našim naseobinama ovde, u kritičnom periodu pre donošenja Ustava.”

Osvald Špengler (Oswald Spengler) je otišao korak dalje. On je komunizam povezo s novčanim interesima u svetu. Napisao je:

„Ne postoji proleterski, pa čak ni komunistički pokret koji nije radio u interesu novca, u pravcu koji je novac diktirao i u vreme koje je novac dozvoljavao - a u tu činjenicu nisu posumnjali ni najveći idealisti među njihovim vođama.”

Prema gospojinu Špengleru, čak ni komunistički lideri nisu svesni tajnih delatnosti sopstvenog pokreta. Je li moguće da su Gas Hol (Gus Hall) i Anđela Dejvis (Angela Davis), kandidati Komunističke partije za predsednika i potpredsednika na izborima 1980, koji su zastupali platformu suprotstavljenu „velikim bankama i monopolističkim korporacijama koje kontrolišu ekonomiju,” u stvari iskorišćeni od strane tih istih organizacija kojima se ograničeno suprotstavljaju? Da li je moguće da su bogate banke i monopolističke korporacije naklonjene i da podržavaju komunističku partiju, zato što žele da im se ona suprotstavlja?

Jedna komunistkinja, doktor Bela Dod (Dr. Bella Dood), član Nacionalnog komiteta komunističke partije Sjedinjenih Država, potvrdila je postojanje veze između bogatih „kapitalista” i njene partije. Primitila je da bi svaki put kada Nacionalni komitet nije mogao da postigne dogovor oko neke odluke, jedan od njegovih članova odlazio u Valdorf tauers u Njujorku, gde se susretao sa

izvesnom osobom koja je kasnije identifikovana kao Artur Goldsmit (Athur Goldsmith). Doktorica Dod je konstatovala da su odluke koje je donosio gospodin Goldsmit kasnije obavezno potvrđivane od strane Komunističke partije iz Moskve. Ono što je iskreno zaprepastilo doktoru Dod bilo je to što je gospodin Goldsmit bio ne samo član Komunističke partije, već i izuzetno bogati američki „kapitalista.“

Ukoliko su, dakle, pretpostavke prethodnih autora tačne, i ukoliko je komunizam samo front za delovanje tajnih društava, uključujući Iluminate, to istraživače viđenja istorije kao zavere prosto nagoni da prouče poreklo i istoriju ove organizacije.

Iluminati su osnovani 1. maja 1776. od strane Adama Vajshaupta (Adam Weishaupt), jezuite i profesora kanonskog prava na Univerzitetu u Ingolštadu, u Bavarskoj, današnjem delu Nemačke. Postoje izvesni dokazi da je profesor Vajshaupt bio povezan s nekim tajnim društvom i pre nego što je osnovao Iluminate.

Prvi maj, datum osnivanja Iluminata, još uvek se slavi širom komunističkog sveta kao praznik rada, mada perfekcionista tvrde da se 1. maj slavi zato što je na taj dan 1905. počela revolucija u Rusiji. Ovo, međutim, ne menja stvar: 1. maj 1905. bio je samo godišnjica osnivanja Iluminata.

Vajshauptova organizacija širila se brzo, posebno među „intelektualcima” na njegovom univerzitetu. U stvari, svi profesori, osim dvojice, postali su članovi ovog Reda, u prvih nekoliko godina postojanja.

Osnovna filosofija koja je bila ponuđena budućem članu Iluminata bila je potpuno obrnuta od tradicionalne filosofije kojoj su podučavali Crkva i škola. Nju je sam Vajshaupt sumirao na sledeći način:

„Čovek nije zao, osim ako ga takvim ne učini svepresuđujuća moralnost. On je zao zbog religije, države i loših primera koji ga kvare. Kada razum konačno postane ljudska religija, onda će problem biti rešen.”

Postoji razlog da se veruje da je Vajshauptova mržnja prema religiji začeta 21. jula 1773, kada je papa Kliment XIV „zauvek poništio i ugasio jezuitski red.“

Papina akcija bila je odgovor na pritisak Francuske, Španije i Portugalije, koje su, nezavisno jedna od druge, došle do zaključka da se jezuiti mešaju u državne poslove i da su stoga neprijatelji vlasti. Reakcija jednog od vladara, kralja Žozefa Portugalskog, bila je tipična. On je „požurio da potpiše dekret po kojem su jezuiti označeni kao izdajnici, pobunjenici i neprijatelji kraljevstva...”

Te tri države podnele su „kategoričan zahtev da on (Papa) zabrani Jezuitski red širom sveta.“ Papa se saglasio i zabranio Red. Vajshaupt, jezuitski sveštenik, verovatno je bio zabrinut zbog Papinog čina, moguće u toj meri da je poželeo da organizuje instituciju dovoljno snažnu koja bi mogla definitivno da uništi i samu Katoličku crkvu.

Delo pape Klimenta bilo je, međutim, kratkotrajno, jer je papa Pije VII, avgusta 1814. godine, jezuitima vratio sva pređašnja prava i privilegije.”

Rekonstrukcija jezuita pod Pijeom VII nije prošla nezapaženo u Sjedinjenim Državama, jer je bivši predsednik Džon Adams svome nasledniku, Tomasu Džefersonu, napisao: „Ne sviđa mi se ponovna pojava jezuita. Ako je ikada postojala grupa ljudi koja je zaslužila večno prokletstvo na zemlji... onda je to ovo društvo...”

Džeferson je odgovorio: „Kao i Vi, i ja ne odobravam ponovno uspostavljanje jezuita, jer to znaci korak unazad, iz svetla u tamu.”

Jezuiti su još u sporu sa Crkvom, kao što su bili u XVIII veku. Papa Pavle Jovan II, 28. februara 1982, rekao je jezuitima „da se drže dalje od politike i časnih rimokatoličkih tradicija.” Jedan članak u „U.S. News and World Report” posvećen delima Pape, govori o tome da su se jezuiti zaista mešali u poslove pojedinih država. U članku se kaže:

„Jezuiti su igrali vodeću ulogu u nikaragvanskoj sandinističkoj revoluciji. Pojedini jezuiti priključili su se komunističkim partijama. Jedan sveštenik u El Salvadoru tvrdio je da njegov Red radi na unapređenju marksizma i revolucije, a ne u korist Boga.”

Članak nastavlja i dalje, tvrdeći da su se jezuiti „priključili levičarskim pobunjenicima u Centralnoj Americi i na Filipinima, i da su se zalagali za stapanje marksizma i rimokatolicizma u tzv. „liberalnu teologiju.“

Vajshauptova netrpeljivost prema religiji manifestovala se u njegovoj zamisli da čovekova sposobnost mišljenja treba da daje moralni ton društvu, umesto da to čini učenje Biblije. Ova misao nije bila nova.

Biblija kaže da je prvom čoveku i ženi, Adamu i Evi, Bog rekao da ne jedu plodove sa drveta poznanja dobra i zla. Čovek nije trebalo da postavlja svoje moralne norme, trebalo je da sluša Božje zakone. Njega je iskušavao Satana nudeći mu da postane „kao Bog, da poznaje dobro i zlo,“ i da koristi svoj razum da bi odlučio šta je dobro a šta zlo.

Vajshauptovo pozivanje na čovekov razum, kojim bi se određivala njegova moralnost, nije bilo novo; i to je bio nastavak borbe između čovekovog razuma i učenja Božjih.

Kada je Mojsije doneo na Zemlju Božje zakone, u obliku Deset zapovesti, dogodio se jedan od najpoznatijih primera čovekove pobune protiv tih zakona. Dok je Mojsije bio odsutan, ljudi su sebi stvorili boga, nemo Zlatno tele, nesposobno da ponudi bilo kakva uputstva ili moralne pouke. Lako je klanjati se nečemu što ne zahteva ikakvu poslušnost niti daje zakone po kojima treba da se živi. Čovek je, znači, nastavio pobunu protiv Boga. Vajshaupt je taj trend produbio poučavajući da čovek može da se oslobodi emancipujući se od religije. Čak i ime organizacije, Iluminati (odnosno „Prosvetljeni“), otkriva njegovu naklonost isključivo ka čovekovom razumu. „Prosvetljeni“ bi bili oni koji poseduju najveću sposobnosti da dokuče istine Univerzuma prikupljene delovanjem ljudskog uma. Jednom oslobođen od religije, čisti razum izveo bi čoveka iz duhovne pustoši. Oni koji veruju u Božije učenje koje je čovek otkrivao putem Svetog pisma, nisu saglasni sa tim da su Božji zakoni ograničavanje čovekove slobode, već sasvim suprotno. Oni čoveku omogućavaju da uživa u slobodi bez straha da će mu drugi ugroziti život, slobodu i imovinu.

Zapovest „Ne ubij“ ograničava čoveku pravo da ubije drugog, ali na taj način ljudima se uvećava mogućnost da žive. „Ne ukradi,“ savetuje ljudima da puste druge da stiču svojinu koja im je potrebna za život. „Ne čini preljube“, obeshrabruje porok a hrabri vernost, i na taj način osnažuje svetost Božije institucije braka.

Božiji zakoni dozvoljavaju maksimalnu slobodu onima koji im se povinuju. Čovek postaje manje slobodan kada njegova žena, njegovo vlasništvo i sam njegov život, pripadaju onima koji misle da imaju prava da im to oduzmu.

Vajshaupt je čak priznao da je zasnovao novu religiju kada je osnovao Iluminati. Napisao je: „Nikad nisam mislio da ću postati osnivač nove vere.”

Dakle, cilj njegove religije bio je da religioznog čoveka zameni prosvetljenim čovekom: čovekom koji sve svoje probleme rešava koristeći svoj razum. Vajshaupt je objavio: „Razum će postati jedini čovekov kodeks.”

„Kada razum konačno postane ljudska religija, problem će, znači, biti rešen.”

Vajshaupt je verovao da je čovek proizvod svog okruženja i da bi mogao da bude srećan ukoliko bi to okruženje potpuno preobratio.

U današnje vreme, osnove ove filosofije nalazimo u sudovima koji oslobađaju kriminalce čak i pre nego što žrtve stignu da podnesu prijave protiv tih istih kriminalaca. Racionalni, prosvetljeni um vidi da su društvo i okruženje, a ne kriminalci, krivi zbog zlodela pojedinaca. Ovako mišljenje proizlazi iz stava da društvo mora biti kažnjeno zbog kriminalnih dela, a da kriminalac mora biti

vraćen u društvo da bi ga kaznio zato što nije udovoljilo njegovim potrebama. Vajshaupt, znači, religiju vidi kao problem zato što ona uči da se samo moralna sredstva mogu koristiti da bi se postigao moralni cilj. Ona mu je bila prepreka na putu ka postizanju željenog rezultata: potpune promene ljudskog društva. Napisao je: „Evo naše tajne! Zapamti da cilj opravdava sredstva, i da mudri moraju da koriste iste one načine da bi postigli dobro koje pokvareni koriste da bi činili zlo.”

Svaka delatnost, bila ona moralna ili nemoralna, postaje moralna i prihvatljiva članu Iluminata sve dok podupire ciljeve organizacije. Ubistva, pljačke, ratovi - sve postaje prihvatljivo za istinskog vernika nove religije.

Druga velika prepreka ljudskom napretku, prema Vajshauptu, jeste nacionalizam. „Nastankom nacije, narodi sveta prestali su da budu jedna velika porodica... Nacionalizam je zauzeo mesto ljubavi među ljudima.”

Vajshaupt nije bio anarhist (čovjek koji veruje u odsustvo vlasti) već je verovao da postoji potreba za svetskom vladom koja bi zamenila ono što su do tada predstavljale nacionalne vlade. Ovim entitetom, naravno, vladali bi članovi Iluminata: „Učenici (Iluminata) su ubeđeni da će Red vladati svetom. Svaki član stoga postaje vladar.”

Krajni cilj Iluminata, dakle, a samim tim i njihovih naslednika, postaje moć: svetska moć. Moć vladanja nad svim ljudima na svetu.

Budući da je Vajshaupt želeo da promeni ljudski život na način koji su podržavale samo njegove pristalice, bilo je neophodno da svoje ciljeve čuva u tajnosti od budućih žrtava. Napisao je: „Velika snaga našeg Reda leži u njegovoj tajnosti: nikada nemojte dozvoliti da se pojavi na bilo kom mestu pod svojim pravim imenom, već uvek pod lažnim imenom i drugom svrhom.”

Pod zaštitom tajnosti, Red je brzo rastao. Međutim, za razliku od svih tajnih organizacija koje kontrolišu takozvane komunističke organizacije, Iluminatati nisu privlačili „potlačene mase”, „niže” radničko-seljačke slojeve kojima bi, navodno, pomagali. To im nije ni bio cilj. Oni su privlačili ljude koji su bili u blizini vlasti, onaj društveni sloj koji je bio samo nešto ispod vladajućeg. Evo, recimo, nekih primera čija se pripadnost Iluminatima pokazala verodostojnom: markiz, baron, advokat, opat, princ, gradonačelnik, profesor, pukovnik, sveštenik i vojvoda. Ovo su položaji izvesnih pojedinaca koji su se, bez straha da budu otkriveni, tajno sastajali i kovali zaveru protiv vlasti, vojske, Crkve i poretka. To su bili ljudi koji nisu posedovali potpunu vlast na poljima na kojima su delovali, ali su u pripadnosti Iluminatima videli način za postizanje svoga cilja: lične moći.

Članovi Iluminata su na tajnim sastancima i u međusobnoj prepisci uvek koristili pseudonime da bi prikrili svoj pravi identitet. Vajshaupt je za sebe uzeo ime Spartaka, rimskog roba koji je stolicima ranije poveo ustanak protiv rimskih vlasti.

Koji je bio cilj ovih zaverenika?

Nesta Webster, jedan od najvećih istraživača Reda Iluminata, sumirala je njihove ciljeve ovako:

1. ukidanje monarhije i svih redovnih vlasti,
2. ukidanje privatne svojine,
3. ukidanje prava na nasleđe,
4. ukidanje patriotizma (nacionalizma),
5. ukidanje porodice (tj. braka i moralnosti i uvođenje društvenog obrazovanja dece),
6. ukidanje svih religija.

Godine 1777, Vajshaupt je iniciran u masonski red u ložu „Teodor” iz Minhena. Njegova namera prilikom priključivanja masonima nije bila da postane deo ovoga Reda, već da se u njega infiltrira, a zatim da ga celog stavi pod svoju kontrolu.

U stvari, masoni su održali svoj međunarodni kongres u Vilhelmsbadu, jula 1782, a iluminatstvo

se usadilo u Slobodno zidarstvo putem indoktrinacije masonskih vođa...“

Tajnovitost Iluminata je, međutim, probijena 1783, kada su „četiri profesora Marianen akademije pozvana pred istražni sud i ispitivana... o Iluminatima.”

Bavarske vlasti otkrile su filosofiju i ciljeve Iluminata i, što je još važnije, njihovu nameru da tu istu vlast zbace. Održana su saslušanja, i Red je bio zabranjen. Ali razotkrivanje ove organizacije za nju je bilo sreća u nesreći: članovi koji su pobjegli iz zemlje zbog progona od strane vlasti, nosili su iluminatstvo sa sobom i uspostavili nova tajna društva širom Evrope i Amerike.

Bavarske vlasti računale su na mogućnost ovakvog širenja i obavestile ostale evropske vlade o tačnim ciljevima Iluminata, no vladari Evrope nisu želeli da ih čuju. Ovakve odluke vratile su im se kasnije kao teška mora. Kao što je primetila Nesta Webster: „Sveobuhvatnost plana činila ga je neverovatnim, i vladari Evrope, odbivši da iluminatstvo shvate ozbiljno, odbacili su ga kao neku vrstu glupe fantazije.”

Činjenica da evropski vladari nisu verovali i ciljeve Iluminata problem je koji se danas pojavljuje širom sveta. Običnom posmatraču je teško da poveruje da tako gigantska i dobro organizovana zavera zaista postoji i da je sudbina koju su namenili svetu realna. Ova neverica javnosti je ono što zaveru gura ka uspehu i što joj omogućava da događaje planira na takav način da istina postaje toliko neverovatna i naopaka da niko ne želi da poveruje da je pripremana s namerom. Francuz po imenu Danton izjavio je (naravno na francuskom, a mi dajemo slobodan prevod): „Drskost, drskost, uvek drskost!“

Jedna od zemalja u koju su Iluminati pobjegli bila je Amerika. Prvo udruženje formirali su 1786, u Virdžiniji, a zatim u još četrnaest drugih gradova.²⁷ Organizovali su kaloitalijansko društvo i, u osvjet Američke revolucije, počeli su sebe da nazivaju jakobincima.

Veliki deo onoga što danas znamo o Iluminatima dolazi iz knjige koju je 1798. napisao profesor Džon Robison (John Robison), predavač prirodne filosofije na Univerzitetu u Edinburgu (Škotska). Puni naslov njegove knjige glasi: Dokazi zavere protiv svih religija i vlasti u Evropi, koja se priprema na tajnim sastancima Slobodnih zidara, Iluminata i njihovih društava.

Profesor Robison, i sam mason, dobio je poziv da se priključi Iluminatima, ali je osećao da treba da istraži Red pre nego što mu se pridruži. Robison je zaključio da je društvo formirano „zbog izričitog cilja podrivanja svih religijskih ustanova i zbacivanja svih postojećih vlasti u Evropi.”

Ovakve optužbe su među Robisonovom sabračom masonima bile govorenje gluvima, uostalom kao i danas. Jedna od promasonskih knjiga nosi naslov Enciklopedija Slobodnog zidarstva, a njen autor doktor Albert Maki (Albert Mackey), je i sam mason 33. stepena, što je najviši nivo koji se može dosegnuti u masonskom redu.

Doktor Maki je izneo sledeće mišljenje o knjizi profesora Robisona: „Mnoge od njegovih tvrdnji su neistinite, a njegovi argumenti su nelogični i naduvani, dok su poneki potpuno lažni. Njegova teorija zasnovana je na netačnim premisama a zaključivanje je pogrešno i nelogično.”

Napisao je još i ovo: „(Osnivač Iluminata je bio) masonski reformator. Vajshaupt nije mogao da bude monstrum kakvim su ga predstavljali njegovi neprijatelji.

U stvari, doktor Maki je hvalio Iluminatima: „Prvobitno stvaranje iluminatstva nesumnjivo je predstavljalo uzdizanje ljudske rase.”

Doktor Maki je negirao da su Iluminati pretnja civilizaciji jer je očigledno mislio da je organizacija nestala: ...“ krajem prošlog veka (do 1900), ona je prestala da postoji.”

Ovo može biti istina, što se tiče samoga imena Iluminata, ali postoje snažni dokazi očitovani, uglavnom, u ponavljanju njihove filosofije od strane duhovno srodnih organizacija da Red postoji, sa izmenjenim imenom i spoljnim obeležjima.

Godine 1798, ubrzo po objavljivanju dela profesora Robisona o iluminatima, jedan američki

sveštenik, velečasni G. V. Šnajder (G. W. Snyder), poslao je primerak knjige predsedniku Džordžu Vašingtonu, koji je veoma otvoreno pripadao masonskom redu. Predsednik Vašington je 25. septembra 1798. napisao pismo velečasnom Šnajderu: „Mnogo sam slušao o podlim i opasnim planovima i doktrinama Iluminata, ali nisam imao priliku da vidim ovu knjigu, sve dok mi je Vi, veoma ljubazno, niste poslali. Nije mi namera da sumnjam u činjenicu da se doktrina Iluminata nije raširila po Sjedinjenim Državama. Naprotiv, niko nije zadovoljniji zbog toga od mene... „34 No, nisu se svi oci-osnivači saglasili s predsednikom Vašingtonom. Tomas Džeferson je, pročitavši samo treći deo knjige opata Baruela (Abbe Barruel), još jednog autora koji je raskrinkao fluminate, napisao:” Delovi knjige koje je napisao Baruel odgovaraju luđaku iz Bedlema.” (Vebsterov rečnik navodi da je „Bedlem” bolnica za umobolne u Londonu, u Engleskoj).

Džeferson je o osnivanju Iluminata pisao ovako:

„Izgleda da je Vajshaupt jedan entuzijastički čovekoljubac. On veruje da je cilj Isusa Hrista bio objava savršenstva ljudskog lika. Vajshauptove zapovesti su Božja ljubav prema bližnjem.“ (Zaista je zaprepašujuće da dva čoveka pročitaju radove Vajshaupta ili dela ljudi koji su pisali o njemu, i da dođu do dva potpuno suprotna zaključka o njegovim namerama. Čak i danas ima onih koji brane Iluminate.)

Pojedini glasnjiji kritičari Iluminata veruju da su ovi zaverenici bili instrument koji je pokrenuo i samu Američku revoluciju. Međutim, jednostavno preispitivanje prirode ove revolucije pokazuje razliku između nje i revolucije koje su kreirali Iluminati. Časopis „Lajf” je to sasvim lepo učinio u seriji članaka o Američkoj revoluciji: „Američka revolucija bila je isključivo rat za nezavisnost. Ona je kasnijim revolucijama dala plemeniti ideal, a samoj Americi slobodu da bira svoju sudbinu, ali je strukturu američkog društva u svim suštinskim delovima ostavila netaknutom.”

Drugim rečima, Američka revolucija nije razorila porodicu, ukinula religiju niti eliminisala nacionalne granice, što su tri glavna cilja Iluminata Američka revolucija je vođena da bi se Sjedinjene Države odvojile od engleske uprave. Tu činjenicu potvrđuje i Deklaracija o nezavisnosti. Oci-osnivači su napisali: „Kada u toku istorijskih događaja za jedan narod postane nužno da raskine političke veze koje su ga spajale sa drugim...”

Ali, Iluminati jesu bili direktno umešani u druge revolucije, od kojih je najznačajnija Francuska revolucija iz 1789. godine.

Činjenica o njihovom učešću u revoluciji nije opštepoznata stvar. Tradicionalno objašnjenje Francuske revolucije je da se francuski narod, umoran od tlačenja od strane kralja Luja XVI i kraljice Marije Antoanete, podigao protiv monarhije i revoluciju počeo napadom na zatvor Bastilju. Ove aktivnosti, prema zvaničnim istorijskim zapisima, pokrenule su revoluciju, koja je kulminirala zbacivanjem monarhije i uspostavljanjem takozvane „Francuske republike.”

Francuzi proslavljaju početak svoje „revolucije” svakog 14. jula, na dan kada je pala Bastilja. To ide u prilog zaključku da je narod Francuske, istinski revoltiran, ustao i zbacio monarhiju. Ljudi koji su pomno proučavali Francusku revoluciju, međutim, otkrili su pravi razlog osvajanja Bastilje. Nesta Vebster je to objasnila ovako: „Plan za napad na Bastilju već je bio napravljen, ostalo je samo da se pokrene narod.

Cilj napada na Bastilju nije bio oslobađanje stotina „zatočenih političkih zatvorenika” koji su tamo, navodno, bili, već dobavljanje oružja potrebnog za počinjanje revolucije. Ovu tvrdnju potkrepljuje činjenica da je u „strašnoj” Bastilji „tlačitelja” Luja XVI gomila koja je prodrla u nju zatekla samo sedam zatvorenika: četvoricu falsifikatora, dvojicu luđaka i grofa De Solanža (Conte de Solanges), utamničenog zbog „monstruoznih zločina protiv čovečnosti”, i to na zahtev njegove porodice. U stvari, „memljiva, mračna tamnica zvrjala je prazna jer je poslednji politički zatvorenik u njoj bio prvi ministar Nekera još 1776.”

Druga pogrešna pretpostavka o uzrocima Francuske revolucije je da je revolucija bila delo masa francuskog naroda. Ovaj koncept, po kojem je veliki broj Francuza podržavao revoluciju, potpuno je pogrešan zato što je u stvarnosti „od 800.000 stanovnika Pariza svega nekih 1.000 ljudi učestvovalo u napadu na Bastilju... „

Oni koji su bili neposredno umešani u osvajanje Bastilje bili su, u stvari, plaćeni od strane ljudi koji su celom operacijom upravljali.

„Da su ti banditi s Juga (Francuske) namerno privučeni u Pariz 1789. primljeni u službu i plaćeni od strane vođa revolucije, činjenica je koju su potvrdili provereni autoriteti, koji su toliko brojni da ih nema smisla sve navoditi; činjenica od velike važnosti je i da su zaverenici znali da je takva mera neophodna, jer u izvođenju revolucije nisu mogli da se oslone na građane Pariza. Drugim rečima, uvoz kontingenta plaćenih bandita dosledno ruši teoriju da je revolucija bila nezaustavljivi narodni ustanak.”

Dodatak svemu ovome je i činjenica da nisu samo Francuzi upošljavani od strane zaverenika:

„Šarolika gomila ‘bandita’... žednih krvi, sastojala se ne samo od već pomenutih Marsejaca (Francuza s ‘Juga’ prethodno pomenutih) i Italijana, već takođe... i od velikog broja Nemaca...”

Čovek koji je bio u prilici da bude svedok opsade Bastilje je doktor Rigbi (Dr. Rigby), koji se nalazio u turističkoj poseti Parizu, upravo u vreme početka Francuske revolucije. Pisma koja je pisao svojoj ženi tih dana predstavljaju interesantno svedočenje onoga što se zaista događalo. Nesta Webster je komentarisala ova pisma u knjizi Francuska revolucija: „Opsada Bastilje izazvala je toliko malo meteža da je doktor Rigbi, nesvestan bilo kakvih neobičnih događaja, rano ujutru izašao da poseti vrtove Monsoa.”

Još jedan svedok Francuske revolucije bio je Lord Ekton (Lord Acton), koji je potvrdio da je u izazivanju Revolucije na delu bila skrivena ruka: „Zapanjujuća stvar kod Francuske revolucije je to što ona nije bila pobuna, već smišljeni plan. Kroz ovu vatru i dim naziremo dokaze sračunate organizacije. Upravljači su ostali pažljivo sakriveni i maskirani; ali nema sumnje u njihovo prisustvo od samog početka.”

Plan zaverenika bio je jednostavan: izazvati „narodni” gnev s namerom da se iskoristi za lične ciljeve. Stvorili su pet različitih problema da bi napravili utisak kako je za njih odgovoran sam Kralj. Nadali su se da će teški uslovi biti dovoljni da podignu na noge dovoljno ljudi koji bi se priključili onima koji su već bili unajmljeni, tako da izgleda da Revolucija zaista ima podršku naroda. Zaverenici bi tada kontrolisali događaje i postigli željene rezultate.

Prvi od veštački stvorenih problema bila je nestašica žita. Websterova kaže: „Montdžoi (Montjoie) tvrdi da su agenti koje je unajmio Vojvoda Orleanski (Due d’ Orleans) namerno pokupovali svo žito, koje su ili poslali van zemlje ili sakrili, s namerom da revoltiraju ljude.”

Dakle, Vojvoda Orleanski, član Iluminata, kupio je velike količine žita da bi ljudi svoje muke svalili na Kralja, jer su poverovali da je on izazvao nestašicu. Iluminati su, naravno, bili ti koji su raširili priču da je Kralj namerno izazvao nestašicu žita. Ova taktika slična je taktici koju je, nekih 160 godina kasnije, Jan Kozak opisao u knjizi Bez ispaljenog metka.

Drugi od problema bio je ogroman dug koji je naterao vlasti da dodatno oporezuju narod da bi otplatili dug. Državni dug iznosio je, smatra se, negde oko četiri i po milijardi livri, odnosno nekih 800 miliona ondašnjih američkih dolara. Francuska je taj novac pozajmila da bi pomogla Sjedinjene Države u Američkoj revoluciji 1776. godine. (Veza između francuskih Iluminata i oca-osnivača Amerike biće obrađena u sledećim poglavljima ove knjige.) Smatra se da je dve trećine celokupnog duga utišlo u tu svrhu.

Treća teškoća bila je lažni utisak da francuski narod gladuje. Doktor Rigbi, prethodno već pomenut, tvrdio je da „...se mogla videti nekolicina pripadnika najniže klase u besu, bez posla i u

bedi.” Nesta Webster je ovo podrobnije objasnila: „Doktor Rigbi nastavlja sa istom sklonošću ka divljenju - divljenju koje bismo mogli pripisati nedostatku oštroumlja da nije naglo prestalo po njegovom ulasku u Nemačku. Tu je naišao na ‘zemlju u kojoj je priroda bila isto tako izdašna kao i u Francuskoj, sa mnogo obradivog zemljišta, ali su stanovnici živeli pod tiranijom vlasti’. U Kelnu je video da su ‘tiranija i ugnjetavanje prevršili svaku meru’.“

Četvrti veliki problem koji su izazvali Iluminati i njihovi prijatelji, zaverenici u vlasti, bila je velika inflacija koja je radnike dovela do bankrotstva. Za kratko vreme odštampano je 35 miliona novčanica, i to je, takođe, bio delimičan uzrok nestašice. Odgovor vlasti na ovo bilo je uvođenje racionalnog snabdevanja, što je ljude još više razjarilo. I ova taktika slična je strategiji koju je opisao Jan Kozak.

Peto izvrtanje istine bila je navodna „ugnjetačka” vladavina kralja Luja XVI. Istina je da je Francuska bila, do revolucije, najnaprednija od svih evropskih zemalja. Francuska je držala jednu polovinu celokupne količine novca u opticaju u Evropi, a od 1720. do 1780. trgovina sa inostranstvom se učtverostručila. Polovina bogatstva Francuske nalazila se u rukama srednje klase, a „kmetovi” su posedovali više zemlje nego svi ostali. Kralj je bio ukinuo prinudni rad kod javnih radova u Francuskoj a mučenje u postupku ispitivanja uhapšenika stavio van zakona. Kralj je, uz to, osnivao bolnice, škole, reformisao zakone zemlje i izgradio brojne mostove kako bi u unutrašnjosti zemlje olakšao promet roba.

U prvoj od nekoliko „revolucija” koje ćemo ispitati u ovoj knjizi vidimo, dakle, klasični primer zavere na delu. Dobronamerni kralj podsticao je uzdizanje srednje klase nadajući se boljem i zdravijem društvu. Takva situacija je bila nepodnošljiva za ljude koji su pripadali sloju neposredno ispod vladajuće klase, pošto je srednja klasa postajala snaga za sebe.

Zaverenici su pretendovali da sruše ne samo Kralja i vladajuću klasu, već isto tako i srednju klasu.

Neprijatelj svake zavere je uvek srednja klasa. U sledećim poglavljima ove knjige, koja se bavi drugim revolucijama, videće se da je cilj zaverenika uvek uperen protiv ove klase i da se „revolucije” zato i pokreću.

Znači, Francuska revolucija bila je prevara i obmana. Ljudi su bili izmanipulisani iz razloga koji im nisu bili poznati.

Nevidljiva ruka koja je upravljala celom Francuskom revolucijom bili su Iluminati, koji su postojali tek trinaest godina, a ipak su bili dovoljno moćni da izazovu revoluciju u jednoj od najvećih zemalja na svetu.

Ali članovi Iluminata napravili su planove za revoluciju godinama ranije i infiltrirali su se u drugu tajnu organizaciju, masone: „Galopirajuće približavanje revolucije u Francuskoj 1789. pomoglo je, u prethodnim dekadama, narastajuće masonsko bogatstvo.”

Slobodno zidarstvo došlo je u Francusku 1725, ali do 1772. organizacija se podelila na dve grupe, od kojih je jedna postala poznata kao Loža „Veliki Orijent” Francuske. Prvi veliki majstor lože - što bi bio neki ekvivalent za predsednika - bio je Vojvoda Orleanski, takode i član Iluminata. Loža „Veliki Orijent” brzo se širila celom Francuskom, tako da je do 1789. imala ukupno 600 loža u zemlji (dok je 1772. imala svega 104 lože). Članovi „Velikog Orijenta” bili su veoma aktivni u učestvovanju u vlasti, budući da je od 605 članova francuskog parlamenta njih 447 pripadalo ovoj Loži.

Plan Iluminata bio je da se infiltriraju u masonski red, zatim da ga pretvore u svoj ogranak a da potom njegovu tajnost iskoriste kao oružje za zbacivanje monarhije. Nova glavna vlast trebalo je da postane Vojvoda Orleanski. Strategija je delovala nakratko, ali je kasnije Vojvoda platio najveću kaznu za izdaju Francuske: završio je na giljotini.

Šta je tada francuskom narodu ponuđeno umesto starog društva? Šta je trebalo da bude vodeća snaga iza novog društva koje su ponudili Iluminati?

Na to pitanje odgovorio je jedan autor koji je pomno proučio revoluciju: „Francuska revolucija predstavlja prvi pokušaj korišćenja religije razuma... koja je trebalo da predstavlja osnove poretka u društvu.”

Novembra 1793, „...mnoštvo ljudi okupilo se u crkvi Notr Dam da bi se klanjalo Boginji razuma koju je oličavala jedna glumica... koja je Vladinim dekretom postavljena naga iznad oltara...”

Francuska revolucija je, dakle, bila smišljena da bi Boga zamenila „Boginjom Razuma.“ Zaverenici su francuskom narodu ponudili suštinski program Iluminata: čovekov um rešiće sve njegove probleme.

Uprkos svim dokazima o planiranju, međutim, još ima mnogo ljudi koji veruju da je Francuska revolucija bila spontana pobuna potlačenih masa koje su se digle protiv kralja-tiranina. Časopis „Lajf” je u seriji članaka o ovom događaju napisao: „Francusku revoluciju nisu planirali i podstakli zaverenici. Ona je bila rezultat spontanog ustanka naroda u Francuskoj...”

9

NENASILNE ORGANIZACIJE

Karl Marks, takozvani „otac komunizma”, formulisao je dva metoda za postizanje komunističke države: nasilni metod, i nenasilni metod.

Nasilni metod isproban je u Francuskoj revoluciji 1789, komunističkim revolucijama u Evropi 1848, i u revolucijama u Rusiji 1905. i 1917. godine.

Nenasilnim metodom socijalizovana je engleska država, a on se primenjuje i u nametanju socijalizma Sjedinjenim Državama.

Veoma često, ova dva metoda koriste se zajedno, za postizanje cilja koji im je zajednički: komunističke države. U nekim situacijama ovi metodi se, tobože, suprotstavljaju jedan drugome. No, rezultat je uvek isti: socijalizam (komunizam) sve više se širi.

Nenasilni metod najbolje ćemo shvatiti ako proučimo različite organizacije koje promovišu marksističke ciljeve.

Tajna uspeha ovog metoda leži u sposobnosti da se antikomunisti navedu da podrže komunistička sredstva i ciljeve. Oni bivaju uključeni u rad različitih organizacija koje su osnovali komunisti, a koje nose bezazlena ili zvučna imena. Najčešće, ljudi koji im se priključuju ne shvataju u potpunosti pravu prirodu i svrhu tih organizacija.

Ovu strategiju otkrio je 1938. u Rusiji sekretar Kominteme Georgi Dimitrov, koji je rekao:

„Pustimo naše prijatelje da obave posao. Moramo uvek imati na umu da jedan simpatizer generalno vredi više nego tuce militantnih komunista. Naši prijatelji moraju umesto nas da zbune neprijatelja, da sprovedu naše glavne direktive i da za našu stvar mobilišu ljude koji ne misle kao mi, i do kojih mi nikada ne bismo mogli da dopremo.”

ROUDSOVA STIPENDIJA

Sesil Rouds (Cecil Rhodes), čovek koji je u Južnoj Africi krajem XIX veka nagomilao bogatstvo u zlatu i dijamantima, uz finansijsku podršku Rotšilda, imao je viziju (pored zgrtanja novca) koja ga je opsedala celoga života. Njegov cilj ...“bio je da ujedini sve narode koji govore engleskim jezikom i da sav ostali nastanjeni svet stavi pod njihovu kontrolu.”

Biograf gospodina Roudsa kaže: „Svetska vlada bila je Roudsova najveća želja”.

Posle smrti gospodina Roudsa, u njegovom testamentu pronađen je program stipendiranja po kojem bi mladi, inteligentni ljudi dobili mogućnost da studiraju u Engleskoj. Između dve i tri hiljade mladih ljudi u najboljem dobu dobilo bi njegovu stipendiju i na taj način „utisnuli u svest u najprijemčivijem dobu svoga života san svoga dobrotvora.”

San toga „dobrotvora” bio je, naravno, Svetska vlada.

Neki od poznatijih Roudsovih stipendista iz Amerike bili su: Din Rask (Dean Rusk), bivši državni sekretar, Volt Vajtmen Rostou (Walt Whitman Rostow), visoki Vladin službenik, Dž. Vilijem Fulbrajt, bivši senator, Nikolas Kacenbah (Nicholas Katzenbach), bivši javni tužilac, Fren Čerč (Frank Charch) bivši senator, Hauard K. Smit (Howard K. Smith), bivši politički komentator na televiziji, i senator Bil Bredli (Bill Bradley). Ko god da je proučavao izborne govore i javne nastupe ovih ljudi, mora se saglasiti s tim da se ni za jednog od njih ne može reći da je „konzervativan.“

FABIJANSKO DRUŠTVO

Fabijansko društvo je engleska organizacija osnovana 1884. godine. Dobila je naziv po rimskom vojskovođi iz trećeg veka Kvintusu Fabijusu Maksimusu koji se uspešno borio protiv Hanibala. Fabijanci su upoznali tajnu njegove strategije: nikada se ne suprotstavljaj neprijatelju direktno, na otvorenom bojnopolju, već ga pobeđuj postepeno, serijom mnogih bitaka, i uvek se povlači posle svakog uspešnog napada. Fabijus je bio uspešan u gerilskom ratu, koristeći jednostavnu strategiju strpljivog, postepenog napredovanja. Znao je da moćne Hanibalove armije nikada ne bi mogao da porazi u otvorenoj bici, jer je imao manje ljudi. Stoga nikada nije pristajao na direktnu borbu. Tu i takvu strategiju usvojili su „Fabijanci.“ Znali su da snage slobodnog preduzetništva poseduju superiornu filosofiju i da sa njima nikada ne smeju direktno da se suče. Morali su da se zadovolje serijom malih pobeda čiji će krajnji zbir predstavljati veličanstvenu pobedu i konačni trijumf socijalizma.

Njihov prvobitni simbol bila je kornjača, koja je označavala sporo, postepeno kretanje unapred, no kasnije je promenjen vukom u jagnjećoj koži, „...kako je predložio Džordž Bernard Šo (član Fabijanskog društva), smatrajući da ovaj heraldički simbol mnogo bolje odslikava suštinu Fabijanskog društva.”

Filosofija Društva je jednostavna. Napisana je 1887. godine, i svaki član je dužan da je se pridržava. Ona glasi:

„Fabijansko društvo ima za cilj reorganizaciju društva putem oslobođenja zemljišnog i industrijskog kapitala iz ruku pojedinaca i klasa... Društvo, shodno tome, radi na ukidanju privatnog vlasništva nad zemljom...”

Fabijansko društvo obznanilo je, u stvari, osnovne postavke marksizma: ukidanje privatne svojine, u ovom slučaju, svojine nad zemljom. Zatim se priključilo nenasilnom ogranku marksističke zavere, prihvatajući nenasilni, postepeni put ka totalnoj vladi.

Celokupnu strategiju detaljno je opisao H.Dž. Vels (H. G. Wells), poznati pisac naučne fantastike i član Fabijanskog društva:

„Maloj grupi Engleza koji su osnovali fabijanski sociolozi biće, uglavnom, ostavljeno da stvore treći idejni sistem za rastuću koncepciju socijalizma, koji bi preobratio revolucionarni socijalizam u administrativni socijalizam. Socijalizam će prestati da bude otvorena revolucija, i postaće zavera.”

Džordž Orvel je, isto tako, bio član Fabijanskog društva. U romanu 1984. jedan lik po imenu O’Brajen kaže: „Mi znamo da niko ne grabi vlast s namerom da je napusti. Moć nije sredstvo, ona je cilj. Ljudi ne uspostavljaju diktature da bi zaštitili revolucije, oni podižu revolucije da bi uspostavili diktature.”

Svi naponi fabijanskih socijalista urodili su plodom 1905. godine, kada su u Londonu ugostili jedan ogranak pristalica nasilnog marksističkog metoda dolaska na vlast, boljševičke komuniste. Glavni cilj londonskog sastanka bio je da fabijanci pozajme novac boljševicima, kako bi izveli revoluciju u Rusiji 1905. godine. Džon Majnrad Kejns, još jedan pripadnik Fabijanskog društva, prisustvovao je tom sastanku, i u jednom pismu, upućenom majci, u poverenju je saopštio sledeće: Jedini put koji mi je otvoren jeste da budem lagani boljševik.”

Kejns je kasnije i delom potvrdio da deli boljševičku želju za uništenjem sistema slobodnog preduzetništva. Tvrdio je da će njegove ekonomske ideje biti „eutanzija (ubistvo iz milosrđa) kapitalizma.”

Benito Musolini, vođa italijanskih fašista, pročitao je neke Kejnsove radove i lično iskazao svoje odobravanje njegovih stavova. Rekao je: „Fašizam se u potpunosti saglašava sa gospodinom Mejnardom Kejnsom, uprkos njegovoj dobro znanoj liberalnoj poziciji. U stvari, odlična knjižica gospodina Kejnsa Kraj laissez-fairea, može da posluži kao odličan uvod u fašističku ekonomiju. Jedva da u njoj ima nečega čemu bi prigovorili, a ima mnogo toga čemu aplaudiramo. Kejnsove ideje načinile su ga „po opštem mišljenju, najuticajnijim ekonomistom ovog veka,“ kako je to rekao drugi stručnjak za ekonomiju, Džon Kenet Galbrajt.

Ima, međutim, i ekonomista koji se ne saglašavaju sa ovakvim stavom. Jedan od njih, Fridrih fon Hajek, to je ovako obrazložio: „Odgovornost za sadašnju inflaciju koja vlada u celom svetu - žao mi je što moram da kažem - direktno i potpuno leži na ekonomistima koji su prihvatili učenja lorda Kejnsa. Vlade širom sveta su po njihovim savetima, čak i po nagovoru, finansirale rastuće troškove stvaranjem (štampanjem) novca u tolikoj meri da bi svaki ugledniji ekonomist pre Kejnsa lako mogao da predvidi da će to izazvati vrstu inflacije koju smo dobili.”

Na žalost, svet ne sluša doktora Hajeka, i pored toga što je 1974. dobio Nobelovu nagradu za ekonomske nauke, a inflacija se pojavljuje kad god se slušaju ekonomisti koji slede Kejnsa.

LONDONSKA ŠKOLA ZA EKONOMIJU

Sidni Veb (Sidney Webb), jedan od osnivača Fabijanskog društva, stvorio je i školu koja je imala cilj da širi ideje socijalizma sinovima velikih bogataša. Bila je to „Londonska škola za ekonomiju”. U početku, njene fondove finansirali su najbogatiji: Rokfelerova fondacija, Karnegijeva fondacija za Ujedinjeno Kraljevstvo, gospođa Ernest Elmhirst (Ernest Elmhirst), udovica Vilijarda Strajta (Williard Straight), partnera Dž. P. Morgana, i mnogi drugi.

Najpoznatiji studenti koji su pohađali ovu školu su: Džozef Kenedi, junior, sin Džozefa Kenedija, senatora, koji je želeo da postane prvi katolički predsednik SAD; Džon Kenedi, koji je kasnije postao predsednik, Dejvid Rokfeler, Robert Kenedi junior, sin Roberta Kenedija; senator Denijel Majnihan (Daniel Moynihan); Džomo Kenijata (Jomo Kenyatta), čovek koji je kasnije formirao afričku terorističku organizaciju Mau-Mau koja je pobila hiljade njegovih zemljaka - Afrikanaca; i Erik Siverid (Eric Sevareid), značajna ličnost televizijske mreže CBS.

SAVET ZA INOSTRANE ODNOSI (CFR)

Tomas Džeferson je pokušao da upozori Amerikance na opasnosti međunarodne zavere kada je izjavio: „Pojedinačna tiranska dela mogu se pripisati slučajnom, dnevnom stavu, ali serija ugnjetavanja započeta u kritičnom periodu i dosledno nastavljena posle svake promene Kabineta suviše jasno pokazuje nameran, sistematičan plan koji nas baca u ropstvo.”

Džeferson je želeo da odgovori na pitanje: „Zašto se ništa ne menja?”, koje postavljaju oni koji glasaju za promene u američkoj vladi, dajući svoje glasove opozicionoj partiji. Ako se sve odvija na isti način, bili na vlasti republikanci ili demokrati, onda je sasvim razumno verovati da postoji

zavera. To bi, u suštini, značile Džefersonove reči.

Mnogi smatraju da je osnovni razlog izostanka promena i kad se administracije menjaju, postojanje Saveta za inostrane odnose. Savet za inostrane odnose (Council on Foreign Relations - CFR) formiran je u Njujorku 29.jula 1921. godine.

Iako danas ova organizacija broji oko 2 000 članova koji pripadaju najelitnijim krugovima vlasti, biznisa, finansija, komunikacija i univerziteta, ona je među Amerikancima gotovo nepoznata. Glavni razlog leži u činjenici da Član 2. poslovnika CFR-a zahteva da sastanci ove grupe budu potpuno zatvoreni. Ako bi neki član, bez odobrenja, pustio u javnost neku informaciju sa sastanka, bio bi odmah isključen, bez prava na žalbu.

Savet za inostrane odnose osnovala je grupa „intelektualaca” koji su smatrali da postoji potreba za Svetskom vladom, za koju narod Amerike nije spreman. Pošto projekt uključenja u Društvo naroda nije prihvaćen u Senatu, osnivači CFR-a su ovu organizaciju stvorili sa isključivim ciljem da pripreme narod za prihvatanje Svetske vlade kao jedinog rešenja za probleme u svetu. Među osnivačima su se nalazili mnogi koji su, posle Prvog svetskog rata, učestvovali u potpisivanju Versajskog ugovora: pukovnik Edvard Mendel Haus, autor knjige Filip Dru, upravljajući; Volter Lipman, koji će postati jedan od najpoznatijih novinara liberalnog establišmenta; Džon Foster Dals, koji će kasnije biti državni sekretar predsednika Ajzenhauera, Alen Dals, kasniji direktor Centralne obaveštajne agencije (CIA) i Kristijan Herter (Christian Herter), koji je zamenio Dalsa na mestu državnog sekretara.

Novac za osnivanje CFR-a došao je od Dž. P. Morgana, Džona D. Rokfelera, Bernarda Baruha, Pola Varburga, Ota Kana (Otto Kahn) i Jakoba Šifa.

Svoje ciljeve CFR je kontinuirano izlagao Amerikancima kroz razne publikacije, od kojih je najpoznatiji časopis „Inostrani poslovi” (Foreign Affairs). Pored toga, često su stavovi ove organizacije izlazili u posebnim tematskim časopisima, kao što je, recimo, „Studio”. U broju 7 ovog časopisa (od 25.novembra 1959) objavljen je dokument koji iznosi pravi cilj CFR-a, a to je: „izgradnja novog međunarodnog poretka koji bi mogao da odgovori zahtevima sveta za mirom i društvenim i ekonomskim promenama... međunarodnog poretka koji bi... uključivao i države koje su sebe proglasile socijalističkim (komunističkim) zemljama.”

Reči „novi međunarodni poredak” su, u stvari, ključne i one se odnose na Svetsku vladu. Bivši član CFR-a, admiral u penziji, Čester Vord (Chester Ward), o ciljevima ove organizacije je napisao sledeće:

„Najmoćnija klika u ovoj elitističkoj grupi ima jedan zajednički cilj - ona želi da iznudi predaju suvereniteta i nacionalne nezavisnosti Sjedinjenih Država. Druga klika međunarodnih članova CFR-a... obuhvata internacionalne bankare sa Vol strita i njihove ključne agente. Oni prvenstveno žele da dobiju bankarski monopol nad svetom, koja god sila na kraju bude kontrolisala globalnu vladu. Svi oni bi, najverovatnije, želeli da ta sila budu svemoćne Ujedinjene nacije; spremni su, međutim, da se založe za i u korist Svetske vlade koju bi kontrolisali sovjetski komunisti, ukoliko bi im suverenost SAD ikada bila predata u ruke.”

Risijev (Reece) Komitet kongresa za preispitivanje rada fondacija, zamerio je Savetu za inostrane odnose zbog toga što nije „objektivan”. Rekao je da „delovanje CFR-a nije objektivno ali da je pretežno usmereno ka promovisanju globalističkog koncepta.”

Den Smut (Dan Smoot), jedan od prvih koji se bavio Savetom za inostrane odnose, sumirao je njegovo delovanje na sledeći način: „Krajnji cilj Saveta za inostrane odnose... je... kreiranje svetskog socijalističkog sistema i zvanično učešće Sjedinjenih Država u tome.”

Admiral Vord je dodao da se veliki uticaj CFR koristi u svrhu „promocije razoružanja i ograničavanja suvereniteta SAD i njegove nacionalne nezavisnosti u korist jedne svemoćne Svetske

vlade.”

Jasno je da su se osnivači CFR-a, koji su, uzgred rečeno, učestvovali i u donošenju Povelje Društva naroda (Volter Lipman, Alen Dals i Kristijan Herter), nadali da će se Svetska vlada oformiti posle Prvog svetskog rata, jer je s tim ciljem i bio vođen. (O vezi Svetske vlade i Prvog svetskog rata govorićemo u narednim poglavljima).

Štaviše, predsednik Vudrou Vilson je u svom čuvenom govoru „U četrnaest tačaka”, od 8. januara 1918, izjavio da se ...“...mora formirati opšte udruženje država...”

Savet za inostrane odnose je bio dobro zastupljen i prilikom sastavljanja druge moguće Svetske vlade, odnosno organizacije Ujedinjenih nacija (1945. godine), pošto je Društvo naroda u svom pokušaju njihovog uspostavljanja propalo. Zastrašujuća je činjenica da je u američkoj delegaciji prilikom formiranja Ujedinjenih nacija bilo 47 članova CFR-a, uključujući Edvarda Stetinijusa (Edward Stettinius), tadašnjeg državnog sekretara, Džona Foster Dalsa, Nelsona Rokfelera, Adlaja Stivensona (Adlai Stevenson) i prvog predsedavajućeg Ujedinjenih nacija, Aldžera Hisa (Alger Hiss).

Savet za inostrane odnose je, isto tako, obznanio i svoje prisustvo u Vašingtonu: „Njegovo članstvo je već generacijama glavni izvor za regrutovanje visokih Vladinih službenika, kako za demokratsku tako i za republikansku administraciju u Vašingtonu.”

Henri Mek Kloj (Henry McCloy), pomoćnik sekretara, zadužen za pitanja personala kod ministra rata Henrija Stimsona (Henry Stimson), i član CFR-a, dao nam je tipičan opis delovanja ove organizacije: „Kad god nam je (u Ministarstvu) bio potreban čovek, prelistali bismo spisak članova CFR-a, i uputili poziv u Njujork (gde je glavni štab Saveta za inostrane odnose).”

Opaska gospodina Mek Kloja o tome kako se iz redova CFR-a biraju ljudi za važna mesta u vlasti, je, na žalost, tačna. Od osamnaest sekretara državne blagajne od 1921. do danas, dvanaestorica su bili članovi Saveta za inostrane odnose.

Od šesnaest državnih sekretara, dvanaestorica su pripadali CFR-u. Ministarstvo odbrane, formirano 1947, imalo je do danas ukupno petnaestoricu sekretara. Devetorica od njih bili su članovi Saveta za inostrane odnose. Centralna obaveštajna agencija (CIA) takođe je ustanovljena 1947. godine. Od njenih jedanaest direktora, sedmorica su bili iz Saveta za inostrane odnose.

Šestorica od sedmorice komandanata Vojne akademije „Vest point”, svaki vrhovni zapovednik savezničkih vojnih snaga u Evropi, i svaki američki ambasador pri NATO-u do sada - bili su članovi CFR-a.

Ni drugi ogranci izvršne vlasti nisu mogli da prođu bez pečata CFR-a. U svakoj administraciji, i republikanskoj i demokratskoj, postoje četiri ključna mesta, koja su, gotovo bez izuzetka, uvek popunjavali pripadnici CFR-a. To su: savetnik za nacionalnu bezbednost, državni sekretar, sekretar odbrane i sekretar Državne blagajne.

Najskorija potvrda ove činjenice došla je od predsednika Ronalda Regana koji je naimenovao tri člana CFR-a na ova četiri položaja: Aleksandera Hejga (Alexander Haig) za državnog sekretara, Kaspara Vajnbergera (Caspar Weinberger) za sekretara odbrane i Donalda Rigana (Donald Regan) za sekretara Državne blagajne.

Četvrti položaj (Savet za nacionalnu bezbednost) dobio je Ričard Alen (Richard Allen), koji nije član CFR-a. Međutim, njega je predsednik Regan, veoma brzo po naimenovanju, smenio. Čak je i zakonodavni organ vlasti imao veliki broj članova Saveta za inostrane odnose. Godine 1978, petnaest senatora pripadalo je ovoj organizaciji. U važnom glasanju u Senatu, prilikom predloga da se Panamski kanal prepusti na upravljanje Panami, svi su oni glasali za taj predlog. Treba, znači, pretpostaviti da se Savet za inostrane odnose zalagao za ustupanje Kanala panamskim vlastima.

Ipak, najveći uticaj CFR je iskazao prilikom izbora za predsednika i potpredsednika Sjedinjenih Američkih Država. On je bio veoma aktivan u obe partije, upravo onako kao što je doktor Kerol Kvigli i napisao u knjizi Tragedija i nada. Citiramo doktora Kviglija: „Poslovni interesi zaista pomažu obema stranama, dozvoljavajući povremeno da se one menjaju na vlasti, ne bi li se tako prikrilo njihov uticaj. Oni ponekad ohrabruju neki nezavisan potez političara, dopuštajući na taj način izabranom da veruje kako zaista sprovodi politiku po sopstvenoj volji.”

Savet za inostrane odnose je kontrolisao neke od proteklih izbora, dajući glasačima pravo da izaberu jedino nekog od njihovih kandidata:

GODINA	DEMOKRATSKI KANDIDAT	REPUBLIKANSKI KANDIDAT
1952.	Adlaj Stivenson	Dvajt Ajzenhauer
1956.	Adlaj Stivenson	Dvajt Ajzenhauer
1960.	Džon Kenedi	Ričard Nikson
1964.	niko	niko
1968.	Hjubert Hamfri	Ričard Nikson
1972.	Džordž Mek Gavern *	Ričard Nikson
1976.	Džimi Karter **	Džerald Ford ***
1980.	Džimi Karter **	Ronald Regan ****
1984.	Volter Modejl *****	Ronald Regan ****

* Džordž Mek Cavern kasnije se priključio CFR-u, ali nije bio član tokom izbora.

** Džimi Karter nije bio član CFR-a tokom izborne trke, već je to postao 1983. On je međutim, bio član Trilateralne komisije, sestrinske organizacije CFR-a.

*** Džerald Ford nije bio član CFR-a, ali je bio na sastancima Bilderberg grupe, koja je tesno povezana sa CFR-om.

**** Ronald Regan nije bio član CFR-a, ali je Džordž Buš, njegov potpredsednik, bio član Trilateralne komisije i CFR-a.

***** Volter Mondejl je tada bio član Trilateralne komisije, a danas je član i CFR-a.

(U jednoj brošuri pod nazivom „Američki ekonomski sistem,“ komunizam je definisan kao „...socijalistička ekonomija kojom vlada jedna politička partija.” Postoje ljudi koji veruju da i Amerikom vlada „jedna politička partija”: Savet za inostrane odnose.)

Pogo, lik iz stripa koji svakodnevno izlazi u novinama, u jednoj sekvenci je promrmljao: „Kako da znam šta da kažem kad mi niste rekli kako da mislim.“

Jedan od ciljeva velikih medija danas jeste da saopšte Amerikancima kako da misle i šta da kažu, upravo kao što je Pogo rekao. Savet za inostrane odnose je odigrao glavnu ulogu u ovoj indoktrinaciji, i to tako što je u svoje redove primio vlasnike, autore, novinare i televizijske voditelje.

Ova kontrola nad medijima u Americi započela je 1915. godine, sudeći prema kongresmenu toga doba Oskaru Kolaveju (Oscar Callaway), čije su reči ostale u kongresnim zapisima:

„Marta 1915. godine, kompanija Dž. P. Morgana... okupila je dvanaesticu poznatih ljudi iz novinarskog sveta i zaposlila ih sa ciljem da izaberu najuticajnije novine u Sjedinjenim Državama, a zaposlila je i određen broj ljudi, dovoljan da kontroliše generalnu politiku dnevnih novina u Americi. Ova dvanaestorica su obavili posao, odabравši 179 novina. Zatim je započeo proces eliminacije da bi se došlo do suštinski najvažnijih, onih koje treba kontrolisati. Našli su da je neophodno kupiti kontrolu nad 25 zaista najuticajnih novina. Za svaku od ovih novina nađen je urednik koji će pravilno nadgledati i odabirati informacije o pitanjima vojne problematike, finansijske politike, opšte spremnosti za rat i drugih problema nacionalne i međunarodne prirode,

imajući pri tom u vidu interese ljudi koji su ove novine u međuvremenu kupili.”

Početna kontrola nad novinama proširila se na sve medije. Činjenica je da danas članovi CFR-a ili poseduju velike medije ili sprovode neposrednu kontrolu nad njima. Pogledajmo broj članova CFR-a koji su oktobra 1980. bili na platnom spisku najvećih medijskih kuća.

TELEVIZIJSKE MREŽE:

CBS 12

NBC 8

RCA korporacija 7

ABC 5

TELEGRAFSKE AGENCIJE:

„Asošijeted pres” 5

„Junajted pres” 1

NOVINE:

„Njujork tajms” 8

„Vašington post” 3

Dou Džons i komp. (vlasnik „Vol strlt žurnala”) 5

„Tajms miror” (Vlasnik „Los Andeles tajmsa”) 2

„Filadelfija enterprajzis” (vlasnik „Čikago sandej tajmsa”) 3

„Njujork dejli njus” 1

ČASOPISI:

Tajm korporacija

(vlasnik „Forčuna“, „Lajfa“, „Manija“, „Pipla“,

„Sport ilustrejtida” i „Tajma”) 8

„Njusvik” 3

„Riders dajdžest” 2

„Atlantik mantli” 1

„Harpers magazin” 1

„Nešnel rivju” 1

VODEĆI NOVINARI (članovi CFR-a): Markis Čajlds (Marquis Childs) Džozef Kraft (Joseph Craft) Bil Mojers (Bill Moyers)

(Da li je moguće da je časopis „Lajf”, u seriji članaka o revoluciji, koje smo već pominjali, namerno fabrikovao zaključke kako nije bilo nikakve zavere u revolucijama pomenutim u ovoj knjizi? Postoji li zaista zavera koje je „Lajf” svestan ali pokušava da je sakrije od javnosti? Na ova pitanja najbolje će odgovoriti sam čitalac.)

Mnogi od vodećih američkih izdavača časopisa i novinskih urednika pohađali su neku od dve najuglednije novinarske škole u Sjedinjenim Državama: Kolumbiju ili Harvard. Predsednici ove dve institucije su, naravno, članovi CFR-a. Njihova funkcija je da osiguraju da studenti koji pohađaju nastavu nauče ono što Savet za inostrane odnose želi, tako da bi kasnije, kada postanu novinari, u raznim medijima pružali javnosti sliku koju CFR zamisli.

Herman Dinsmor (Herman Dinsmore), koji je od 1951. do 1960. bio urednik „Njujork tajmsa” za inostranstvo, svedoči da mediji koje kontroliše CFR zaista namerno „štимуju” vesti: „Njujork tajms... je svesno skrenuo na takozvani liberalni pogled na svet.” I: „Pozitivno i negativno, Tajms je, sa svim svojim ugledom, od Drugog svetskog rata naovamo, gotovo uvek bio na strani komunista.”

„Njujork tajms” ima moto koji se koristi kao filosofija prilikom određivanja šta će se štampati:

„Sve vesti koje odgovaraju da budu odštampane”.

Gospodin Dinsmor je napisao i knjigu pod nazivom: Sve vesti koje odgovaraju.

Činjenica koju je otkrio gospodin Dinsmor, da „Njujork tajms” podržava komunistički pogled na svet, nije neko otkrovenje, pošto je i ranije bilo ljudi koji su tvrdili istu stvar. U knjizi Svedok, Vajtaker Čejmbers (Whittaker Chambers), bivši član Komunističke partije Sjedinjenih Država, napisao je: „Verovatno ne postoji važniji časopis ili novina u zemlji u koji komunisti nisu prodrli do određenog stepena.”

Ono što je najhitnije da se shvati jeste da većinu najvažnijih časopisa i novina ili poseduju ili kontrolišu članovi Saveta za inostrane odnose. Na pitanje zašto mediji pod kontrolom CFR-a dozvoljavaju komunističku infiltraciju u novine i časopise, niko iz tih medija ne daje odgovor. Sledeći važan način indoktrinacije, pogotovo mladih, prema određenom pogledu na svet u državi, jeste muzika.

Neko je jednom napisao: „Poznajem veoma pametnog čoveka koji veruje da, ako se čoveku dozvoli da napiše sve pesme koje želi, on ne treba da brine ko će praviti zakone u državi”. En Lenders (Ann Landers), nacionalni sindikalni savetnik, dugo se opirala da prizna kako je muzika koju slušaju mladi opasna za njihov um, međutim, oktobra 1979. dala je sledeću izjavu: „Dugo sam slušala priče o tome kako su stihovi rockandroll pesama puni prljavština, pa sam odlučila da ih konačno čujem. Dvadeset tri godine ovog posla načinilo me je imunom na šokove, no neki od stihova koje sam čula bili su neverovatno grubo.” Ta prljavština u stihovima nije slučajna. Industrija muzičke produkcije koristi mlade ljude u veoma važne svrhe. Geri Alen je pokušao i ovo da objasni:

„Omladina veruje da se buni protiv establišmenta. Međutim, establišment poseduje i upravlja radio i TV stanicama, velikim časopisima i industrijom muzičke produkcije koja je stvorila rokmuzeiku a njene izvođače načinila moćnim faktorima u životu Amerikanaca. Zar se ne čini čudnim da bi isti onaj establišment koji je iskoristio masmedije da bi ismejao i ocrnio antikomunistički pokret, sada otvorio vrata ljudima koji misle da su neprijatelji tog establišmenta?”

Vežu između muzike i njenog cilja objasnio je Timoti Liri (Timothy Leary), samoproklamovani kralj droge LSD: „Osoba koja tvrdi... da rokenrol muzika ohrabruje klince da uzimaju drogu, potpuno je u pravu. To je deo naše zavere... Droge su najefikasniji put do revolucije...”

Muzičar Frenk Zapa (Frank Zappa), vođa rokgrupe „Maders of invenšn” (Mothers of Invention), dao je neverovatnu izjavu: „Glasni zvuči i jako svetlo danas su izvanredna oruđa za indoktrinaciju. Je li moguće modifikovati ljudsku hemijsku strukturu pravom kombinacijom frekvencija? Ukoliko vas neka vrsta ritma natera da tapkate nogom, koja vrsta ritma će vas naterati da stegnete pesnicu i udarite?”

Ta vrsta muzike stvorena je da bi se ispunio cilj kontrolisanja mladih ljudi, no takva ideja je potpuno nepoznata roditeljima čija deca slušaju rockandroll, pa su poruke skrivene u stihovima pisane posebnim jezikom koji mogu razumeti uglavnom samo mladi. Potrebno je da muzičari i tekstopisci budu zaista nadareni da bi neku pesmu roditelji razumeli na jedan a mladi na drugi način. Ali, upravo je to slučaj sa današnjom muzikom.

Ovako skrivene poruke nalaze se u pesmama mnogih rok-grupa, od koji su, ipak, najuspešniji bili „Bitlsi” (Beatles). Poruke njihovih pesama imale su za cilj da navedu omladinu da koristi droge. Pogledajmo neke od naslova njihovih hitova:

„ŽUTA PODMORNICA” („Yellow Submarine”) - „Podmornica” je droga posle koje se tone, koja smiruje uživaoca.

„LUSI NA NEBU S DIJAMANTIMA” („Lucy in the Sky with Diamonds”) - Inicijali glavnih

reči u naslovu su: , L”, S”, D”, a to se odnosi na drogu LSD.

„HEJ, DŽUD” („Hey, Jude”) - Ovo je izraz koji se upotrebljava za drogu pod imenom metadrin.

„JAGODNA POLJA” („Strawberry Fields”) - Opijum se najčešće sadi na poljima jagoda gde se njegovo uzgajanje najbolje može da zamaskira.

„NORVEŠKA ŠUMA” („Norwegian Wood”) - Britanski sleng za marihuanu.

Najnoviji fenomen u muzičkoj industriji je pripremanje mladih za satanističke seanse. Ovo čine muzičari grupe po imenu „Kiss”. Ime krije njihovu pravu „misiju”:

Kings in Service to Satan (KISS) - (Vitezovi u službi Satane).

Postoje čak i grupe koje svoje ploče koriste da bi delovale na podsvest slušalaca, primenjujući neke fraze koje se mogu čuti tek kada se ploča pusti unazad. Tusonski „Sitizen” od 30. aprila 1982. donosi članak o ovom problemu:

„Ploča s podsvesnim porukama Satani? Članovi Kalifornijskog državnog organa za zaštitu potrošača... odslušali su traku s muzikom rok-grupe ‘Led Cepelin’ (Led Zeppelin) - i to unazad. U kakofoniji koja se čula sa trake puštene unazad, u pesmi ‘Stepenice za nebo’ (Stairway to Heaven) mogle su da se razaberu reči: ‘Ovo je za mog dragog Satanu’ i ‘Živim za Satanu.’ Vilijem Jerol (William Yarroll) iz Aurore u Koloradu, koji je rekao da se bavi proučavanjem mozga i njegovim funkcijama, saopštio je članovima da podsvest može da dešifruje poruke, čak i ako se pesma ne sluša unazad, nego normalno. Jerol je zaključio da poruke rok-zvezda u službi Satane mozak slušalaca prima kao gotove činjenice.”

Vezu između rok muzike i marksizma najbolje će ilustrovati pesma pod nazivom „Zamisli” („Imagine”) koju je napisao Džon Lenon (John Lennon), bivši član „Bitlsa”. Pažljivim slušanjem stihova ove pesme, otkriva se da je Lenon bio upoznat sa učenjima Karla Marksa.

<u>Pesma</u>	<u>Marksistička učenja</u>
Zamisli da nema nebesa. Lako je, ako pokušaš. Ni pakla ispod nas. a iznad samo nebo.	Napad na religiju
Zamisli da svi ljudi žive za danas.	Filosofija „radi svoje stvari” Danas, ne brini za sutra
Zamisli da nema država. Nije teško da to učiniš. Nema ničeg za šta bi ubijao ili umirao za to.	Napad na nacionalizam
I zamisli da nema ni religija, takođe. Zamisli da svi ljudi provode život u miru.	
Zamisli da nema poseda. Pitam se da li možeš.	Ukidanje privatnog vlasništva
Nema razloga za pohlepu ili glad. Bratstvo među ljudima.	„Novi svetski poredak”
Zamisli da svi ljudi dele ceo svet. Možeš reći da sam sanjar, ali nisam jedini.	Svetska vlada

Nadam se da ćeš nam se
priključiti jednog dana,
i da će svet biti kao jedan.

Vrbovanje za ciljeve NSP

Establišment ili poseduje ili kontroliše rad najvećih kuća muzičke produkcije, i to putem davanja ili uskraćivanja zajmova. One kompanije koje ne plasiraju pesme koje odgovaraju establišmentu za njegove ciljeve ne dobijaju zajmove, pa tako ne mogu ni da rade. Onima koji se pitaju kako banke odobravaju ili uskraćuju zajmove, banke će uvek odgovoriti da daju zajmove samo kompanijama za koje ima indikacija da će izaći u susret potrebama muzičkog tržišta. To je opet ono staro pitanje: šta dolazi prvo - kokoška ili jaje?

A mladi ljudi nastavljaju da slušaju muziku koju njihovi roditelji ne razumeju.

LOBANJA I KOSTI

U septembarskom broju časopisa „Eskvajer” (Esquire) iz 1977. godine, novinar Ron Rozenbaum (Ron Rosenbaum) napisao je članak pod naslovom „Poslednja tajna organizacija: Lobanja i kosti.“ U njemu gospodin Rozenbaum raspravlja o tajnom društvu sa Univerziteta Jejl. Obaveštava nas da ova organizacija postoji gotovo vek i po (od 1820. ili 1830), i da je nazivaju „najuticajnijom tajnom organizacijom u državi.”

Neki se neće saglasiti sa ovakvom procenom, ali je teško ne prihvatiti druge njegove zaključke. Jedan od njih je zaista frapantan: „Čini mi se da sam definitivno došao do ključne veze između rituala ove organizacije s ritualima bavarskih Iluminata.”

Gospodin Rozenbaum, takođe, navodi i imena nekih viđenijih članova ove grupe. Među njima su dva imena koja posebno zanimaju sve koji se danas bave Zaverom. To su: Vilijem F. Bakli (William F. Buckley) „konzervativac” koji često ističe kako „ne postoji nikakva zavera,” i Džordž Buš, potpredsednik administracije Ronalda Regana, bivši direktor CIA, član Trilateralne komisije i CFR-a.

BILDERBERGERI

Ova grupa formalno nema ime, ili ono nama nije poznato, međutim, često je nazivaju Bilderberg grupa, prema hotelu „Bilderberg” u Osterbeku (Holandija), gde su je ljudi koji izučavaju zaveru prvi put otkrili, na sastanku 1954. godine.

Prvi predsednik ove grupe bio je princ Bernard, suprug bivše kraljice Julijane Holandske. (Kraljica Julijana je nedavno abdicirala u korist svoje kćerke.) Ova kraljevska porodica vodi poreklo od kraljevske kuće Oranž (House of Orange) i izuzetno je bogata. Holandski novinar Vim Klينenberg (Wim Klينenberg) procenjuje da kraljica Julijana poseduje 5% akcija „Rojal Dač Šela” (Royal Dutch Shell), što je 1978. godine vredelo približno 425 miliona dolara.

Smatra se da Kraljica ima deonice i u naftnoj firmi „Ekson” (Exon), najvećoj na svetu. Njeno ukupno bogatstvo se procenjuje na dve milijarde dolara.

Kraljičin suprug, princ Bernhard, lepo je objasnio svoju filosofiju pre nekoliko godina, kada je napisao: „Tu se pojavljuje naša najveća teškoća. Jer vlade u slobodnim zemljama izabrane su od strane naroda i, ukoliko učine nešto što se narodu ne sviđa, one bivaju smenjene. Teško je prevaspitati ljude koji su odgajani na nacionalizmu da se odreknu dela svog suvereniteta u korist nacionalnog tela... To je tragedija.”

Organizacija Bilderbergera je bila opisana kao „grupa slična Savetu za inostrane odnose, još jedna u nizu zavereničkih grupa posvećenih stvaranju Novog svetskog poretka. Bilderbergeri se sastaju jednom ili dva puta godišnje na nekom zabačenom ali otmenom mestu, širom sveta.

Njihovim tajnim konferencijama prisustvuju vodeći međunarodni finansijeri, akademici, predstavnici vlada i poslovni ljudi iz Zapadne Evrope i Sjedinjenih Država.”

Sastanci su tajni i veoma malo informacija procuri u javnost o stvarnoj prirodi njihovih razgovora. Oni, međutim, često obznanjaju, u najopštijim crtama, temu o kojoj će se razgovarati na budućem sastanku. Uvek je zanimljivo pratiti koliko će vremena proći pre nego što države čiji su predstavnici bili na sastanku promene politiku svoje vlade u odnosu na teme koje su na tim sastancima bile na dnevnom redu.

Jedan istraživač koji se bavio radom ove organizacije je napisao: „Čak i najfragmentarniji izveštaji koji su nam dostupni navode nas na zaključak da odluke donesene po nekom pitanju na ovim sastancima veoma brzo postaju zvanična politika vlada širom sveta.”

Važnost ove organizacije može se bar delimično shvatiti ukoliko se prouči sastav ljudi koji su prisustvovali sastanku 1966. godine. Bili su to tada relativno nepoznati pojedinci: Henri Kisindžer iz Sjedinjenih Država, Palme iz Švedske, Džerald Ford iz Sjedinjenih Država, Helmut Šmit (Helmut Schmidt) iz Nemačke, Žiskar d’Esten (Giscard d’Estaing) iz Francuske, Rumor iz Italije i Bicšval (Bieusheuval) iz Holandije.

Ovi ljudi bili su nepoznati široj javnosti, međutim osam godina kasnije, svi su postali predsednici svojih zemalja ili veoma visoki službenici u administracijama.

Džerald Ford ne samo da je prisustvovao sastanku 1966. godine, već je to činio i 1962, 1964, 1965. i 1970. godine. Štaviše, princ Bernard je došao 1952. u Ameriku da bi pomogao Fordovu kampanju prilikom njegove prve kandidature za Kongres.

Pogled na listu članstva otkriva mnogo toga. Pokazuje nam, pored ostalog, i veze američkih bogataša sa onima iz drugih zemalja. Na sastancima su bili prisutni:

1971: Henri Kisindžer, Džordž Bol (George Ball), Sajrus Vens (Cyrus Vance), Dejvid Rokfeler, Robert Anderson (Robert Anderson), predsednik kompanije ARCO, i baron Edmond de Rotšild iz Francuske.

1975: Garet Ficdžerald (Garrett Fitzgerald), irski ministar inostranih poslova, Denis Hili (Denis Healey), britanski ministar finansija, Robert Maknamara iz Svetske banke, Dejvid Rokfeler, Edmond de Rotšild, Margaret Tačer (Margaret Thatcher), tada lider britanske Konzervativne partije a kasnije premijer, Otac Teodor Hesburg (Theodore Hesburg), predsednik Univerziteta Notr-Dam, i Vilijem F. Bakli.

Istraživanja su otkrila da su ove sastanke finansirale neke fondacije oslobođene plaćanja poreza. Na primer, sastanak održan 1971. godine u Vudstoku u državi Vermont: „Sve troškove ovog sastanka pokrile su dve, od poreza izuzete, fondacije (Fordova i Rokfelerova).“

FONDACIJE OSLOBOĐENE PLAĆANJA POREZA

Kada je 16. amandman, o progresivnom oporezivanju, bio pridodat Ustavu, jedan od njegovih stavova omogućavao je stvaranje fondacija oslobođenih poreza. Zahvaljujući ovom postupku, izvesni bogati pojedinci mogli su da izbegnu progresivno oporezivanje prihoda.

Pojedini Amerikanci su i pre toga već bili osnovali svoje fondacije koje će kongresnim aktom naknadno biti oslobođene plaćanja progresivnih poreza na prihod. Endrju Karnegi i Džon D. Rokfeler su, na primer, ustanovili svoje fondacije pre donošenja Zakona o progresivnom oporezivanju, 1913. godine.

Ostale fondacije stvorene su sa blagoslovom Vlade i pod dejstvom Zakona o progresivnom oporezivanju i oslobađanju od poreza. Procenjuje se da danas u Sjedinjenim Državama ima preko 10.000 ovakvih fondacija.

Doktor Martin Larson, koji se bavi pitanjima poreza na prihod i fondacija oslobođenih plaćanja

poreza, saopštava čitaocu njegove knjige koje su prednosti dostupne ljudima koji ustanove fondaciju:

1. vlasništvo preneseno na fondaciju odbija se od poreza kao da je dato u dobrotvorne svrhe;
2. posle smrti donatora, oslobođena je naslednih i državnih taksi;
3. novac, odnosno biznis, ostaju netaknuti;
4. ako je donator matična kompanija, ona nastavlja posao kao i do tada;
5. fondacija je izuzeta od svih poreza zauvek;
6. pojedinci koji se domognu mesta direktora ili menadžera u stratejskoj su poziciji da se obogate putem transakcija koje, iako nisu ni milosrdne niti etičke, jesu, međutim, legalne; a čak i kada nisu, mogu da se sprovedu jer postoji imunitet u praksi.

Godine 1952, osamdeset drugi Kongres je usvojio Rezoluciju 561 kojom se uspostavlja „Selektivni Komitet za ispitivanje fondacija i srodnih organizacija.”

Ovaj Komitet je imao zadatak da istraži da li je neka fondacija „koristila svoje resurse u svrhu antiameričke ili subverzivne delatnosti ili za ciljeve koji nisu u interesu Sjedinjenih Država.”

Kongresmen Kerol B. Risi (Carrol B. Reece), član ovog Komiteta, izjavio je: „Dokazi koje je Komitet prikupio ukazuju na jednu veoma lako uočljivu situaciju. Konkretno: velike fondacije su, podupiranjem kolektivistički orijentisanih edukatora, u stvari, finansirale socijalistički trend u američkoj Vladi.”

Razlog ovakvog delovanja fondacija delimično je objasnio bivši komunistički zvaničnik Moris Malkin (Maurice Malkin), koji je svedočio da je 1919. godine sovjetski agent po imenu Ludvig Martens (Ludwig Martens) izdao naređenje (komunistima SAD) „...da pokušaju da prodru u ove organizacije i, ukoliko je potrebno, preuzmu kontrolu nad njima i njihovim bogatstvom... te organizacije će onda biti kadre da finansiraju propagandu komunističke partije u Sjedinjenim Državama.”

Važnost kolektivistički orijentisanih fondacija meri se priložima koje daju univerzitetima širom zemlje, pošto sve one zajedno pomažu rad dve trećine svih postojećih visokih škola. Da li je to razlog zbog kojeg veliki univerziteti u svom profesorskom kadru obično nemaju ekonomistu koji se zalaže za slobodno tržište i istoričara koji bi progovorio o Zaveri?

Svrhu postojanja bar jedne od ovih fondacija ilustruće nam razgovor između Normana Dada, direktora istraživačkog tima Kongresnog komiteta, i H. Rouvena Geitera (H. Rowan Gaither), predsednika Fordove fondacije. Gospodina Dad je otišao u Fondaciju i postavio nekoliko pitanja predsedniku Geiteru. Gospodin Geiter je tom prilikom rekao sledeće: „Svi mi ovde, na nivou na kojem se kreira politika Fondacije, imali smo prethodno iskustvo, ili u OSS-u ili u evropskoj ekonomskoj administraciji, sa direktivama Bele kuće. Mi i ovde radimo po tim direktivama. Želite li da znate kakve su te direktive?”

N. Dad je rekao da želi, pa mu je gospodin Geiter saopštio sledeće: „Suština svih tih direktiva je da treba da iskoristimo svoju moć i uticaj da bismo izmenili život u Sjedinjenim Državama kako bismo lakše mogli da se sjedinimo sa Sovjetskim Savezom.”

Ono što je gospodin Geiter, u stvari, hteo da kaže jeste da američka ekonomska moć, njena vojna i pomorska sila, moraju da se smanje kako bi Amerika mogla da se ujedini sa Sovjetskim Savezom u jednu Svetsku vladu.

Vidimo, dakle, da se, bar ekonomski, želje Fordove fondacije ostvaruju.

Članak „Asošijeted presa” od 11. avgusta 1981. nosi naslov: „Sjedinjene Države posrću, sada su na 8. mestu u svetu po prihodu po glavi stanovnika.”

Jedan od metoda koji fondacije primenjuju da bi snizile životni standard Amerikanaca jeste socijalizam. Poznati istraživač i autor Geri Alen dugo je proučavao nekoliko Rokfelerovih fondacija

i došao do zaključka „da nije u stanju da pronađe ni jedan jedini projekat u istoriji ovih fondacija koji bi promovisao slobodno preduzetništvo.”

Ovo je zaista pravo otkriće, budući da sve fondacije izvlače svoje fondove iz sistema slobodnog preduzetništva.

Kao dokaz da je Alenova tvrdnja tačna, poslužiće nam izjava Henrija Forda II koji se povukao s mesta člana Upravnog odbora Fordove fondacije. On je rekao „da smatra da je ova Fondacija karikatura kapitalizma, i da je teško opovrgnuti ovu činjenicu ako se pogleda bilo šta što Fondacija čini. Još je teže razumeti delovanje institucija koju ove Fondacije finansiraju, a posebno univerzitete. Govorio je zvaničnicima i zaposlenima da vredi održati sistem koji i omogućava rad same Fondacije.

Čikaški univerzitet je jedan od onih koje finansira Rokfelerova fondacija. Jedan od predavača na njemu je i doktor Milton Fridman, tobožnji „konzervativni” ekonomista slobodnog tržišta. Izjavio je sledeće: „Više od 40% prihoda Amerikanaca sada se troši u njihovu korist, preko raznih državnih službi... Mi govorimo o tome kako da izbegnemo socijalizam. Pa ipak, 48% svake korporacije poseduje vlada SAD. Mi smo 48% socijalisti... Šta je prouzrokovalo skok... na današnjih 48% socijalističkog društva kod nas? To nije proizvod zlih ljudi, koji su imali zle namere. Nije bilo nikakve zavere.”

Jedan od najpoznatijih diplomaca čikaškog univerziteta je Dejvid Rokfeler, koji je tu i doktorirao ekonomiju. Doktor Rokfeler deli mišljenje doktora Fridmana da ne postoji nikakva zavera.

INSTITUT ZA PACIFIČKE ODNOSI (IPR)

„Godine 1925. uspostavljen je Institut za pacifičke odnose (IPR) kao udruženje nacionalnih koncila... Koncil Sjedinjenih Država nazvan je Američkim institutom za pacifičke odnose (AIPR). Od 1925. do 1950. godine, Institut za pacifičke odnose primio je 77% finansija od američkih fondacija i od AIPR-a. Sam AIPR je primio 50% sredstava od Rokfelerove i Karnegijeve fondacije... Glavne institucije koje su pomagale AIPR su: ‘Standard vekjum oil’ (pod kontrolom Rokfelera); ‘Internešnal dženeral elektrik’; Nešnel siti benk; Čejs nešnel benk (sada Čejs Menhetn benk, pod kontrolom Rokfelera); ‘Internešnal biznis mašins’ (IBM); ‘Internešnel telefoun end telegraf (ITT); ‘Tajm inkorporejšn’; ‘Dž. P. Morgan end kompani’; Benk of Amerika i ‘Šel oil’.”

Šta su bogataši dobili investirajući u AIPR i IPR?

Godine 1951. i 1952, Senatski potkomitet za unutrašnju bezbednost sproveo je saslušanje u vezi sa IPR-om i AIPR-om. Zaključio je:

„Američka Komunistička partija i sovjetski zvaničnici smatraju IPR instrumentom komunističke politike, propagande i vojne špijunaže. Institut za pacifičke odnose je širio i želeo da popularizuje lažne informacije, uključujući i one koje potiču iz sovjetskih i komunističkih izvora. Članovi najužeg kruga zvaničnika i službenika koji su kontrolisali IPR bili su ili komunisti ili prokomunisti. IPR je bio sredstvo koje su komunisti koristili kako bi američku dalekoistočnu politiku usmerili u korist komunističkih ciljeva...”

„Svedoci pred Mek Karenovim (McCarren) Komitetom četrdeset sedam osoba u vezi sa Institutom za pacifičke odnose identifikovali su kao komunističke ili sovjetske agente.”

Institut za pacifičke odnose je želeo da promeni svest Amerikanaca u odnosu na pacifičke odnose njihove vlade ili, da budemo precizniji, u odnosu na politiku prema kineskoj komunističkoj vlasti. Jedan od načina da se sve ovo postigne bio je uticaj na mlade Amerikance. U tu svrhu, „američke škole kupile su milion primeraka udžbenika koje je pripremio Institut za pacifičke odnose. Američka vlada podelila je nekih 750.000 primeraka pamfleta IPR-a vojnicima Sjedinjenih Država i pacifičkom ratištu.”

Pojedini članovi Instituta za pacifičke odnose nisu, međutim, u potpunosti podržavali što je IPR činio, pa su pokušali da obaveste javnost o nekim njegovim ispadima. Američki biznismen Alfred Kolberg (Alfred Kohlberg), član IPR-a, svedočio je pred Koksovim Komitetom koji se bavio delovanjem fondacija. Reкао je da: ...“uopšte nije obraćao pažnju na to što je IPR proizvodio, sve do 1943. godine, kada je pogledao neke materijale i shvatio da su sumnjivi. Zatim je proučio hrpu materijala IPR-a i napravio poduži izveštaj koji je 1944. poslao gospodinu Karteru, sekretaru IPR-a, i svim zvaničnicima. Rezultat svega toga bio je da je stupio u vezu sa gospodinom Viletsom (Willets), potpredsednikom Rokfelerove fondacije. Leta 1945. napravljen je dogovor, očigledno pod uticajem gospodina Viletsa, da se formira tročlani komitet koji će saslušati optužbe gospodina Kolberga i njegove dokaze o komunističkoj infiltraciji! u propagandu, i na osnovu toga napraviti izveštaj za IPR i Rokfelerovu fondaciju. Kasnije se, očigledno na insistiranje gospodina Kartera, gospodin Vilets povukao kao medijator. Karter je nagovestio da će preuzeti stvar u svoje ruke. Nikakva istraga nije sprovedena. Rokfelerova fondacija je, i pored svega, nastavila da podržava Institut. Prema izjavi gospodina Viletsa, specijalni Komitet zvaničnika IPR-a uzeo je na sebe odgovornost da ispita stvar. Posle toga, zvaničnici su izjavili da je ‘Izvršni komitet ispitaо optužbe gospodina Kolberga i našao da su one netačne i neodgovorne’.”

Glavna namena Instituta za pacifičke odnose nije isplivala na površinu sve do završetka duge i krvave Kineske revolucije, koja se okončala tako što su komunisti prigrabili vlast u najmnogoljudnijoj zemlji sveta,

Priča o ulozi Instituta za pacifičke odnose u ovim događajima počinje 1923. godine, kada se doktor Sun Jat Sen, vladar Kine, povezao sa komunističkim idejama. On je uspostavio veze sa komunistima Sovjetskog Saveza i prihvatao njihove savete, ...“pošto je bio prijatelj i poštovalac Lenjina, pristalice ekonomske filosofije Karl Marksa...”

„Sun Jat Sen⁴⁸ je poslao svoga zakonitog naslednika Čang Kaj Šeka u Moskvu kako bi naučio vrednosti komunističke filosofije. Jedan čovek je, međutim, drugačije savetovao Sun Jat Sena, poslavši mu svoju knjigu pod naslovom Društvena interpretacija istorije. Autor ove knjige bio je njujorški zubar Moris Vilijem (Maurice William)... jedan od osnivača američke Socijalističke partije. On je bio blizak sa socijalističkom hijerarhijom, i dobro je upoznao sve aspekte njihovog rada. Došao je do zaključka da su svi radikali nerealni i da su prevaranti. Napustio je Socijalističku partiju a razloge izneo u ovoj knjizi...”

Knjiga je imala ogroman uticaj na Sun Jat Sena, koji je „čitao i ponovo iščitavao Vilijemsovu knjigu. Posle nekoliko meseci, odbacio je komunizam i počeo da radi na uspostavljanju republike, nalik na onu koju su naši oci-osnivači zacrtali Ustavom Sjedinjenih Država.”

Sun Jat Sen je vladao Kinom još dve godine, do 1925, kada je umro. Njegov naslednik postao je Čang Kaj Šek. Približno u to vreme, Čang je proživio religiozno iskustvo posle susreta s Mej Linsung, kćerkom jednog hrišćanskog misionara.

Čang je otišao kod njenog oca, zatražio njenu ruku da bi, nešto kasnije, i sam postao hrišćanin. To se dogodilo 1927, pošto je Čang bio oduševljen vrlinama i kvalitetom ljudi za koje je znao da su hrišćani. Priču je potvrdio i Volter Džad (Walter Judd), hrišćanski misionar u Kini, a kasnije i američki kongresmen.

Nije bilo slučajno, dakle, što je kineska komunistička revolucija počela upravo 1927.godine. Nju su pokrenuli Ču Enlai i Mao Cedung.

Čang Kaj Šek je započeo korenite promene kineskog društva 5. maja 1931. godine, kada je sazvao Narodnu skupštinu koju je predstavljalo 447 delegata, izabranih od strane seljačkih udruženja, radničkih unija, obrazovnih i profesionalnih asocijacija i od strane Kuomintanga, političke partije Sun Jat Sena. Ove delegate nije izabrao direktno narod, ali su ih izabrali članovi

raznih udruženja i organizacija.

Čang je pokušao da na ovom skupu učini dve stvari:

1. želeo je da delegati usvoje Privremeni ustav, prvi u istoriji Kine, i
2. nadao se da će na narod preneti deo svoje vlasti preko njihovih predstavnika.

Skupština je usvojila Privremeni Ustav, i predviđalo se da će narod konačno, do 1935. prvi put izaći na slobodne izbore i izabrati predstavnike za skupštinu.

Pored usvajanja Ustava, Skupština je obećala narodu Kine i da će Vlada:

1. razviti sve prirodne resurse na najsavremeniji način;
2. modernizovati poljoprivredu;
3. povećati proizvodnju sirovina;
4. uspostaviti nove industrijske grane za proizvodnju i preradu domaćih sirovina;
5. produžiti i poboljšati železnički, drumski i vazdušni saobraćaj;
6. preduzeti rigoroznu kontrolu nad sečom šuma i zagađivanjem reka;
7. garantovati zaštitu svima koji investiraju novac u proizvodna preduzeća;
8. obezbediti mere za harmoničnu saradnju kapitala i rada;
9. pojednostaviti novčani sistem;
10. ohrabrivati investiranje prikupljenog kapitala;
11. zasnovati poreze na naučnim osnovama.

Čangova vlada nazvana je Nacionalističkom vladom Kine i mnogi su je hvalili zbog dramatičnih promena koje je uvela u upravljanje narodom, kao i zbog važnih dobrobiti koje mu je nudila. Jedan od tih ljudi bio je doktor Artur Jung (Arthur Young), finansijski savetnik kineske vlade od 1929. do 1945. godine. Napisao je: „Kada je Nacionalistička vlada preuzela vlast, istrajno je krenula u program finansijske rehabilitacije. Tokom perioda od 1928. do 1937. uspela je da unificira i stabilizuje novčani sistem. Veoma brzo prikupila je velika sredstva od carina i unutrašnjih prihoda, što je rezultiralo njenom izuzetnom finansijskom stabilnošću do 1937. godine.”

Drugim rečima, Čangova vlada je činila dobro kineskom narodu, štiteći vrednost njegovog novca ukidanjem destruktivnog delovanja inflacije. Naravno, kada vlast funkcioniše zbog zaštite prava ljudi i kada je njen cilj stabilan novac, srednja klasa napreduje.

Profesor Džon Ferbenk (John Fairbank), koji svakako nije bio pristalica Čang Kaj Šeka, morao je u svojoj knjizi Sjedinjene Države i Kina da prizna da je „Nacionalistička vlada Kine iz Hong Konga u deceniji između 1927-1937. bila najmodernija i najefikasnija vlast koju je Kina imala.”

Međutim, kineski eksperiment sa demokratijom počeo je da se suočava sa spoljašnjim problemima, pošto je 13. avgusta 1937. godine Japan napao na kineski grad Šangaj. Neočekivano, Čang Kaj Šek je došao u poziciju da se bori na dva fronta: protiv japanskih zavojevača spolja, i protiv kineskih komunističkih u zemlji.

Japanski napad izazvao je velike probleme, „pošto su Japanci brzo osvojili velike gradove i uništavali izvore državnih prihoda. Kineska vlada je zbog toga bila prinuđena da se osloni na papirni novac kao na glavni resurs iz kojeg je crpla sredstva potrebna za vođenje rata.”

Kineskoj vladi bili su potrebni saveznici, i ona se okrenula Sjedinjenim Državama, pošto je, u međuvremenu, Japan napao na Perl Harbur. Čang je 8. decembra 1941. godine poslao predsedniku Ruzveltu telegram sledeće sadržine: „Za našu zajedničku borbu nudimo vam sve što imamo i koliko god nas ima i istrajaćemo, rame uz rame sa vama, dok Pacifik i svet ne budu oslobođeni prokletstva brutalne sile i beskrajne pokvarenosti.”

Amerika je, pored Japana, stupila u rat i sa Nemačkom i sa Italijom. Postala je saveznik Sovjetskog Saveza koji se, takođe, borio protiv Nemačke.

Američko vođenje rata, posebno u ranim fazama, svodilo se na neku vrstu ugovora o najmu i

zajmu: na opremanje vojnih potencijala svojih saveznika. Međutim, prioriteti u tom snabdevanju bili su malo čudni. Ponekad su prvo bili snabdevani saveznički, pa tek onda američki vojnici. Sjedinjene Američke Države su odlučile da prvo snabdeju svoje vojnike na evropskom ratištu; na drugom mestu bilo je snabdevanje Sovjetskog Saveza; armija generala Dagleasa Mak Artura na pacifičkom ratištu bila je na trećem mestu, a Kina na poslednjem. Pomoć Sovjetskom Savezu i Crvenoj armiji bila je prioritetni ja od pomoći američkim borcima na Pacifiku. A Čang Kaj Šek nikada nije primio više od 5% američkog ratnog materijala za sve vreme trajanja rata. Čang je, očajnički tražeći pomoć ...“uspeo da dobije zajam u visini od 250 miliona dolara u zlatu iz Sjedinjenih Država da bi stabilizovao kineski novac. Čovek zadužen za slanje novca Kini bio je pomoćnik sekretara Državne blagajne Heri Dekster Vajt (Harry Dexter White), sovjetski agent (i član CFR-a). Tokom perioda od tri i po godine Vajt je poslao samo 27 miliona dolara od 250 miliona koji su bili obećani Čangu.”

Zapažate, naravno, da je gospodin Vajt prekršio zakon jer nije uručio pomoć koju je Kongres izglasao. Priča se, međutim, ne završava ovde, jer je Kongres 1945. godine izglasao i drugi zajam, ovoga puta od 500 miliona dolara - no ni jedan jedini cent nikada nije dospeo do Kine. Ponovo je komunistički agent Hari Dekster Vajt bio krivac. Monetarni sistem Kine je kolabirao.”

I pored svih ovih problema, Čang je nastavio da se bori kako protiv Japana tako i protiv komunista. Kada se Drugi svetski rat završio, on je 15. novembra 1946. sazvao Narodnu skupštinu koja je trebalo da odobri trajni Ustav. To se dogodilo 25. decembra 1946. godine. Plan je bio da Ustav stupi na snagu godinu kasnije, 1947. godine.

Novi Ustav je obezbeđivao sistem socijalnog osiguranja i Vladinu upravu nad javnim preduzećima, ali je sadržao i svojevrsnu „Povelju o pravima” koja je garantovala lične slobode i prava građana Kine. Ustav je predviđao i prve slobodne izbore u Kini (do tada u Kini nikada nije bilo izbora), koji su bili zakazani za novembar (21-23) 1947. godine.

Ustav je, takođe, predvideo, posle izbora, i formiranje Narodne skupštine koja će imati 1744 delegata. Skupština je održana 29. marta 1948. godine, i tom prilikom delegati su izabrali predsednika i potpredsednika Kine.

Čang Kaj Šek je nekoliko puta ponovio da ne želi da bude predsednik, međutim, delegati na Skupštini su ga, ipak, izabrali za predsednika sa šestogodišnjim mandatom. Odnos glasova bio je otprilike 7:1 u korist Čanga.

Komunisti, naravno, nisu želeli da prihvate narodni mandat Skupštine, i nastavili su agresivne napade na Čangovu novoizabranu Vladu.

Čangov najveći neprijatelj, međutim, nisu bili Japanci ni komunisti u Kini predvođeni Ču Enlajem i Mao Cedungom. Bila je to američka vlada i državni sekretar Džordž Maršal (George Marshall), član Saveta za inostrane odnose.

Džordž Maršal je 1946. preduzeo mere da se nametne „embargo na prodaju i isporuke oružja iz Sjedinjenih Država...”

Navešćemo ovde i hvalisanje samog Maršala: „Kao glavnokomandujući, naoružao sam 39 antikomunističkih divizija, a sada sam ih jednim potezom pera razoružao.”

Čangovoj, od naroda izabranjoj, vlasti bilo je suđeno da propadne. Komunisti pod Maoom i Ču Enlajem konačno su uspeli da nateraju Čang Kaj Šeka i njegovu vojsku da napuste Kinu, i oni su se povukli na ostrvo Formozu.

Počeo je da raste pritisak na američku vladu da se za zakonitu vlast u Kini priznaju komunisti. U periodu od 1943. do 1949. godine pojavilo se 29 knjiga koje su se bavile situacijom u Kini. Džon T. Flin (John T. Flynn) je, u svojoj knjizi Dok si ti spavao, dao kratak prikaz svih ovih izdanja. Čak 22 knjige okarakterisao je kao „prokomunističke,” dok je ostalih sedam svrstao u „antikomunističke”.

Ove 22 knjige su, po rečima Flina, dobile „odobranje u rukavicama” od najvažnijih literarnih revija u Americi: književnog podlistka „Njujork tajmsa”, „Herald tribjuna”, „Neišna”, „Nju ripablika” i „Setrdej rivju of litričeria.”

Ovih dvanaest knjiga je napisalo deset autora. Isti ti autori bili su urednici književnih rubrika u 43 revije. Drugim rečima, isti prokomunistički pisci davali su prikaz prokomunističkih knjiga i nipodaštavali, pa čak i ismevali one antikomunističke.

Opšta linija u svim ovim prokomunističkim knjigama bila je da su Mao i Ču Enlai „agrarni reformatori” koji žele promenu, tj. da se zemlja oduzme velikoposednicima i podeli siromašnim seljacima. Na primer, čak je Džordž Maršal 1946. godine rekao o Mao Cedungu i njegovom komunizmu ovo: „Ne budite smešni. Ovi momci su samo staromodni agrarni reformatori.”

Čang i njegove pristalice, konačno bezbedni na ostrvu Formozi, počeli su da sprovode u delo ono što je Čang bio zamislio za Celu Kinu. Sa ove vremenske distance, sada je moguće uvideti kakav je tip vlasti Čang dao Tajvancima, narodu koji je živeo na Formozi pre dolaska Čang Kaj Šeka i njegovih ljudi.

Tajvan (kako je ova nova država dobila ime) sproveo je istinsku agrarnu reformu, tako da sada 75% sve obradive zemlje kultivišu privatni vlasnici. Ova reforma postignuta je bez krvave revolucije.

U dodatku treba reći i ovo: Čang Kaj Šek i njegovi naslednici izabrani su od naroda Formoze na slobodnim izborima, dok Mao i njegovi sledbenici nikada nisu Kinezima dozvolili priliku da sami izaberu svoje vlasti.

Kongresmen Eldon Rad (Eldon Rud) je 1979. godine napravio studiju o razlikama između kineskih komunističkih vlasti i poretka na Tajvanu. Evo jednog karakterističnog dela: „Iako ima 270 puta veću teritoriju i 58 puta brojnije stanovništvo, kineski bruto nacionalni dohodak je svega 10 puta veći od tajvanskog... Cifre koje sam naveo pokazuju, bez ikakve kontradikcije, da materijalno obilje nastaje samo u zemlji u kojoj vlada klima slobode. Po mom mišljenju, ovo je, ipak, samo najmanje važna razlika između Narodne Republike Kine i Tajvana. Istinske razlike postoje u duhu, stanju ljudi, odsustvu pritiska i postojanju individualnih mogućnosti.”

Koja je bila cena Kineske revolucije koju su pomogli državni sekretar Džordž Maršal, Hari Dekster Vajt, a izveli Mao Cedung i Ču Enlai?

Godine 1971, Senatski komitet za sudstvo objavio je dokument na 28 stranica pod nazivom „Ljudski životi, cena komunizma u Kini.” U ovom dokumentu se zaključuje „da su Mao i Ču Enlai odgovorni za smrt najmanje 64 miliona ljudi.”

Pored ovih stravičnih žrtava, kineske komunističke vlasti imaju i druga područja „progresna”, zbog kojih treba da se ponose. Valentajn Ču (Valentine Chu) je profesionalni novinar koji je rođen i odrastao u Kini, ali je izbegao pred komunističkim režimom. Godine 1963. je napisao knjigu pod naslovom Ta ta, tan tan, priča iz središta komunističke Kine. Gospodin Ču posvetio je poglavlje komunističkim naporima da razore porodicu u Kini. Iz tog poglavlja donosimo jedan odlomak:

„Svugde je porodica izvor snage i hrabrosti, kao i emocionalna luka u vremenima velikih potresa i lične nesreće. U Kini ona je bila i nešto više. Bila je samo društvo. Kineski komunisti su, naravno, bili svesni da njihova vlast nad narodom ne može biti uspešna sve dok se ne uništi monolitni porodični sistem, zajedno sa religijom i konvencionalnim moralom. Postarali su se da to učine čim su došli na vlast.

Jedan od poteza kojim su komunisti uništavali porodicu bio je da kineske majke odvoje od njihovog doma i da ih pošalju da rade na poljima kao nadničari. „Boston gloub” (Boston Globe) od 31. januara 1973. tvrdi: „Devedeset procenata žena radi u fabrikama ili na poljima a posle toga mora da pohađa nastavu”. To očigledno ostavlja sasvim malo vremena za ulogu supruge, majke i

domaćice.

Povezan sa prethodnim, načinjen je potez koji je Ču Enlai nazvao „sistemom komuna,“ prema kojem su ljude, žene, decu i starce razdvajali u posebne radne logore. Uništavali su im grobove predaka a bračne odnose isključivo sveli na od partije kontrolisane seksualne kontakte.”

Ima, međutim, ljudi koji smatraju da ovih 64 miliona mrtvih, sva razaranja porodica i uspostavljanja komuna nisu previsoka cena.

Dejvid Rokfeler je o žrtvama Revolucije, po svom povratku iz Kine, 1973. godine, rekao sledeće: „Kolika god bila cena Kineske revolucije, ona je očigledno uspela, ne samo u stvaranju efikasnijeg i prosvećenijeg upravljanja, već i u negovanju visokog morala i zajedničkih interesa... Društveni elementi u Kini, pod rukovodstvom predsednika Mao Cedunga, jedan su od najznačajnijih i najuspešnijih u ljudskoj istoriji.”

Ova izjava gospodina Rokfelera došla je nešto manje od tri godine posle zahteva predsednika Mao Cedunga da ...“svet porazi Sjedinjene Američke Države. Tražio je od naroda sveta da se ujedine i pobede američke agresore i njihove poslušne pse.”

Došlo je vreme da se američka zvanična politika prema Kini promeni. Trebalo je priznati vlasti u komunističkoj Kini kao legitimne, a prekinuti sve diplomatske odnose s Tajvanom. Premijer Ču Enlai, sudeći prema saopštenju koje je izdala administracija predsednika Niksona, 15. jula 1971. je u ime Narodne Republike Kine: „uputio poziv predsedniku Niksonu da poseti Kinu, u vreme koje će naknadno biti određeno, svakako pre maja 1972. godine. Nikson je sa zadovoljstvom prihvatio poziv.”

Nije bilo slučajno to što je predsednik Nikson prihvatio poziv upravo 15. juna 1971, istog dana kada je Radio-Peking emitovao sledeći poziv: „Narodi sveta, ujedinite se i pobedite američke agresore i njihove poslušne pse.”

Američka štampa i predsednik Nikson odbili su da obelodane ovu hipokriziju kineskih vlasti. Niksonova podrška „crvenoj” Kini bila je zaista čudna. Kad je bio predsednički kandidat, 1968. godine, Nikson je izjavio: „Ja neću priznati Kinu i neću se složiti da bude primljena u Ujedinjene nacije...” A u svojoj knjizi pod nazivom Šest kriza, napisao je: „Prijem Kine u Ujedinjene nacije bio bi ismevanje odredaba Povelje, koja ograničava svoje članstvo na „nacije koje vole mir”. A ono što najviše obespokojava jeste činjenica da bi priznavanje Kine donelo poštovanje komunističkom režimu, čiji bi uticaj nemerljivo porastao u Aziji i najverovatnije nepopravljivo oslabio nekomunističke vlade u tom regionu.”

Dakle, predsednik Nikson je, ipak, otišao u Kinu i širom otvorio vrata komunističkim vlastima Mao Cedunga i Ču Enlaja.

Sleded korak u izdaji kineskog naroda od strane Amerike došao je 1976. godine, kada su preminuli prvo Ču Enlai a zatim i Mao. Neverovatne su bile reci koje su izlazile iz usta svetskih lidera u slavu ove dvojice krvavih dželata.

Evo šta su pojedini zvaničnici izjavljivali o Ču Enlaju:

Džerald Ford: „Ču Enlai će dugo biti pamćen kao izvanredni vođa.”

Državni sekretar Henri Kisindžer: „Veoma mnogo sam poštovao Ču Enlaja.”

Bivši predsednik Ričard Nikson: „Čuova zaostavština biće činjenica da je pomogao da se okonča tama. Samo nekolicina ljudi XX veka mogu da se mere s premijerom Ču Enlajem po uticaju na svetsku istoriju.”

A ovde su i komentari o Mao Cedungu:

Pjer Trido (Pierre Trudeau), premijer Kanade: „Narodna Republika Kina stoji kao spomenik duha i političke filosofije predsednika Mao Cedunga. Kanađani cene smernicu duha zajedništva koja je, pod Maovim vodstvom, doprinela modernizaciji Kine.”

Predsednik Džerald Ford: „Mao je bio izuzetan, veliki čovek.”

Državni sekretar Henri Kisindžer: „Mao je bio jedan od tirana našeg doba, „

Bivši predsednik Ričard Nikson: „Vizionar, pesnik, duboko usađen u istoriju kineskog naroda.”

„Njujork tajms”: „Moralist koji je duboko verovao... da dobrobit čoveka mora biti pre punog ekonomskog progressa.”

„Boston gloub”: „Za milione ljudskih bića širom sveta, simbol mogućnosti društvenih promena, ekonomskog i političkog progressa, dostojanstva potlačenih.”

Svi ovi pritisci urodili su plodom: decembra 1978, kada je Karterova američka vlada priznala komunističku vlast u Kini, posle 55 godina prihvatanja Sun Jat Sena i Čang Kaj Šeka za legitimne predstavnike kineskog naroda.

Mnogi nisu prihvatili ovakav potez američke vlade. Bivši građanin Kine, doktor Čiu Juanhu, rekao je Kongresnom komitetu u Vašingtonu: „Priznavanje kineskog crvenog režima je obeshrabrivanje naroda celoga sveta... To će svetu biti znak da velika američka nacija ne zaslužuje da bude prijatelj, jer povremeno izdaje svoje najvernije saveznike.”

Senator Beri Goldvoter (Barry Goldwater) bio je među onima koji su smatrali da je povučen loš potez. Na jednoj konferenciji za štampu je izjavio: „Nemam ideju šta bi ga drugo moglo motivisati osim Trilateralne komisije, sastavljene od bankara iz ove zemlje i inostranstva, koji žele da razgranaju svoje velike poslove. Ovo je opasna stvar, zato što unosi strah u naše saveznike, posebno u one male, jer vide kako SAD drže svoju reč.”

Konačna izdaja kineskog naroda odigrala se 1. januara 1979, kada je predsednik Džimi Karter prekinuo diplomatske odnose s jedinom slobodno izabranom vladom koju je Kina ikada imala, onom s Tajvana. Čak je otišao toliko daleko da izjavi da „Postoji samo jedna Kina i Tajvan je njen deo.”

Nacionalistička vlada Tajvana teško je primila ovu izdaju, ali je dala izjavu da neće „pregovarati s kineskim komunističkim režimom niti praviti kompromise s komunizmom.”

Oba ova poteza naterala su Berija Goldvotera da optuži predsednika Kartera kako su njegovi motivi bili ekonomski i „da je to učinio zbog velikih svetskih banaka - Čejs Menhetn banke i francuskih bankara - i zbog kompanija kao što su Koka-kola.”

Ronald Regan nazvao je raskid s Tajvanom „izdajom.”

Hipokriziju celog scenarija oko Kine najbolje je, u maju 1979, ilustrovala fotografija koju je doneo „Njujork tajms,” na kojoj se vidi američki sekretar trgovine Huanita Kreps (Juanita Kreps) kako sa osmehom razgleda veliki Kineski zid, očigledno uživajući. Fotografija se nalazi neposredno ispod glavnog teksta na toj strani, koji nosi naslov: Na kineskom plakatu piše da se politički zatvorenici muče i izgladnjuju u kineskom ‘raju’.

U članku se ne kaže da li je nasmejana gospođa Kreps posetila nekog mučenog i izgladnelog političkog uhapšenika, no to je malo verovatno.

Na pitanje zašto niko od američkih novinara i zvaničnika koji su posetili Kinu nije ni pomenuo postojanje torture nad političkim zatvorenicima, delimično je odgovorio Edvard N. Litvak (Edward N. Luttwak), direktor vašingtonskog Centra za istraživanje inostrane politike pri Univerzitetu „Džon Hopkins”. I on je posetio Kinu. Aprila 1977. napisao je članak za „Riders dajdžest.” U njemu je postavio niz pitanja:

„Zašto su američki novinari propustili da nam prenesu fundamentalne stvari iz kineske realnosti? Na kraju, mizerno siromaštvo zemlje vidi se na svakom koraku. Štaviše, pitam se zašto prethodni posetioци nisu bili revoltirani učionicama u kojima decu uče iz udžbenika punih brutalnih slika najgore vrste iz propagande o klasnoj borbi?

Zašto su naši „azijski đaci” propustili da jave o militarizmu sistema u kojem je najjeftinije odelo

za dečaka miniuniforma koja ide zajedno sa puškom?

I, konačno, kako su mogli da propuste najvažniji fenomen života u („crvenoj”) Kini: njegov jedinstveni gotovo apsolutni totalitarizam?”

Međutim, suviše je kasno. Državni sekretar Džordž Maršal, Institut za pacifičke odnose i savremeni političari izdali su jedinu od naroda izabranu kinesku vlast i zamenili je najbrutalnijom i najkrvavijom vladom na licu Zemlje.

Kina je sada istinski komunistička.

NACIONALNI KONCIL CRKAVA (NCC)

Godine 1831, jedan mladi Francuz, Aleksis de Tokvil (Alexis de Tocqueville), bio je od strane francuske vlade poslat u Sjedinjene Države da prouči američke zatvore i popravne ustanove. Po povratku u Francusku, napisao je knjigu pod naslovom Demokratija u Americi. To je studija o razlozima američkog uspeha s republikanskim oblikom vladavine.

Evo kako je on sumirao svoja otkrića:

„Tragao sam za veličinom i genijem Amerike u njenim prostranim lukama i širokim rekama, ali ih tamo nisam našao. Tragao sam za veličinom i genijem Amerike na njenim plodnim poljima i beskrajnim šumama, ali ih tamo nisam našao.

Tražio sam veličinu Amerike u bogatim rudnicima i njenoj ogromnoj trgovini, ali ni tamo je ne beše. Tražio sam genije Amerike u njenom sistemu javnih škola i u institucijama za obrazovanje, no ne beše ga ni tu.

Tragao sam za veličinom i genijem Amerike u njenom demokratskom Kongresu i neuporedivom Ustavu, ali ih tamo nisam našao.

Ne nađoh ih sve dok ne dođoh u američke crkve i ne čuh pomen pravednosti s propovedaonice. Tada sam shvatio tajnu njene moći. Amerika je velika jer je dobra, i ako ikada prestane da bude dobra, prestaće da bude velika.”

Valter Raušenbuš (Walter Rauschenbusch) i Hari Vord (Harry Ward), 2. decembra 1908. osnovali Federalni koncil Hristovih crkava u Americi (Federal Council of Churches of Christ in America), obično poznat pod imenom Federalni koncil crkava (FCC).

Doktor Raušenbuš je bio teolog koji je napisao: „Ako socijalizam ikada bude uspeo, on neće uspeti u nekoj nereligioznoj zemlji.”

Doktor Heri Vord, predavač na Saveznom teološkom seminaru Junion, kao član Komunističke partije, bio je pod zakletvom indentifikovan od strane Maninga Džonsona (Manning Johnson), koji je i sam pripadao komunistima. Gospodin Džonson je označio Vorda kao „glavnog arhitektu komunističke infiltracije i subverzije na polju religije.

Organizacija koju su stvorila ova dvojica primala je novac iz jednog neobičnog, mada ne i neočekivanog izvora: „Džon D. Rokfeler junior je od 1926. do 1929. godine dao Federalnom koncilu crkava preko 137.000 dolara - što je suma koja iznosi više od 10% ukupnog godišnjeg prihoda Koncila iz svih ostalih izvora.”

Federalni koncil crkava je ubrzo pao i drugima u oči. Gofline 1927, kongresmen Artur M. Fri (Arthur M. Free) predložio je Kongresu rezoluciju u kojoj se Federalni koncil crkava naziva „komunističkom organizacijom koja ima za cilj uspostavljanje državne crkve...”

Federalni koncil crkava je delimično otplatio podršku bogataša kada je 1942. godine proklamovao platformu koja poziva na „svjetsku vladu, međunarodnu kontrolu svih vojski i mornarica, univerzalni novčani sistem i demokratski kontrolisanu međunarodnu banku.”

Pritisak na Federalni savet crkava je sve više rastao, kako je raslo saznanje o njegovim delatnostima. Tako je donesena odluka da mu se promeni ime, ali ne i pravac delovanja. Dana 29.

novembra 1950. godine Federalni koncil crkava (FCC) je postao Nacionalni koncil crkava (NCC). U jednom intervjuu koji je 15. juna 1968. časopisu „Aprouč” (Approach) dao Gas Hol, generalni sekretar Komunističke partije SAD, izneo je tvrdnju da komunizam i Crkva (očigledno NCC) imaju mnoge zajedničke ciljeve i da „zaslužuju da postoje jedno zbog drugog.” Hol je nastavio: „Kako su današnji ciljevi ‘crvenih u Americi gotovo identični onima koje propoveda Liberalna crkva, mi moramo i mi hoćemo da radimo zajedno u cilju istih stvari.”

Šta god to NCC nudio, mnogi nalaze da je sve to zanimljivo. Još jedna „crkva,“ ovog puta Crkva Satanina iz San Franciska, čiji je „visoki sveštenik” Anton La Vej (Anton La Vey), nedavno je postala član Nacionalnog saveta crkava.

SVETSKI SAVET CRKAVA (WCC)

Ova, po svemu proširena, organizacija formirana je 23. avgusta 1948. godine i sledi gotovo isti kurs kao i Nacionalni koncil crkava.

Jedan primer će vam reći o njihovoj sličnosti. Generalni sekretar Svetskog saveta crkava za godinu 1975, Filip Poter (Philip Potter), izjavljuje da je „ponekad radikalniji i od većine marksista.”

Još jedan službenik WCC-a zastupa mišljenje gospodina Potera. Emilio Kastro (Emilio Castro), čelnik Komisije za evangelizam i misije u svetu, 1982. je rekao ovo: „Filosofske osnove kapitalizma su zle i potpuno suprotne Jevandelju.”

Ovakve stavove u korist marksizma a protiv sistema slobodnog preduzetništva dele i ostali koji prisustvuju njihovim globalnim konferencijama. Na sastanku održanom novembra 1975. premijer Jamajke, Majki Menli (Michael Manly), rekao je okupljenim delegatima ...“da hrišćanstvo mora pomoći u uništavanju kapitalističkog sistema i stvaranju novog svetskog ekonomskog poretka. Njegov govor... praćen je dugotrajnim aplauzom...”

Svetski savet crkava daje drugima novac na osnovu svojih ubedenja. Organizacija je stvorila Program za borbu protiv rasizma - PCR (Program to Combat Racism). Od 1970, ova organizacija dala je više od 5 miliona dolara u 130 različitih udruženja koja se bore protiv rasizma u 30 zemalja. Međutim, gotovo polovina tog novca otišla je gerilcima koji traže nasilno zbacivanje belog režima u Južnoj Africi.

Svetski savet crkava je prilično selektivan, tako „da ni cent novca iz Programa za borbu protiv rasizma nije otišao disidentskim grupama u Sovjetskom Savezu...”

Ovo je veoma zanimljivo, pošto se procenjuje da ima blizu 5 miliona Rusav u koncentracionim logorima za prinudni rad u Sovjetskom Savezu. Čovek koji je upoznat s pravim stanjem stvari jeste Avram Šifrin (Avraham Shifrin), Rus koga su sovjetske vlasti proterale 1970. godine i koji je izvršni direktor Istraživačkog centra za zatvore i koncentracione logore za prinudni rad u SSSR-u. On tvrdi da „najveću grupu zatvorenika u tim logorima čine hrišćanski vernici” koji se u njima nalaze jedino zbog toga što su hrišćani.

SLOBODNO ZIDARSTVO

Godine 1871, slobodni zidar Albert Pajk (Albert Pike) objavio je knjigu od nekih 860 stranica, pod naslovom: Moral i dogma drevnog i prihvaćenog škotskog obreda Slobodnog zidarstva, pripremljeni za Vrhovno veće trideset trećeg stepena jurisdikcije Sjedinjenih Država, i izdati od njene uprave.

Veruje se da je gospodin Pajk sam napisao ovu knjigu.

Njegova prošlost je veoma interesantna. Mnogi istoričari smatraju da ga je Đuzepe Macini (Giuseppe Mazzini), istaknuti slobodni zidar, odabrao da bude voda Iluminata u Sjedinjenim Državama. Štaviše, on je postao brigadni general u konfederalnoj armiji tokom Građanskog rata.

Macini je, u pismu Pajku 1870. godine, istakao potrebu da se stvori „superritual” u okviru tradicionalnog masonskog Reda:

„Moramo dozvoliti svim (masonskim) federacijama da nastave i dalje isto da rade... Moramo, međutim, stvoriti i superritual koji će ostati nepoznat i u koji ćemo pozvati one masone visokog stepena koje budemo sami odabrali... Ovi ljudi moraju biti obavezni na striktnu tajnost. Putem ovog najvišeg rituala, vladaćemo celokupnim Slobodnim zidarstvom koje će postati jedan međunarodni centar utoliko moćniji ukoliko mu namere budu nepoznate.”

Macinijevo pismo bilo je napisano pre nego što je Pajk izdao svoju studiju o trideset dva stepena masonerije pod nazivom Moral i dogma, tako da je očigledno da knjiga „nije namenjena javnosti” kako kaže Pajk, već ovom „super-ritualu” unutar masonerije. U svakom slučaju, njen sadržaj mnogo toga otkriva, što će se videti iz nekoliko rečenica koje smo odabrali iz najzanimljivijih delova teksta.

U knjizi se tvrdi da je masonerija religija: „Svaka masonska loža je religijski hram, a njena učenja su verska uputstva.“ „Masonerija je obožavanje... “ Pajk je kasnije i označio i šta masoni obožavaju: „Mi gledamo u cilj, kraj, konačno uništenje zla i ponovno vraćanje čoveka u njegovo prvobitno stanje putem Razuma... “ „U početku beše... Reč... Razum koji govori.” „Drevni i prihvaćeni obred slobodnog zidarstva je postao... učitelj velikih istina, nadahnut i prosvetljen razumom.” „Razum je apsolut i u njega moramo verovati.”

Pajk je tvrdio da će najveću radost njegova „religija razuma” doživeti kada ...“ljudski um skoči na Božiji presto i podigne svoju baklju iznad ruševina Univerzuma.”

Ismevao je hrišćanstvo: „Učitelji, čak i u hrišćanstvu, uopšte ne znaju pravo značenje onoga čemu uče ljude.” ...“Isus iz Nazareta je bio čovek, baš kao i mi... (masonerija) vidi u Isusu velikog moralnog učitelja.”

O verovanju u Boga Pajk je napisao sledeće: Ja... to je pravi vladar Univerzuma”. „Konceptija jednog apsolutnog Božanstva, izvan ili nezavisnog od razuma, ideal je crne magije.”

Pajkova religija ima mnoge insignije i verovanja tradicionalnog hrišćanstva: oltar („Masonerija oko čijeg oltara...“); iskustvo „ponovnog rođenja” („Inicijacija u misterije smatrala se mističkom smrću... a inicijatu je tada govoreno da je regenerisan, ponovo rođen...“); krštenje: (...“krštenje je simbol pročišćenja neophodan da bismo postali savršeni masoni”).

Pajk je označio i subjekta masonskog obožavanja: „Lucifer, lučonoša! Sin jutra! On je taj koji donosi Svetlost...”

Pajk je ograničio i od Boga dato pravo pojedinca na život: „Nije istina ako se kaže da se jedan čovek, ma koliko mali bio, ne srne žrtvovati umesto drugog, većine ili svih ljudi. To nije obična obmana, već najopasnija moguća. Često se čovek, pa i mnogi ljudi, moraju žrtvovati, u pravom značenju te reči, zbog interesa mnogih.”

I, konačno, gospodin Pajk saopštava šta je krajnji cilj masona: „Svet će jednoga dana doći kod nas po svoje suverene (političke lidere) i pontifekse (verske vođe). Mi ćemo uspostaviti ravnotežu Univerzuma i bićemo vladari nad gospodarima sveta.”

Cilj masona je, dakle, prema rečima gospodina Pajka, da postanu „vladari nad gospodarima sveta.” Tajna sila iza sile!